

KATEGÓRIA: MESE

KOROSZTÁLY: 6-9

1. helyezett: Hagyackij Roland

Kossuth Lajos Evangélikus Óvoda, Általános Iskola, Gimnázium és Pedagógiai

Szakközépiskola (Miskolc)

Felkészítő tanár: Kléri Anita Éva

Az erdő dala

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy gyönyörű szép kerek erdő, és az erdő közepén egy tiszta vizű, hatalmas nagy tó. Egy tavaszi napon ezen a helyen játszódik a mese, amit nektek írtam. Olvassátok szeretettel!

Az állatkölykök - ugyanúgy, mint a gyerekek - iskolába jártak, de nem akármilyenbe! Ennek az erdőnek a szélén volt egy különös iskola: az Állatiskola. Az iskola 2. b. osztályába jártak a következő erdei állatok: Mézi, a medve, Röfi, a vaddisznó, Lompi, a róka, Volfi, a farkas, Bambi, az őzike, Tapsi, a nyúl, Roli, a mókus, Hari a harkály, Vari, a varjú, és Ási, a vakond. Ezek az állatok egytől-egyig szelídek voltak, és barátságban éltek egymással.

Az iskolába kölyökkoruk óta járhattak az állatok, egészen addig, míg nem tudtak egyedül élelmet szerezni, és megvédeni magukat az ellenségtől. Az állatok nagyon szerettek ide járni, mert sok mindent megtanulhattak, és nagyon jó barátságban voltak egymással, így gyorsan telt ott az idő.

Az állatkölyköknek reggelente nagyon korán el kellett indulniuk az iskolába, mivel az távol, az erdő szélén volt. Az állatok közül leghamarabb Ási vakond és Röfi vaddisznó indult útnak, hiszen ők nagyon lassan tudták szedni a kis rövid lábukat. Legutoljára Vari varjú és Hari harkály repült ki reggelente az odújából, mert ők a magasban nagyon gyorsan meg tudták tenni ugyanazt az utat, amit a többiek a fűben. Képzeljétek el, hogy az iskolából Roli mókus minden nap elkésett: annak ellenére, hogy ő volt a négy lábúak között a legfürgébb, mindig ő szaladt be utolsóként az osztályterembe, mert az odújában rendszerint eljátszotta az időt a makkokkal.

Ezen a szép, virágos, tavaszi napon sem volt ez másként. A 2. b osztályos állatkölykök mind az iskolapadban ültek, amikor Roli mókus beugrált a helyére. Pocok tanító bácsi már nagyon várta a gyerekeket, és üdvözölte őket:

- Jó reggelt kívánok kedves gyerekek!
- Jó reggelt Pocok bácsi! – mondták egyszerre az állatkölykök.
- Ma is nagyon szép napra virradtunk, és számomra különösebb ez a nap a többinél. De ne is húzzuk tovább az időt, kezdjünk neki a mai feladatunknak! Mai témánk az erdői termései, azokkal fogunk közelebbről megismerkedni.

Pocok bácsi mesélt és mesélt, az állatkölykök mindegyike tátott szájjal figyelte a tanító bácsit. Megtudták, melyik állat mit eszik, hogyan kell a terméseket összegyűjteni, és hogyan lehet azokat a hideg téli időkre eltárolni.

A nap végén a tanító bácsi elkészönt a gyerekektől:

- Sziasztok gyerekek! Készüljete fel a holnapi órákra, mert dolgozatot fogunk írni a mai anyagból! Mindenkinek jó tanulást!
- Köszönjük szépen Pocok bácsi! – mondták a gyerekek egyszerre, és elkészöntek a tanítótól.

Hazafelé tartva Roli mókus ezt kérdezte a társaitól:

- Szerintetek miért mondta a nap elején Pocok bácsi, hogy ez a nap különösebb, mint a többi? - érdeklődött a társaitól.
- Szerintem azért, mert a hétfő sokkal különösebb, mint a szombat - válaszolt Röfi vaddisznó. - Szombaton például nem kell iskolába jönni!
- Jajj, Röfi! - folytatta az elmélkedést Vari varjú - ne mondj butaságot! Azért mondhatta ezt Pocok bácsi, mert ma valószínűleg valami különleges vacsorát fog készíteni otthon. Emiatt lehet másabb ez a nap, mint a többi.
- Én azt gondolom, hogy Pocok bácsi ma valamilyen kitüntetést fog kapni az iskolában! Szerintem megérdemelné, nagyon kedves és jó tanár bácsi, sokat tanulhatunk tőle! - okoskodott Tapsi, a nyúl.

Ahogy az állatkölykök azon gondolkoztak, mi miatt mondhatta azt Pocok bácsi, amit mondott, Roli mókusnak eszébe jutott valami:

- Figyeljete csak! Nekem beugrott valami!
- Igen, biztosan beugrott az öledbe egy gesztenye! – vicceskedtek vele a többiek, de azért kíváncsian várták, vajon mi jutott eszébe Roli mókusnak, mert ő mindig olyan okosakat szokott mondani az iskolában.
- Talán amiatt lehet fontos és különös ez a nap Pocok bácsi számára, mert ma van a születésnapja!

A többiek egymásra néztek, és azt gondolták, talán valóban igaza van Roli mókusnak. Ási vakond elővette a naptárját, amibe minden fontos dolgot be szokott jegyezni, és ezt mondta:

- Igazad van Roli mókus, Pocok bácsinak tényleg ma van a születésnapja! Emiatt mondta ő azt, hogy számára még különösebb ez a nap a többinél! Nélküled ezt nem találtuk volna ki! Most mitévők legyünk? Hogyan köszöntsük fel a mi szeretett tanító bácsinkat?

Az állatkölykök összedugták a fejüket, és tanácskoztak, minek is örülne leginkább Pocok bácsi. Volt szó mindenféle magokról, különböző gyümölcsökről, de az állatok nem voltak elégedettek a javaslatokkal. Roli mókus szerint valami maradandó emléket kellene Pocok bácsinak készíteni, amire mindig szívesen emlékszik majd vissza. Bambi őzike és Volfi farkas a torta mellett döntöttek volna szívük szerint, Mézi medve természetesen egy nagy csupor mézet javasolt, Lompi róka egy közösen festett képet képzelt el Pocok bácsinak ajándékba.

Sajnos senki nem volt elégedett a sok javaslattal, amikor is Roli mókus ismét megszólalt:

- Mivel maradandó emléket szeretnénk adni Pocok bácsinak, mit szólnátok ahhoz, ha betanulnánk egy gyönyörű éneket, és előadnánk azt a tanító bácsi háza előtt még ma este?

A többiek megdöbbenve hallgatták Roli mókus ötletét, és hirtelen szóhoz sem jutottak. Pár perc múlva már minden állat azon gondolkodott, hogyan is tudna hozzájárulni a közös zenéléshez. Elsőként Mézi medve szólalt meg büszkén:

- Én a brummogásommal tudnám színesíteni a zenét, mit gondoltok? – kérdezte. Röfi vaddisznó jónak vélte a dolgot, és máris eszébe jutott, ő mit csinálna szívesen:
- Én jó vagyok rőfögésben! – mondta. Roli mókus sem akart lemaradni a többiektől, ő ezt találta ki:
- Én a fogaimmal recsegtetném a diót, annak nagyon érdekes hangja lesz!

Lompi róka így gondolta:

- Szerintetek is klassz lenne, ha a farkammal ütögetném a bogyókkal teli bokrokat? Majd meglátjátok, milyen szép csörgős hangja lesz annak is!

Volfi farkas úgy döntött, hogy majd időközönként belevonyít a közös zenébe, Bambi őzike pedig a patáival szeretett volna dobogni akkor, amikor szükség lesz rá. Tapsi nyúlnak még csak most támadt egy ötlete:

- -Én majd répákat ütögetek a fa törzséhez, ezzel járulok hozzá a zenéhez! – mondta elégedetten a többieknek.

Hari harkály és Vari varjú úgy határoztak, hogy pacsiznak majd egymással a szárnyaikkal, mert annak is különös hangja van. Ási vakond szomorúan bámult maga elé. Amikor ezt Roli mókus meglátta, azonnal arra gondolt, hogy bizonyára ő nem talált magának olyan dolgot, amivel hozzájárulhatna a közös meglepetéshez. Így szólt:

- FigyeljeteK csak! Mindenki nagyszerű dolgokat talált ki a közös zenéléshez, de tudjátok: karmester nélkül nincs zenekar! Ahhoz, hogy együtt tudjunk muzsikálni, szükség van egy vezetőre, aki megmondja, kinek mikor kell hangot kiadnia.

Ásinak erre felcsillant a szeme:

- Mi lenne, ha én lennék a karmester? – kérdezte boldogan.
- Hát persze! Te leszel a legjobb karmester! – szavazták meg a többiek. – Kezdjünk is el próbálni, hogy a tanító bácsinak mihamarabb örömet tudjunk szerezni a születésnapja alkalmából!

Így is lett. Az állatok késő estig gyakoroltak, míg Ási karmester egyszer csak így szólt:

- Kedves zenésztársaim! Úgy hiszem, hogy nagyszerű zenekart alapítottunk, és gyönyörűen szól ez a dal. Én még ilyen szépet nem is hallottam, és úgy gondolom, hogy legyen ez számunkra az élőhelyünk, az otthonunk, vagyis az erdő dala!

A többiek tapsoltak, ujjongtak örömükben, és már alig várták, hogy előadhassák kedvenc tanító bácsijuknak "Az erdő dalát". Rohantak Pocok bácsi területére, ahol libasorba beálltak az énekléshez, ahogy azt előtte szépen begyakorolták. Felhangzott az ének és Pocok bácsi előkerült a túrásából. Megilletődve hallgatta végig a tanítványai gyönyörű muzsikálását. A végén Roli mókus köszöntötte fel a csapat nevében Pocok tanító bácsit, aki örömeiben meg sem tudott szólalni. Meghatódottságából felocsúdva így szólt a tanítványaihoz:

- Nagyon nagy meglepetést okoztatok nekem kedveskéim! Mindig is tudtam, hogy nagyszerű csapat az én 2. b. osztályom! Hálás vagyok nektek, hogy eszetekbe jutott, és készültetek a születésnapomra. Gyönyörű ajándékkal leptetek meg, korábban sosem részesültem még hasonló meglepetésben! Látjátok, én már a nap elején megmondtam, hogy ez a nap különösebb lesz mindegyiknél! Köszönöm nektek!

Szóval kedves gyerekek, mára ezt a mesét hoztam el nektek. Remélem tetszett! Ha igen, akkor figyeljetelek, mert legközelebb arról fogok mesélni nektek, hogy hogyan is riasztották el az erdei állatok a favágókat az erdőtől Az erdő dalának köszönhetően!

2. helyezett: Kovács Boglárka **Hatvani István Általános Iskola (Debrecen)**

Változtass, amíg nem késő!

Egyszer volt, hol nem volt, a műanyaggal szennyezett tengeren túl, a szeméthegeyeken is túl, ott, ahol a pazarlás az úr, élt egyszer egy ember, úgy hívták, hogy Szemet Elek.

Szemet Elek nagyon pazarló életmódot folytatott: mindenhová kocsival járt, kizárólag palackozott üdítőket ivott, ami tönkrement, azt kidobta, semmit sem javított. Rengeteg felesleges dolgot vásárolt, folyatta a vizet, égette a villanyt, semmire nem vigyázott. Megelégtelte ezt Szilvia, az erdő tündére, és úgy döntött, hogy megleckézteti. Volt egy jó barátja, Esthajnal, az álomtündér. Egy éjjel, mikor Szemet Elek elaludt, Szilvia Esthajnal segítségével meglátogatta őt álmában és egy fantasztikus időutazásra vitte.

Először a múltba repítette Szemet Eleket, aki egy csodás virágzó réten ébredt, melyet erdő vett körül. A közelben özek legelésztek, mókusok szaladgáltak a fákon. A napsugarak lágyan simogatták arcát. Finom virágillatot érzett, és hallotta, ahogy a méhek döngicsélnek, a madarak énekelnek. Olyan volt, mintha dalolna az erdő. Mikor megszomjazott, csak egy közeli forrásból ihatott. Félve kóstolta meg a vizet, de rájött, hogy ilyen finomat még életében nem ivott. Olyan nyugalmat érzett, mint még soha, de hirtelen megjelent előtte Szilvia.

- Üdvözöllek! Én vagyok az erdő tündére, Szilvia. Én hoztalak ide.
- Miért hoztál ide?
- Mert a segítségedre van szükségem.
- Miért van szükséged az én segítségemre?
- Majd meglátod...
- Hol vagyunk most?
- A múltban, de utazunk is tovább a jelenbe.

Azzal Szemet Elek máris egy teljesen más környezetben találta magát. Ismerős volt neki a hely, az imént látott fák helyére azonban emeletes házak épültek, az erdő helyére betondzsungel került. A virágillat helyett kipufogógáz csapta meg az orrát, melytől rögtön fulladozni kezdett. A méhek és madarak zenéje helyett a város zaját hallotta. Néhol még volt egy-egy fa, vagy bokor az út mentén, de a város egyre nagyobb területet foglalt el a természettől. A közeli tóban műanyag palackok úsztak, port és nejlonzacskókat fújt a szél. Láta, hogy mindenki siet, és nagyon kevesen törődnek a környezetükkel. Szomorúan kérdezte Szilviától:

- Ez a jelen? Eddig észre sem vettem, hogy ilyen rossz a helyzet!
- Igen, mert te is mindig rohansz, nem figyelsz oda semmire! Ha nem változtatsz, akkor még rosszabb lesz. Mindjárt megtudod, mi lesz ennek a következménye. Irány a jövő!

Amint megérkeztek a jövőbe, Szemet Elek elcsodálkozott, hogy mozdulni sem lehet a hulladékoktól. Állatokkal egyáltalán nem találkozott, fákat sem látott. Az emberek maszkot viseltek, de így is látszott rajtuk, hogy nem egészségesek. Szemet Elek az utazás során nagyon megkedvelte Szilviát, és most látta rajta is, hogy nincs jól. A tündér hirtelen falfehér lett, és ájultan a földre rogyott. Szemet Elek ébresztgetni kezdte, és mikor végre magához tért, megkérdezte tőle:

- Mi történt veled Szilvia?
- Haldoklom.
- De hát miért?
- Tudod, én az erdő tündére vagyok, és ha a természet elpusztul, én is meghalok.
- Hogyan tudnék segíteni?
- Változtass, amíg nem késő!

Amikor Szemet Elek felébredt, az ágyában találta magát. Eldöntötte, hogy segít Szilviának, és másokat is arra biztat, hogy figyeljenek oda a környezetükre. Ezentúl mindenhová biciklivel, vagy gyalog járt, csapvizet ivott, nem vásárolt felesleges dolgokat, nem dobálta el a szemetet, hanem szelektíven gyűjtötte. Minden évben a születésnapján ültetett egy fát, és másoktól is ezt kérte ajándékba. A nevét pedig Szemet Elekről Véd Elekre változtatta.

Te is kövesd a példáját, cselekedj helyesen, véd a természetet!

3. helyezett: Matolcsy Jonatán
DE Kossuth Lajos Gyakorló Gimnázium és Általános Iskola (Debrecen)
Felkészítő tanár: Ráczné Kovács Andrea

A segítőkész manók

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öreg, őszi erdő. Ebben az erdőben, egy tisztás szélén laktak a manók, nem messze tőlük, a tisztás másik oldalán pedig a tündérek. A manók és a tündérek barátságban éltek mindaddig, míg az egyik manó el nem kezdett kiabálni a tündérekkel. A tündérek erre megharagudtak, de nem szóltak semmit.

Eltelt egy hónap, és beköszöntött a tél. Mindent fehér hótakaró borított. A fák csupasz lombkoronáján már nem maradt szivárványszínben játszó falevél. A manók zöld kabátkákat és prémes süveget húztak, a tündérek csillag- és hópehelyszövésű kabátokat viseltek. Kis levelekből és botokból eszkábált pici házakban laktak, de minden apró házacskáknak a közepén apró gyémántkavics ragyogott, míg a manók aranyból és vasból kovácsolt lakjaikban éltek.

Egy csendes, téli napon aztán a tündérek valami zajt hallottak.

- Nicsak! Gyerekek! - mondta az egyik tündér, aztán ijedten folytatta: - Ezek a gyerekek lerombolják a házainkat!

A gyerekek igazából nem akarták tönkretenni a tündérek házait, csak szánkóztak a tisztáson, és amikor a szánkó becsúszott a bokrok és a fák közé, a pici házikók összetörték, az apró gyémántok elgurultak.

A tisztás másik felén a manók kovácsolt házai állták a szánkó hideg és deres vastalpát, ám az apró, szakállas emberkék felháborodtak, mert a gyerekek az utcáikat összetaposták.

Amikor a gyerekek hazamentek, a legöregebb manó, a manókirály így szólt:

- Készítsünk tervet! Építsünk a tündéreknek új házat! Akkor biztosan megbocsátanak nekünk! - kiáltotta a legmohóbb manó. A többiek egyetértettek Mohóval.

- De nekünk nincs gyémántunk! - tiltakozott egy másik manó, Pánika.

- Az igaz! - értettek egyet a többiek.

- Persze le tudunk menni a bányába, hogy szerezzünk! - emelte fel kis csákányát a bölcs manókirály.

A manók ujjongtak, és elindultak a bányába. Futva mentek a bányáig a sötét fenyők árnyékában. A bányában apró lámpások fénylettek az alagutakban. Csak mentek, és mentek. Az egyik manó felfigyelt valami csillogásra. Gondolta, nem szól, mert ezt ő találta, és nem szeretne volna odaadni a társainak. Sajnos más manó is észrevette a titokzatos csillogást. Mindnyájan odalopóztak, hogy megnézzék, és egyszer csak gyönyörű, fénylő kövek tárultak eléjük.

A legöregebbik manó elkiáltotta magát:

-Gyémánt! Ez jó erős lesz tetőnek!

A manók gondolkodóba estek, hogy miként tudnák kiszedni a sziklából a gyémántokat. A bölcs manó hamar megtalálta a választ:

- Mindenki egyszerre kopogtassa csákányával a gyémántokat! Így talán ki tudjuk őket ütni a falból! - kiabálta izgatottan.

Amikor minden manónak volt csiszolt gyémántja, akkor végre felmehettek a vörösen fénylő naplementéhez, és egy másik tisztáson elkezdhatték összeeszkábálni a tündérek új házait.

A tündérr királynő megparancsolta az egyik alattvalójának, hogy lesse meg, mit szorgoskodnak a manók. Ezért aztán az egyik tündér összeszedte minden bátorságát, és kiment a rétre, hogy megnézzze, mit dolgoznak a manók a fehér hóban. Láta, hogy új házakat építenek.

- Ti meg mit csináltok? – kérdezte óvatosan a tündér.

- Új házakat építünk nektek, mert szeretnénk kibékülni veletek! - válaszolta a bölcs manó.

A tündérek hírnöke szelíden megköszönte, és megvitte a hírt a királynőnek. A tündérek erre nagyon megörültek, és nemsokára be is költözhetek új, vasból, aranyból, és gyémántból épült házaikba. A manók és a tündérek népe kibékült egymással, és békében éltek az idők végezetéig.

Ha nem hiszed, látogass el csillogó városukba!

4. helyezett: Csizmarik Gerda
Kossuth Lajos Általános Iskola (Nyékládháza)
Felkészítő tanár: Kocsis Erika

Hol van a boldogság?

Élt egyszer egy királykisasszony, akit Erzsébetnek hívtak. Az édesapjával, a királlyal egy csodálatos palotában éltek. Mindenük meg volt, de a királylány mégis boldogtalan volt.

Sosem mehetett ki a palotából, mindig megszabták neki, hogy hová menjen, mikor mit csináljon. A király elhatározta, hogy Erzsébetnek férjhez kell mennie. Erre nagyon elkeseredett a lány és egy éjjel megszökött. Szaladt, ahogy csak a lába bírta, minél messzebb a palotától, míg egy sűrű sötét erdőbe nem keveredett. Nagyon félt, csak ment és ment, míg nem talált egy kis kunyhót. Lassan benyitott és látta, hogy egy kis ágyon egy öregasszony üldögél. Ott didergett, már ki tudja mióta. A királylány megkérdezte, hogy mi történt, miért didereg itt a kunyhóban, miért nem rakja meg a tüzet. Az öreg anyó azt válaszolta:

– Nagyon öreg vagyok már, felkelni sem bírok. Segíts nekem lányom, kérlek, szedj egy kis fát az erdőben és rakj tüzet, mert itt fagyok meg.

Erzsébet szívesen segített az anyónak. Gyorsan tüzet rakott a kályhában és főzött egy kis húslevest, amitől az anyóka kicsit erőre kapott. Megkérte a királylányt, hogy maradjon nála és viselje gondját. Erzsébet szívesen maradt és mindenben segített neki. Ápolta az öreg anyót, mégis szabad volt. Telt-múlt az idő, a királylány egyre jobban érezte magát. Az anyókéval nagyokat beszélgettek és az erdei állatok is barátaivá váltak. Az őzikék, nyuszik, mókusok és a madárkák minden nap meglátogatták őket. De Erzsébet mégsem volt teljesen boldog, pedig senki sem parancsolt neki. Nem tudta, mi hiányzik neki, csak az érzést ismerte. A hiányt. Egy napon a közelben járt egy vadász, aki eltévedt az erdőben. Pont az anyó kunyhójánál kötött ki. Amint megpillantották egymást Erzsébettel, nyomban tudták, hogy egymásnak teremtette őket az ég. Azonnal feleségül kérte a királylányt az anyótól, aki annyira örült a boldogságuknak, hogy nyomban bele is egyezett az esküvőbe. Az öregasszony annyira felerősödött, hogy nem volt szüksége többé a lány segítségére, ezért megengedte, hogy a vadász magával vigye a királykisasszonyt a kunyhójába. Azonban nem feledkeztek meg róla később sem, sokszor meglátogatták az öreganyót. A királylány és a vadász boldogan éltek, született két szép gyermekük, és már tudta Erzsébet, hogy hol van a boldogság. A királyt is felkereste egész családjával együtt, hogy megtanítsa ezt neki, örökre. Ha nem hiszed, járj utána, és keresd meg te is

5. helyezett: Páyer Barnabás
Érdligeti Általános Iskola (Érd)

Tündér Dóra

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy királyfi, akit Imrének hívtak. Elindult világot látni, s amikor egy csodás erdőbe ért, különös dolog történt vele.

Amikor Imre férfivá érett, azt mondta neki édesapja, a király, hogy induljon útnak, s találjon az oldalára egy leányt, aki majd jó királyné lehet, akit ő és a nép is szeret. Elindult hát gyönyörű fehér paripáján feleséget keresni.

Egyszer csak egy varázslatosan szép erdőben találta magát, hatalmas fák között. Ahogy ment, mendegélt, hirtelen villámlott, majd megdörrent az ég, süvített a szél és eleredt az eső. A királyfi lova megijedt a vihartól és széleseben vágatni kezdett az erdő sűrűjébe. Meg sem állt, amíg a vihar el nem vonult és a nap újra ki nem bújt a felhők mögül.

Ahogy körülnézett Imre, mindenfelé kidőlt fákat, kitépett virágokat, leszakadt faágakat, leveleket látott. Nagyon halkán, de újra hallatszott a madárcsicsergés, az erdő dala. Aztán egy segélykiáltás ütötte meg a fülét. Elindult a hang irányába. Keresett, kutatott az erdőben, de sehol sem találta a lányt, akinek a hangját hallotta.

Egyszer aztán feltűnt a távolban egy őz, akit csapdába ejtett egy kidőlt fa. Kiszabadította az őzikét, akinek szépsége elbűvölte. A királyfi óvatosan felé nyújtotta a kezét és megsimogatta, megetette, megittatta. Az őz még reszketett, de Imre gondoskodásától hamarosan megnyugodott.

A királyfi ekkor eszmélt rá, hogy eltévedt az ismeretlen erdőben, s hamarosan besötétedik. Térült, fordult, s ezalatt az őz elszaladt. Szerencsére a nyoma jól látszott a sárban, így hát követni kezdte Imre herceg. A nyomok egy szép tóhoz vezettek. A tó mellett megpillantott egy gyönyörű lányt, aki felé közeledett. Így szólt a lány:

-Kedves megmentőm! Köszönöm, hogy kiszabadítottál a kidőlt fa fogságából és átkomból.

-Kiszabadítottalak?! Hisz' most látlak életemben először!

-Én vagyok az őz, akit megmentettél. Egy gonosz varázsló, aki országomra pályázott, őzzé változtatott, s az átok csak úgy törhetett meg, ha találkozok egy tiszta szívű emberrel, és még napnyugta előtt iszok a Varázs-tó vizéből.

-Ki vagy te, gyönyörű leány? - kérdezte Imre királyfi.

-Tündér Dóra vagyok, Meseerdő uralkodója, a tündérek királynője.

- Én Imre vagyok, Érdliget hercege. Apám, az öreg király küldött világot látni és szerető feleséget találni. Elvarázsoztál, Tündér Dóra! Leszel a feleségem?

Dóra igent mondott Imrének, egyesítették királyságaikat, s még ma is boldogan élnek Meseligetben, a Varázs-tó partján, ha meg nem haltak.

6. helyezett: Nyúzó Natasa Véda
Kőbányai Fekete István Általános Iskola
Felkészítő tanár: Ari Fabbro

Az erdő dala

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy varázslatos csodaerdő. Ebben a csodaerdőben a madarak csiripeltek a fákon, az állatkölykök hancúroztak a fűben, boldogság járta át a levegőt is. Hirtelen nagy sötétség támadt, hideg, nyirkos lett a levegő, elnémult minden.

Történt aztán, hogy odatévedt egy ravasz, csellengő róka egy másik erdőből.

- Jó napot rókauraság! Segíts megtalálni a kincset, és én megjutalmazlak.
- Ki vagy te? És milyen kincset? – kérdezte a róka.
- Én egy fa vagyok. Csak egy öreg megtépázott fa. Már nincs semmi örömöm, de télen azt álmodtam, hogy enyém lesz a kincs. Kérlek, segíts nekem! Te ravasz és okos vagy.

Gondolkodott erősen róka koma, mitévő legyen, hogyan segítsen szegény öregnek. A nagy gondolkodásban alig hallotta meg, hogy valaki követi.

- Ki van ott, és mit akar? – kiáltott fel hirtelen.
- Csak megnésszem, hogy mit csinálssz. Talán ssszegíthetek neked. – szólalt meg egy kígyó.
- Sziszegd csak ide gyorsan, mit tudsz ami segíthet!
- Egy gonosz boszszorka elátkozta az erdőt és elrabolta az erdei tündéreket, manókat, akik gondossszkodtak mindenről. Azóta csak a szomorúság lakik itt. Ssszétálj az erdőben körbe-körbe három nap és három éjssszakán át éssz megtalálod a tanyáját. Legyél vele nagyon kedvessz, mert asszt nem bírja, elpuszsztul tőle.
- Nagyon éhes vagyok, nem találtam az erdőben semmi ennivalót, legszívesebben felfálnalak, de segítettél, ezért nem tesszem. Jajj, már én is sziszzegek!

Útnak indult a koma, ment három éjjel és három napig. Mikor közeledett, letört néhány száraz, tüskés, ragacsos növényt, hátha hasznát veszi. Úgy is lett. Mikor megérkezett és udvariasan köszönt, a rút banya el akart repülni a seprűjén, de a róka gyorsan utána csapott a gazzal, amihez hozzáragadt a boszi. Rikácsolt, mérgelődött, de nem tudott szabadulni, mert a ravaszdi meg is kötözte közben.

Azután csak szórta, szórta a bókákat, amaz meg egyre csak zsugorodott, végül nem maradt belőle semmi. A rozoga kunyhó ajtaja, ablaka egyszerre kitérült és özönlött ki a sok állat, tündér, manó.

Hálát mondtak megmentőjüknek és hívták, kísérje őket vissza az erdejükbe.

- De nekem meg kell találnom még a kincset! – válaszolta.
- Csak mindent sorjában, ne siess! – szólt az erdő legrégebbi tündére.

Útnak indult hát, vissza az öreg rokkant fához. A rókának most nem volt ismerős a visszaút, hiszen a fák levelei susogtak, némelyiken virág is nyílott, a madarak vidáman énekeltek, az állatok futkároztak, illattal telt meg a levegő. Fénysugár borított mindent.

- Csak nem eltévedtem? Kizárt. Nekem van a legjobb szimatom. Még sosem csalt meg.

Követem most is – gondolta magában.

Megtalálta végre az öreg fát, aki már nem is volt olyan öreg. Az ágain madarak énekeltek, az ő ágain is bimbóztak az ágak.

- Kedves fa! Sajnálom, de nem találtam meg a kincsedet. Lehet, mégsem vagyok olyan okos, mint hitted.
- Megeshet. Ha nem látod, hogy a szemed előtt a természet a kincs, ha nem hallod, hogyan szól az erdő dala.
- Értem már! Ezt a kincset akartad. – kiáltott fel jó hangosan.
- Pssst! Halgassz már! Elrontassz mindent! – szólalt meg a kígyó.

Azóta szól az erdő dala mindenkinek, aki arra jár, és nem dugja be a fülét.

Különdíjas: Szabó Emma Zoé
Kossuth Lajos Általános Iskola (Nyékládháza)
Felkészítő tanár: Kocsis Erika

A kis nyuszi kalandja

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis nyuszi, aki kalandor szeretett volna lenni. Egy nap a szülei elengedték játszani. Játék közben egy róka észrevette a kis nyuszit és követni kezdte, mire a nyuszi futni kezdett a róka elől. Meglátott egy fát, gyorsan felmászott rá. De nem sokkal utána egy sólyom elkezdett körözni felette. A sólyom felkapta a kis nyuszit. A nyuszi gondolta magában, csak a szerencse mentheti meg. Eközben a sólyom bedobta a fészkébe, a fiókáihoz.

A fiókák csipkedték és szegény kis állat ugrált össze-vissza a fészekben. A végén pedig leesett. Szerencséjére fennakadt egy ágon. A nyuszi ügyetlenül lemászott a fáról és tovább ugrándozott az erdőben, de aztán rájött, hogy eltévedt. Meglátott egy kis madarat az ágon. Megkérdezte tőle:

– Tudnál nekem segíteni?

A kismadár azt a tanácsolta neki:

– Menj először balra a folyónál, aztán jobbra az odvas tölgynél, aztán haladj tovább egyenesen a csipkebokorig.

Megköszönte a kis nyuszi a madárkának az útbaigazítást és továbbment. A nyuszi ment, ment, mendegélt, amíg a tölgyhöz nem ért. A tölgynél már elfelejtette, amit a kismadárka mondott, ezért inkább leült a puha fűre. Egyszer csak elkezdett esni az eső. Gyorsan beszaladt a fa odvába. Ott üldögélt, mikor észrevette, nem csak ő van ám ott. Bent tekergett egy kígyó is. A nyuszi remegve mondta neki:

– Ne bántson kérem, kígyó uraság!

Erre a kígyó:

– Nem akarlak bántani! Én csak a barátod szeretnék lenni – és szomorúan lehajtotta a fejét.

Nyuszika odanyújtotta a mellső lábát:

– Ne sírj kígyó! Leszek a barátod.”

–Téééényleg!?! – csodálkozott a kígyó és majd kiugrott a bőréből örömeiben. Közben pedig valóban levedlette a bőrét, amiből lufit fújtak és dobálták egymásnak, amíg el nem állt az eső.

–Nézd, már elállt az eső – mondta a nyuszi – kígyó uraság, már mennem kell, vár otthon a családom.

– Rendben, de majd meglátogatsz? – kérdezte a kígyó.

–Számíthatsz rám! Szia Kígyó! – intett neki a nyuszi.

Ahogy tovább ugrándozott a nyuszi, észrevette, hogy egy vadász ül az egyik farönkön. A vadász meglátta a kis nyuszit és azt gondolta magában: „Na, ez aztán jó lesz vacsorára!” Előkapta a puskáját a vadász és lövöldözni kezdett a nyuszira. A nyuszi jobbra-balra ugrált, hogy el ne találja a lőszer. Végül csak sikerült megsebesítenie a nyuszit a lábán. Sántítva lépkedett, amíg meg nem látta egy medve a sérült és bajba jutott nyuszit.

A medve két lábra állt és félelmetes ordításával elijesztette a vadászt. Már csak a vadász hült helye és szemüvege maradt a helyszínen. A medve felvette a szemüveget és hallkan megjegyezte:

– Ettől a szemüvegtől végre jobban látok!

A medve megkérdezte a nyusztól, hogy mi a neve. Erre azt a választ kapta:

–Az én nevem: Selyem.

–Gyere, elviszlek a barlangomba – hívta a medve.

A kismackók már nagyon várták az apukájukat, gondolták egy csomó finom mézet hoz. Már mama maci is várta a frissen fogott halat.

–Megjött a papa! – mondták a kismackók – Itt a zsákja tele mézzel, hallal! Megjött a vacsora!

Megterítettek az asztalhoz és jól belakmároztak. Mondták:

–Elfogyott a méz és a hal. Mi lesz holnap ebédre?

–Semmi baj! Majd szerzünk ételt – mondták a szüleik.

Aztán lefeküdtek a kismackók. A nyuszinak is megágyaztak, aki szintén lefeküdt. Egyszer csak hallja, hogy a papamaci és a mamamaci beszélgetnek.

– Holnap nyuszipecsenye lesz – mondta papamaci – készítsd elő a fázekat!

A nyuszi jó nagy, elég lesz mind a négyünknek. Amint a nyuszi ezt meghallotta, azon nyomban kiugrott az ágyból, kiment az ajtón és csak futott...Elfutott az odú mellett, a kismadár mellett, a sólyom fészke mellett, elfutott ott, ahol a kaland elején játszani kezdett. Bekopogott a házuk ajtaján. Amint a szülei meglátták, hogy kis nyuszijuk hazatért, megölelték és boldogan éltek, amíg a farkas el nem kapta őket.

KATEGÓRIA: VERS

KOROSZTÁLY: 6-9

1. helyezett: Molnár Bálint

Kazinczy Ferenc Magyar Tanítási Nyelvű Alapiskola (Szlovákia, Tornalja)

Felkészítő tanár: Molnár Zsuzsa

Erdőn-mezőn

Erdő-mező tekergő,
Ott érik az epererdő,
Kerekerdőn szilvafa
Tetejében egy szarka.
Bokoralján nyuszika
Sárgarépát ropogtat.

Sötétedős éjszaka
Lomposfarkú kisoróka
Keres, kutat éberén,
Ne maradjon éhesen.

Fülesbagoly hu-hu-hu
Odujában meglapul.
Nemsokára beborul,
Itt az erdő elcsitul.

2. helyezett: Kovács Boglárka
Hatvani István Általános Iskola (Debrecen)

AZ ERDŐ DALA

Egy nagyvárosban élek,
Hol nem látsz túl sok szépet.
Pöfékel a rengeteg autó,
Mindenki ideges, gyakori a dugó.
Messzire száll az emberek ricsaja,
Mindent elnyom a város zaja.

Ha az erdőbe kimegyek,
Hallok egy csodás éneket:
Hallom a fák susogását,
Egy közeli kis patak csobogását.
Dalol egy madárka, cipekedik a hangya,
Ezekből áll össze a természet hangja.

Mi ebből a tanulság?
Sokan megtanulhatnak!
Ne irtsd az erdőt, kérlek,
Ne tedd tönkre a szépet!
Nem lesz jobb az élet,
Oxigént is ő ad néked!

3. helyezett: Heinrich Zsófia
Kazinczy Ferenc Magyar Tanítási Nyelvű Alapiskola (Szlovákia, Tornalja)
Felkészítő tanár: Molnár Zsuzsa

Az erdő dala

Ha én erdőben laknék,
Száz madárral ismerkednék.
Patak csobogását is érteném,
szellő hangjára táncolnék.
Egy mohán ülő tündérral barátkoznék
Állatok nyelvén beszélgetnék.
Eső utáni illatban vaddisznóval
Hemperegnék.
Bogarakkal kis oduban bagolyhangra teáznék.
Éjjeli holdfényben erdődalra elaludnék.

4. helyezett: Pálinkás Katinka

Mátészalkai Tankerület Hunyadi Mátyás Általános Iskola Tiszakóród Milotai Tagintézménye

A Szádelői-völgy éneke

Azt hiszed, a patak csak csordogál,
milliónyi követ visz magával, s folydogál?
Nem csak folydogál, s csordogál!
Hát nem tudod? Énekel!
Énekel, ahogy zúgó patakod táncra kel!

Az erdőd, a patakod, s a levegőd mily tiszta!
Nincs olyan fogalom, mely téged igazán leírna!
Susogsz, zizegysz szádelői természet!
A sasaid, a hiúzaid, a lepkék, a völgyed,
és óh, én, hölgyed!

Csodálom fáidat, s minden csodádat, Szádelő!
Tavasszal várom, hogy mikor bújik
az első lepke már elő!
Sok turista látogat meg, tudod,
mert szépségedet ingyen adod.

Annyian szeretnek téged,
hogy akár órákat is vezetnek érted.
Igaz, sokan rosszat is tesznek veled,
de több, aki szívből szeret.

Látod, Szádelő? Én, s mindenki szeret,
mert több vagy, mint képzeled!
Mikor kiül az éjszaka, álom száll reád,
de patakod éneke jön velem tovább.

5. helyezett: Benkő Martin Gergő
Kálvin Téri Református Általános Iskola (Makó)

Az erdő élete

Hamarosan virágoznak a fák,
érezzük az illatát.
Baglyok, őzek,
nézik őket.
Nagy a nyugalom,
a szarvas legelészik az avaron.
Aztán a bagoly vadászik,
fogott pockot, egeret,
és lepihent.
Az őzek csatáznak,
és keresik a sutát,
a harkály kopog, keresi a lakomát.

6. helyezett: Magyar Csermely Szilvia
Magántanuló (Románia, Máramaros, Hódpatákfalva)

A széltől én nem félek

a széltől én nem félek
ellenkezőleg
csak evvel élek
csodálom és szeretem
ez az én lételemem
fenntartja a madarakat
nevetnek tőle a gyerekek
a növények tőle rezegnek
megéreződnek rajta a szagok és az illatok
oly titokzatos tőle az erdő
beleremeg a patak
belehullámszik a virágmező
mindezek miatt
nem félek a széltől
ez az én lételemem
csodálom és szeretem

KATEGÓRIA: MESE
KOROSZTÁLY: 10-14

1. helyezett: Tóth Levente
Hajós Alfréd Általános Iskola (Gödöllő)
Felkészítő tanár: Feketéné Sinka Csilla

Erdei csoda

A kisfiú szemei hatalmas báránnyelűként tündököltek, és benne úgy csillogtak az élni vágyás apró cseppjei, akár az égen ragyogó csillagok. Amikor arcához ért a reggeli első napsugár, és megcirógatta bársonyos, puha bőrét, mely olyan volt, akár a porcukorba rajzolt angyalok arca, vagy az üvegszekrényekben féltve őrzött százéves porcelánbabák tekintete, a kisfiú önfelédten mosolyogni kezdett. Sosem sírt, szavakkal nem tudta elmondani, mit szeretne, hiszen a jó isten békán küldte őt erre a világra élni, azért, hogy példát mutasson az embereknek alázatból, szeretetből, boldogságból. Hosszú-hosszú éveket feküdt már végig a szülői gondoskodás legnagyobb bölcsőjében, úgy érezte magát, akár egy fa belsejében éldegélő kis mókus, akinek mindene megvolt, és csak annyit tudtak róla az emberek, hogy milyen régóta él, és hol lakik. Ám ennek a könnyű léleknek álma volt, míg napközben vágyakozva tekintett ki a barátságos, meleg szobája ablakán, éjjel álmodni kezdett, mint sokmillió kisgyermek szerette a világon.

Béna kis teste életre kelt, és valósággá vált minden éjjel, amit nappal csak képzelhetett. A körülötte lévő emberekről lemintázott mozdulatai az éjszaka alatt életre keltek, nevetett, táncolt, futott a közeli erdőben, nagyokat nyújtózott, kedvesen megölelt valakit, vagy éppen csak gondosan megmosakodott.

Egy angyal látta ezt a gyermeket, figyelte, ahogy nappal végtelen türelemmel viseli béna testének kiszolgáltatottságát, és olyan tiszta szeretettel mosolygott a hozzá közeledő emberekre, olyan kitárt szívvel, akár a mennyország kapuja.

Csodás nyári este volt, amikor a kisfiú ki tudja, hányszor, újra álomba szenderült, és kedves kis védőangyala úgy döntött, valóra váltja a vágyakozást.

Az ablakpárkányon ülve lóbálta aprócska lábait, majd hazasietett Isten országába, ott egy fényesen csillogó, virágos szelencéből magához vette kedvenc varázsporát, mellyel annyi csodát tett már, mégsem fogyott ki a kis selyemsztyűből. Nagyot sóhajtván magához szorította, és érezte, hogy ezen az éjszakán olyan dolgot fog cselekedni, amely a legnagyobb álmom lehet a világon. Dobogó szívvel repült vissza a kisfiú ablakához, ismét megpihent a párkányon, mielőtt egy csöppnyi résen besurrant volna a Hold fényétől ezüstösen csillogó szobába.

Megállt a csendesen pihegő testecske fölött, és az összes varázsporról ráhíntette a gyermekre. Ekkor a kisfiú megfordult az ágyában, felébredt és megpillantotta a különös, aprócska angyalt, aki áttetsző aranszínben pompázott előtte, kis törékeny kezecskével, - éppen amilyen neki is volt-, és szitakötőként verdeső, szivárványszínű szárnyakkal.

-Gyere velem!- suttogta izgatott, törékeny hangon az angyal, mire a kisfiú elpityeredett, és remegő hangon válaszolt.

-Ha tudnád, mennyire szeretnék veled menni, de az én testem nem engedelmeskedik. Mindeközben észre sem vette, hogy máris beszélni kezdett, és ülve figyelte az égi kis barátját.

-De tudsz! Gyere, gyere, megmutatom neked a kedvenc erdőm! - kiáltotta izgatottan Fényecske, és a hangja olyan csilingelő volt, akár a havas erdőben összeérő jeges ágaké.

Az angyal minden éjjel ellátogatott ebbe az erdőbe, ahol a patak aranyszínű volt, a kék ég gyémántként ragyogott felette, és a fák a smaragd ezer színárnyalatában pompáztak, míg a szivárvány múlhatatlanul ragyogott felette. A közepén egy elhagyott üres kemence állt arra várva, hogy végre valaki lángra lobbantsa benne a szeretet tüzét.

A kisfiú ösztönösen kiugrott az ágyból, magára kapkodta a kis testét pihe-puhán ölelő ruháit, és nyitva hagyva maga mögött a ház ajtaját kiszaladt az udvarra, az utcára, és hangos nevetéssel, lélekszakadva szaladt az angyal után, hogy együtt merüljenek el az erdő rejtelseiben. A gyermek lábai alatt recsegték, ropogtak a földet tápláló vékony gallyak, szinte nevettek, ahogy érezték törékeny hátukon az önfeledt szaladást.

-Fuss csak, fuss, már nem megyünk messzire! - biztatta az angyal, miközben halkán, szitálva eleredtek az ég könnyei, hogy fényessé és üdévé varázsolják az útjukat körülölelő fákat, növényeket. Amikor fáradni kezdtek, egy-egy nagyobb faág szelíden hátulról meglegyintette őket, biztatva, hogy közel a cél. Hatalmas levelű páfrányok hajoltak ketté lépteik előtt, míg a gyöngyvirágok lehajtották kis fehér fejüket, és illatukkal boldogságot loptak a két kis csodalény szívébe. A friss, harmatos esőre előjöttek a katicabogarak, és pöttyös szőnyegként terültek el az ösvény két szélén, miközben a könnyűszárnyú, lila lepkék is örömtáncot jártak fejük fölött.

Az erdő közepén egy tisztás állt, és annak is a legbelsejében, ami minden megközelíthető oldalról a közepe volt, állt egy öreg kemence. Nem volt benne tűz, csak az oldalára égett korom emlékeztetett arra, hogy valaha sült benne valami, és nagy-nagy meleget árasztott.

Az angyal segítségül hívta az erdő kis lakóit, a széncinkék, mókusok és pockok szinte egy pillanat alatt megrakták rőzsével az éhes kemence hatalmas száját, majd dolguk végeztével köréje ültek, és maguk sem tudták, miért, de szívüket a várakozás érzése töltötte el. Te vajon tudod mire várhattak?

A kis emberke szótlánul bámulta a mesebeli tájat, ahol naponta járnak az emberek, neki mindeddig csak álom lehetett, számolgatta hangosan, hogy a karján hány katicabogár lehet, és nagyokat nevetett, amikor csiklandozva ide-oda mászkáltak rajta. Hallgatta a simogató zöld növények suttogását, és a szívével egy ütemre verdeső pillangók szárnycsapásait figyelte. Fényecske hagyta, hogy gyönyörködhessen ebben a földi csodában, majd amikor érezte, hogy körülötte minden apró lelket eltöltött a nyugalom és béke érzése, odalépett a gyermekhez, és felé nyújtotta varázspálcáját.

-Vedd csak el, tudod jól, mi a feladatod! - mondta a fiúcskának, aki felállt és a kemencéhez lépett, addigra már olyan földöntúli ragyogásban úsztak a szemei, hogy a csillagok csak apró szentjánosbogarak voltak mellette az égen. Fogta a pálcát, és a legvékonyabb, legtörékenyebb ágacska széléhez érintette, amely azonnal lángra kapott, és néhány másodperc múlva az öreg, kihűlt kemencében lobogó tűz égett. Ha a kemence oldalai nem őrzik a lángokat, egészen az égig szöktek volna, de a felcsapó szikrák jelezték az égieknek, hogy a földön valami nagy csoda válik valóra. Az erdő fáit mind oltalmazón álltak az angyal, a kislány, és a saját lakóik mellett. Látna azok boldogságát még jobban kihúzták magukat, akár a csatát nyert büszke katonák. Bizony valóban csatát nyertek, hiszen ott lobogott a közepén a szeretet lángja, ami ha éppen kialudni készült, mindig volt valaki, aki vigyen rá egy darab száraz ágat, és életben tartsa azt. A kemencében különös pogácsa sült, aki csak evett belőle, annak a szíve megtelt szeretettel és boldogsággal. A kislány egy mohás fatörzsön ücsörgött, csöppnyi kezébe temette arcát, először érezte bőrének melegét, amely úgy izzott, égett, és olyan piros volt, akár a frissen sült pogácsák. Csendesen figyelte a kemence tüzeit, olykor-olykor egy ágat dobott rá, majd újra visszatemette arcát két keze közé, s vékony ujjai között akár az erdőben megbúvó aranypatak, végigcsorogtak a boldogság szivárványos könnyei. Az angyal látta ezt, elégedetten és észrevétlenül eltűnt a gyémánt ég felhői között, és hazatért oda, ahonnan valójában érkezett. Ha egyszer megtalálod ezt az erdőt, közepén a kemencét, kérlek, dobj te is egy ágat a tűzre, hogy örökké égjen, s ha a kislányt megtalálod, öleld meg őt olyan szeretettel, ahogyan ő ölelné téged.

2. helyezett: Balogh Dorka
Benkő István Református Általános Iskola és Gimnázium (Budapest)
Felkészítő tanár: Ácsné Csárdi Regina

AZ ERDŐ DALA

- Nagyii! Megjött a nagyiiiii! - süvöltötte a kis Lizi miközben átrohant a házon, majd lefékezett a bejárati ajtó előtt. Feltépte azt, majd a kint várakozó nagymama nyakába ugrott. Az idős hölgy alig tudta megtartani a kislányt.

- Jaj, Lizike, majdnem megfojtottál! - mondta mosolyogva, miután a kislány lemászott a nyakából. Ő csak legyintett.

- Nagyi, nem fogod elhinni, mi történt! Apu és anyu megengedte, hogy legyen egy hörcsögünk! Hát nem csodás? Gyere, bemutatlak neki!

A hölgynek semmi esélye nem volt a két kis kéz szorítása ellen. Szülei mosolyogva nézték, ahogy a kislány berángatja a nappaliba.

- Ott van! - mutatott a kanapé melletti szekrényre.

Valóban, a kis szőrnök éppen felébredt, és csak úgy izgett-mozgott a ketrecében. Odaszaladt az itató tálkájához, ivott belőle egy kicsit, majd visszarohant a kis gomba alakú házikójához.

- Nagyon édes! - mosolygott a nagyi.

- Ugye? Kornélnak persze ez sem tetszett, mert el kellett raknia az akciófiguráit a polcra! - Lizike durcásan a sarokban játszó kisfiúra mutatott.

- Az öcséd még csak 5 éves. Nézd el neki! - nevetett fel a hölgy.

- Okééé! - motyogta az orra alatt, majd váratlanul felcsillant a szeme. - Nagyi, nem akarsz mesét mondani nekünk? Annyira szeretjük a meséidet!

- Úgy, mint eddig is? - kérdezett vissza mosolyogva a néni.

- Ugyanúúúgy! - kiáltották egyszerre.

Az elmúlt időkben szinte már hagyománnyá vált a mesélés. Nagyi elhelyezkedett a hatalmas piros fotelban, a gyerekek pedig körülülték. Liza mindig kakaót, Kornél pedig teát kortyolgatva hallgatta a történetet. Nagyi nagyszerűen tudott mesélni, az ő szájából még egy rém unalmas sztori is izgalmasnak tűnt.

Most sem volt másképp.

- Mielőtt elkezdem, tudnotok kell, hogy ez egy igaz történet. Semmit sem színezek ki, vagy alakítok át, ez a színtiszta valóság! - mondta, a gyerekek pedig buzgón bólogtak.

Gyönyörű nap volt. Forrón tűzött a nap, a szél gyengéden borzolta össze a fák ágait. Az ég tiszta volt, még egy báránnyel is lehetett látni. A kicsi erdőben, a fák lombkoronája alatt hangosan csivitelő gyermekcsoport haladt. Osztályfőnökükkel kirándulásra mentek az Ezüst-erdőbe. Most, hogy megérkeztek, már csak egy tágas tisztást kellett találniuk, ahol éjszákára meghúzhatják magukat. A menetelés alatt mindenki élénken beszélgetett a társaival, kivéve a sor végén haladó lányt. Ruhái szegényesek voltak, hátán egy nála is nagyobb, kopott táskát vitt. Fekete haja az arcába hullott, világoskék szemével szinte nem látott semmit a hajzuhatag, és a szemébe sütő nap miatt. Kittinek hívták, bár a szülein és tanárain kívül nem sokan szólították meg.

A többi gyerek kirekesztette a különcsége miatt. Ez eleinte kissé rosszul érintette, de aztán szép lassan megszokta. Az egyetlen barátja a zene volt. Születése óta rajongott érte. Most is éppen a kedvenc *Follow the Follow* számát, a *Nem tudja senki*-t hallgatta.

- „*Nem tudja senki, hogy honnan jöttem, hogy hányszor volt sötét az ég fölöttem....*” - dúdolgatta épp maga elé, amikor a tanáruk elkiáltotta magát.

- Gyerekek, megérkeztünk! A kanyar után megláthatjuk a tisztást! Mindenki találjon magának egy szimpatikus helyet, ahol felállítja a sátrát! Utána összegyűlünk, és együtt sütünk egy kis szalonnát, rendben?

A kérdésére üdvölgéssel válaszoltak a gyerekek. Mikor meglátták a harmatos fűű tisztást, újra izgalom tört ki rajtuk.

Mindenki elindult keresni magának és a sátrának egy alkalmas helyet. Persze a barátok, barátnők együtt mentek, hogy egymás mellé tudjanak telepedni. Egyedül Kitti indult útnak egyedül. A tisztás egyik félreeső sarkában telepedett le, majd nagyapja szakszerű utasításait követve - amiket az indulás előtt magyarázott el neki -, pár perc alatt összeállította a sátrát. Aztán letelepedett a bejáratához, és onnan figyelte, ahogy a többiek szenvednek. Odamehetett volna segíteni nekik, de tudta, hogy úgymint egy „nem kell, köszö” lesz a válaszuk. Így inkább egy izgalmas könyv társaságában ültette el az időt.

Mikor szólt a tanárnő, hogy indulhatnak faágakat keresgélni a tűzhöz, ő is útnak indult. Talált párat, ami jó vastag volt, azokkal együtt tért vissza a tisztásra. A legtöbben már visszaértek, így a tanárnő kezébe nyomta az ágakat, és letelepedett a többiek közé.

Mikor már mindnyájan visszaszállingóztak, az osztályfőnökük meggyújtotta a farakást. Kitti álmélkodva nézte, ahogy a sárgás-pirosas színű lángok az ágakat nyaldosva felcsapnak az égbe. Soha nem látott még ehhez fogható gyönyörűséget, de rögtön megszerette. Az tűz illata, a parazsak pattogása, a melegség mind valami otthonosra emlékeztette. Sajnos ennek a látványnak hamar véget vetettek az égen gyülekező gomolyfelhők. Az eső egyik pillanatról a másikra eláztatta az egész tisztást, beleértve a tüzet is. Még a szalonnáig sem jutottak el. A legtöbb gyerek, köztük Kitti is csalódottan bújt be a sátrába. Kittinek szerencséjére volt annyi lélekjelenléte, hogy átvegye a hálóruháját, de sokan annyira lehangelődtek, hogy el is feledkeztek erről az apró részletről, így ők vizes ruhában hajtották álomra a fejüket.

Éjfél tájt Kitti hirtelen felriadt. Valami furcsa hangot hallott. Mintha valahol, távolabb tűz ropogna. Nem tudta ezt hova tenni, úgyhogy a kíváncsiságtól hajtva elhatározta, hogy megkeresi a hang forrását. Kissé félve merészkedett ki a védelmet nyújtó sátrából a sűrű sötétségbe. Lábujjhegyen lopódzott át a sáros tisztáson, ami nappal barátságos és hívogató volt, most viszont kissé ijesztőnek tűnt. Kitti igyekezett minél hamarabb átkelni rajta, s a fák közé menekülni. Ott viszont valami nagyon furcsát tapasztalt. Hirtelen mintha megváltozott volna a környezet. A tűz ropogása is elhalt. Mikor hátranézett, már nyoma sem volt a tisztásnak. Helyén fák tornyosultak. Ám, ahogy Kitti kissé jobban megnézte, észrevette, hogy a fák között halovány fény szűrődött át. Gondolkodott, hogy odamenjen-e, de végül a kíváncsisága győzött a félelme fölött, és elindult a fényesség felé. Ahogy közelebb ért, egyre világosabb lett, majd mikor megérkezett a fény forrásához, elállt a szava. Egy tisztáson állt, ami megszólalásig hasonlított arra, ahol az osztályuk letelepedett. Viszont ezen nem sátrak és egy kihunyt tábortűz maradványai voltak láthatók, hanem valami teljesen más. A fű zöldebb, az ég kékebb volt, mint azt el lehetett volna képzelni. A fák lombkoronája arany, ezüst, gyémánt színben pompázott. A tisztás közepén pedig a fényt árasztó dolog volt látható, de Kitti nem tudta volna megmondani, hogy micsoda. Csak azt látta, hogy négyszögletes, és vörös színű. Ekkor hegedűszó lágy dallamát hallotta meg, és a semmiből odatermett több száz, törtefehér ruhájú, gyönyörű tündér, akik elkezdtek olyan szépen dalolni, amelyet még emberi fül sose hallott. Kittinek földbe gyökerezett a lába, s tátott szájjal bámulta, ahogy a tündérek tánra perdültek, de az éneklést egy pillanatra sem hagyták abba.

Hirtelen, mikor az egyikük hátrafordult, megpillantotta a döbbsent lányt. Kiállt a táncolók közül, s odament hozzá. Megragadta a karját, és behúzta a többiek közé úgy, hogy még véletlen sem hagyta közben abba az éneklést. Kitti kissé feszengve gondolt arra, hogy fekete ruhájával mennyire kitűnhet közülük. De mikor lepillantott, meglepetten állapította meg, hogy ő is ugyanolyan törtfehér ruhában libben ide-oda. És még az énekhangja is mintha egy árnyalattal szebben szólt volna. Ekkor ébredt rá, hogy egész jól érzi magát ezekkel a különleges teremtményekkel. Bár nem szólnak egy szót sem, csak énekelnek, mégis olyan, mintha minden egyes percben egyre jobban ismerné őket. Aztán mikor elhallgatott a hegedűszó, akkor az éneknek is, és a táncnak is egyszerre vége szakadt, majd az összes lány Kitti köré gyűlt.

- Te honnan jöttél? Hogy találtál ránk? Egyáltalán, hogy kerültél ide?

Szegény Kitti, alig értette mit akarnak, mert mindenki egymás szavába vágva kérdezgette őt.

- Öhm.. - kezdte, mire varázsütésre mindannyian elhallgattak.

És akkor mindent elmondott nekik, attól kezdve, hogy otthonról elindult, egészen idáig. Fogalma sem volt arról, hogy miért mondott el minden részletet, de úgy látszik a tündérek még azt is élvezettel hallgatták, hogy „ittam egy korty vizet”. Aztán mikor befejezte, egyikük megszólalt:

- Tudod, nekünk sose sikerült innen kijutnunk. Mi is egykor valódi emberek voltunk, mint te is, de nem találtunk innen sose haza, ezért minden nap dalolunk egy keveset, hátha valaki meghallja, és ránk talál. Sokan szoktak hallgatni minket, sőt már legendák is terjengenek az Ezüst-erdő daláról, de legtöbben nem jöttek el idáig. Aki meg mégis, az itt ragadt. - fejezte be.

- Bár a te eseted különleges, mivel te az egyik elem segítségével jutottál el idáig! Mi mind amiatt kerültünk ide, mert meghallottuk az énekszót. Viszont téged a tűz vezetett hozzánk, így abban reménykedünk, hogy te talán tudnál nekünk segíteni. - tette hozzá halkan egy másik tündér.

- Hát... - kezdte Kitti. - Megpróbálhatlak titeket kivinni! - szölt, mire az összes tündérnek felcsillant a szeme.

- Tényleg megpróbálnád? Köszönjük! - kiállították egyszerre.

- Öhm..., igen..., gyertek! - mondta Kitti kissé zavartan, majd megindult arrafelé, amerről jött, nyomában, az izgatott tündérsereggel. Amikor arra a pontra ért, ahol minden megváltozott, megállt, és fülelt. Majd távolról, nagyon távolról, meghallotta a tűz ropogását.

- Azt hiszem sike... - fordult hátra, de rögtön elnémult, ahogy meglátta a sok, most már civil embert, akik örömittasan forgolódtak, és nézegették magukat. Hirtelen az egyikük kivált a többiek közül, s szelíden megragadta Kitti vállát.

- Először is nem is tudjuk, hogyan háláljuk meg neked, hogy megszabadítottál minket. Ha te nem találsz ránk, talán sosem láthatjuk viszont a szeretteinket! Viszont egy valamit nagyon jegyezz meg! Ezt, amit itt láttál, nem mondhatod el senkinek. Mi is csak akkor avathatunk be embereket, ha azok kiérdemelték, vagy valami módon segítené őket, ha tudnának erről! Bár nagy valószínűséggel ezek után gyökeresen megváltozik a te életed is, minden bizonnyal jó irányba, de akkor se említsd meg senkinek, egy szóval se!

- Megígérem! - bólintott Kitti. - Örülök, hogy segíthettem!
- Húúú! - mondta Lizike csillogó szemekkel. - De... - akadt meg egy pillanatra. - Te honnan tudod ezt a történetet? Kitti mondta el neked?
- Nem, Kitti titokban tartotta, nem mondta el senkinek! - mosolygott rá a nagyijuk.
- Akkor te vagy Kitti? De hisz nem is az a neved! - gondolkodott tovább a kislány.
- Nem, nem én vagyok Kitti! - nevetett fel a hölgy.
- Azt ne mondd, hogy te vagy az egyik tündér! - szólalt meg kuncogva Kornél, miközben a nagyfi felállt, és az elindult kifelé.
- Hát... - nézett vissza az ajtóból. - Néha a leghetlenebb dolgok alkotják a valóságot! - mondta, majd kilibbent a szobából

VÉGE

3. helyezett: Szabó Emma Abigél
Szigetszentmártoni Általános Iskola
Felkészítő tanár: Juhász Katalin

ERDŐ DALA

Egyszer volt, hol, nem volt, volt egyszer egy varázserdő. Ebben a varázserdőben először nem volt semmi különös. Volt erdei játszótér, barlang, tó, és persze állatiskola, mint minden „rendes” erdőben. De az erdei barlang nem egy közönséges barlang volt, hanem cseppkőbarlang. Az erdőben pedig történetek keringtek, hogy a barlang mélyén van egy óriási kristály, ami kincset rejt.

Az erdei iskolába járt két rókatestvér: Fogas és Suri. Őket is rabul ejtette a kincs legendája. Egyszer aztán Suri kibökte, ő bizony szeretné tudni, mi is ez a kincs. Fogas is nagyon kíváncsi volt, így megkérdezték szüleit, elmehetnek-e a barlangba? Sokszor visszamentek, bejárták a barlang minden zugát. Egyszer aztán találtak egy járatot, amit előtte soha nem láttak. Kis tanakodás után besurrantak... Mentek, míg útjukat nem állta egy ajtó, amire ez volt írva: „BELÉPNI TILOS!!!!”

- Bemennünk? – kérdezte Suri.

- Naná! – mondta Fogas úgy, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy bemennek egy tiltott területre. Nekifésültek és benyomták az ajtót. Hideg, nyirkos levegő áramlott ki.

- Dohos szag van! – fintorgott Suri.

- De mégis el kell indulnunk! – mondta a másik. - Vagy talán fűlsz?

- Nem, nem! – tiltakozott Suri.

Így elindultak befelé. Csak mentek, de a járat alig változott. Volt náluk zseblámpa, felkapcsolták. Akkor látták, hogy a sziklafalba mindenféle szimbólumot véstek nagyon régen. Nézték őket, de még sosem láttak ehhez hasonlót.

- Fogas, szerinted mit jelenthetnek ezek a jelek? – kérdezte Suri.

- Hát nem tudom, szerintem valami ősi írásfajta.

Mivel úgy gondolta, valami nagyon okosat mondott, karba font kézzel nekitámaszkodott a falnak, hogy Suri lássa, őt ugyan nem lehet egy-két „firkával” elkápráztatni. Suri talált egy furcsa, pókhálókkaal beszótt részt a falon. Amikor letörölgette róla az évszázados port, egy táblát látott, melyre ezt a feliratot véste valaki:

„Én, Mókár Pál azt írom, hogy csak az törheti le a kristályt, aki bátor szívé, és megfejtja a szimbólumokat. Jutalmul megkapja a kristály alá rejtett kincset”

- Látod?- fordult Suri testvére felé. - Meg kell fejtenünk a jeleket! – Fogas bólogatott és ismét nekitámaszkodott a falnak. De a kő hirtelen benyomódott és abban a pillanatban beszakadt alattuk a föld. Szerencsére egyikük sem sérült meg a zuhanástól. Ahogy kinyitották a szemüket, csodálatos látvány tárult eléjük. Egy óriási, rózsaszín kristály magasodott előttük.

- Hát megtaláltuk! El sem hiszem... –sóhajtotta Suri.

- Próbáljuk meg - mondta Fogas – törjük le, hiszen, mi igazán bátrak vagyunk!

Óvatosan közeledett a mancsuk a kristály felé, de az utolsó pillanatban Suri felkiáltott:

- Nem szabad letörmünk! Mi van, ha igaz a legenda és ez az erdő élet kristálya? Ha ez egy csapda?
- Te megőrültél?- kiáltotta Fogas – Honnan veszed ezt a butaságot? Ez alatt van a kincs! Hallottam egyszer, amikor a boltban voltam. Érzem, hogy igaz.
- Mi van, ha letörijük a kristályt és meghal az erdő? Egy kristály különben is száz év alatt nő két centit! - érvelt Suri.
- Te miket tudsz! – képedt el Fogas.
- Akkor most mit csináljunk?- néztek össze.
- Legyen ez a mi hétpecsétes titkunk. Senkinek, és tényleg senkinek nem beszélünk róla. De minden évben, ugyanezen a napon visszajövünk és megnézzük a kristályt. Jó így? – kérdezte Fogas.
- Persze! Ez a mi titkunk marad!- mondta Suri.

Cinkos pillantással néztek össze, de ekkor a zseblámpa fénye pislákolni kezdett és hűvös fuvallat csapta meg őket. A kristály elkezdett lassan felragyogni, fénye egyre erősebb lett, és végül bevilágította az egész termet. Pattogó, csilingelő hangot hallottak, de nem tudták, honnan jön a hang, csak forogtak körbe, hasztalan. Majd a kristály közepe lassan változni kezdett, és egy alak bontakozott ki a fényből. Ijedten léptek hátra, de a „jelenés” hangtalanul lebegett feléjük, és egyre nőtt. A két rókgagyerek igazán megijedt.

- Jaj, nekem! – suttogta Suri - ostoba ötlet volt ide jönni...

–És még csak azt sem tudják, hol keressenek minket – tette hozzá Fogas.

A jelenés megállt előttük. A csilingelés abbamaradt és a fénykörből egy harci vértet, kardot és sisakot viselő Manótündér lépett ki. Amikor megszólalt, hangja ércesen zengett:

- Fiaim! Én a kristály védője vagyok, hosszú évszázadok óta. Az én feladatam, hogy megőrizsem az erdő és az azt életető kristály titkát. Míg a kristály biztonságban van, az erdőt olyan varázsergia veszi körül, melyet halandó nem képes megtörni, és ahogy a kristály nő, egyre erősebb lesz. Azonban egy évszázaddal ezelőtt Mókár Pál, gonosz terve eszközeként kitalált egy történetet, mely szerint, ha valaki megtalálja és letöri a kristályt, alatta kincset talál. A kincs nem létezik, de ha a kristály elpusztulna, az erdő védtelen maradna. Mókár Pál és családja csak úgy pusztíthatja el az erdőt, ha valaki megtalálja a kristályt és letöri. Én már nagyon öreg vagyok, így ti lesztek a kristály új őrzői, mert tiszta szívűek és bátrak vagytok! Adok nektek egy sípot. Ha segítségre van szükségetek, csak megfújjátok. Megszólal az erdő dala, melyre messzi földről ide sereglenek a tündérmanók, hogy segítsenek nektek – mindezt egyszuszra mondta el, majd köddé foszlott. A rókafiúk csak álltak, némán, tátott szájjal. Amikor magukhoz tértek a kábulatból, észrevették, hogy a zseblámpa újra világít, Suri pedig egy apró tárgyat szorongat, mely egy vékony zsinóron függ. Álmélkodva nézték a sípot, melyre készítője csodálatos varázslényeket és szimbólumokat faragott.

- Sürgősen el kell rejtenünk- mondták egyszerre - De hogy jutunk ki? – néztek egymásra. A távolból, mintha a szél zúgna, meghallották az Őrző hangját: „*pördüljete* *körbe!*” –hangzott az utasítás. A két testvér megpördült, mire egy homokvihar kapta fel őket és pár pillanat múlva otthon voltak.

Hosszú hónapok teltek el, a két rókatestvér pedig tartotta szavát. Soha, egyetlen szót sem ejtettek arról, ami a barlangban történt velük. Nyár elején az iskola igazgatója bejelentette: különleges vendég tart előadást náluk. Mókár Pál unokája, ifj. Mókár Pál. Hosszú, külföldi kutatóútjáról tért haza és meglátogatja volt iskoláját. A rókafiúk vegyes érzelmekkel ültek be az élménybeszámolóra. Mikor mindenki elfoglalta a helyét, egy jól öltözött, magas, szikár alak lépett az emelvényre. A fiúk tudták, hogy az udvarias, művelt, megnyerő ifj. Mókár kinézete csak álca, és a híres kutató valójában gonosz szándékkal érkezett. Mesélt nekik arról, hogy az erdön kívül micsoda remek dolgok vannak, mennyi kaland várhatna rájuk, ha elhagynák az erdőt. Azt is elmesélte, hogy az erdőre igazából nincs is szükség, hiszen a városokban is sokan élnek. Végezetül így szólt: „Én ifj. Mókár Pál annyi pénzt gyűjtöttem, hogy végre beteljesíthetem nagy álmom, hogy szülőföldemen egy igazi, modern várost építsek. Mindenkinek lenne szép háza, benne a legmodernebb eszközökkel, és építenénk egy faüzemet, melyben az erdő fáit kitermelhetnénk. Ezért jöttem haza, hogy nagyapám nyomdokaiba lépjek, és segítsék nektek. Életem munkájának gyümölcsét akarom veletek megosztani.” Mindenki ujjongott és hálálkodott, körbeállták és szorongatták a kezét. Csak Suri és Fogas maradtak a helyükön. Bár hamar kapcsoltak, hogy be kell olvadni a tömegbe, ifj. Mókár mégis kiszúrta őket. A két fiú megpróbált eltűnni a zsbongó gyerekek között, de a hátukban érezték a kutató gonosz tekintetét, ahogy a teremből kiszaladtak. Kerülővel futottak a kerítés felé és megkönnyebbültek, mikor az udvaron nem láttak senkit. Ezt megúsztuk, gondolták, miközben a kijárat felé szaladtak. De ekkor hirtelen följük magasodott a férfi. A két rókafiú megszeppenve lépett hátra, de az ördögi tekintetű kutató nem engedte őket elmenni.

- Hova, hova ilyen sietősen? – kérdezte tőlük fenyegető hangon

- Ööööö ... mi csak haza készülünk ... a ...ööö ... az apukánk már vár minket -hebegték a fiúk - és apukánk nagyon erős is és félünk, ha nem érünk haza időben, akkor baj lesz - nyökögték.

- Benneteket nem érdekelt az előadásom. Nem akartok egy szuper városban élni? – kérdezte ifj. Mókár

- Mi szeretjük az erdőt! Szeretjük a növényeket, az erdei állatokat és halakat a tóban. Ez az otthonunk! Ha itt faüzem és város épülne, minden elpusztulna! – mondta Fogas, egyre bátrabban.

– De amíg a varázskristály védi az erdőt, úgysem tehet ellene semmit! – vágta oda Suri. Már kicsúszott a száján, mikor rájött, mekkora hibát követett el. A kutató szeme összeszűkült, előre hajolt, elkapta Suri pólóját, és az arcába sziszegte: - Honnan tudsz te erről?!

Ahogy megfogta a kis róka pólóját, keze beleakadt egy apró, zsinórra fűzött tárgyba, melyet Suri a nyakában viselt. A testvérek így egyeztek meg: egy hétig Fogas, egy hétig Suri vigyáz a sípra, melyet a Tündérmanótól kaptak. Mert elrejteni végül mégsem merték. Ifj. Mókár kirántotta a fiú pólója alól a varázssípot, de mikor megfogta, a kis síp hirtelen átforrósodott és megégette a kezét. Dühösen ejtette ki a markából, Suri pedig kihasználva a pillanatot, bokán rúgta és elszaladt. Fogas a nyomában futott, őket követte a kutató, aki egyre közelebb ért hozzájuk. Fogas kiabált, hogy „Fűjd meg a sípot, fűjd meg a sípot!!!!” - de Suri először meg sem hallotta a réműlettől. Suri végül rájött, mit akar a testvére, és lihegve fűjt a sípba: egyszer... kétszer... háromszor. De nem történt semmi.

Ifj. Mókár utolérte őket egy tisztáson, melynek egyik oldala egy lejtős vízmosásba, másik oldala pedig a barlang sziklafalába torkollott. Nem volt menekvés, csapdába kerültek. A kutató már alig néhány méterre volt, mikor egy széllökés állta útját és lefújta fejéről a kalapot. Bosszúsan kapott utána, de a kalap messze repült. Utána egy kőben botlott meg (a fiúk meg mertek volna esküdni rá, hogy az előzőleg nem volt ott) és

jól beverte a lábujját. Szitkozódva haladt tovább, immár lassabban.

Öt méterre volt, amikor egy fa kidőlt elé, alig tudott elugrani. Amikor át akart mászni a törzsén, a mohán megcsúszott és visszagurult, egyenesen a vízmosásba. Onnan csatakosan, sárosan került elő.

- *Gonosz varázslat* - morogta maga elé - *Átkozott törpekirály* - „méltatta” a Tündérmanót. A fiúk megszólalni sem tudtak a furcsaságok láttán. Rájöttek, hogy ez a Tündérmanók műve. Váratlanul egy ág nyúlt le, és a magasba emelte a kutatót. Indák szőtték be végtagjait, hogy mozdulni sem bírt.

- Mókár Pál, te egy igazi, megátalkodott gonosz vagy! – kiabált fel neki Fogas - Mindent és mindenkit elpusztítanál, csak hogy még több pénzed legyen?!

- Minek ide erdő? A növények úgysem éreznek semmit! – hallották a magasból ifj. Mókár elhaló hangját, mire a fák jól megcsapkodták ágaikkal – Jó, jó, hagyjátok abba, hagyjátok abba!!! – kiabálta .

- Megígéred, hogy soha többé nem fenyegeted az erdőt és annak lakóit?

- Igen, igen, bármit, csak hagyjátok már abba!!! Le akarok jönni innen! – kiabálta vissza ifj. Mókár.

- Leengedjük? – kérdezte Fogas és összekacsintott testvérével. - Le akarsz jönni?

-Barátocskám, csak akkor engedünk le, ha becsületszavad adod, hogy soha többé nem bántod az erdőt. Elmész innen és soha vissza nem nézel. – A kutató nem válaszolt. A csöndet egy csapat madár érkezése törte meg, akik hegyes csőrükkel megcsipkedték, a fa törzsén masírozó hangyák bemásztak a nadrágjába, és össze-vissza harapdálták a testét. A mókus megdobálta dióval, a harkály pedig jól megkopogtatta a feje búbját.

- Jól van, jól van, elmegyek! - nyöszörögte elhaló hangon – Csak engedjete le innen!

- Vissza sem jössz többet?- kérdezték a fiúk.

- Vissza sem nézek! Csak engedjete már le!

Suri ismét belefűjt a sípba, mire az erdő állatai visszahúzódtak rejtekükbe, a fák leengedték lombjukat, az ág pedig, mely fogva tartotta a felfedezőt, hirtelen letört. A gonosz nagyot huppanva esett a földre. Fájó testét fogva, sántítva hagyta ott a tisztást. Tényleg vissza sem nézett. A fiúk nagy örömeükben táncra perdültek és hangosan köszönték meg az erdőnek a segítséget.

Utóbb, mikor az erdőlakók arról kérdezték egymást, hova tűnhetett a nagy felfedező, ők csak tétován megvonták a vállukat és elterelték a szót. Az erdő pedig azóta is vidáman dalol.

4. helyezett: Káldi Mária

Csokonai Vitéz Mihály Általános Iskola és Gimnázium (Kaposvár)

Az erdő rejtélye

Egyszer volt, hol nem volt, arra, ahol még a hangyák is alig járnak, volt egy nagy erdő. Sok mindent mondtak róla. Volt a történetek közt olyan, hogy elátkozott. Volt, amelyik úgy hangzott, hogy az emberek túl sokáig álltak, és befásodtak, de persze egyik legenda se volt igaz. Senki sem tudta, hogy mi az igazság.

Az erdő körül falvak, városok álltak. Ezekben sokan laktak, és sok turista is megfordult bennük. A turisták mind megnézték az erdőt, de csak kívülről. Senki sem mert bemenni, sőt a falusiak se engedték be őket. Az egyik kis faluban lakott három jó barát, akik úgy döntöttek, bemerészkednek az erdőbe. Gergő találta ki az ötletet, hogy fedezzék fel a rengeteget. Nóri volt közülük a legfélősebb. Ő vonakodva, de beleegyezett a kiruccanásba. Volt köztük egy kalandra vágyó, okos lány, Hanna, aki természetesen szintén menni akart.

Kerestek egy főhadiszállást, hogy tanácskozást tarthassanak. A megfelelő helyet a falu végén találták meg, amerre nem jártak annyian. Állt ott egy nagy fa. Akkora volt, hogy azt nem lehet elképzelni. A törzsén lévő hullámokon fel lehetett mászni a koronájába. Ott volt egy kis házikó jól elrejtve a levelek közt. Itt tanácskoztak minden délután két órákor. Azt kellett eldönteniük, hogy mikor induljanak és hogy kéretőzzenek el a szüleiktől.

- Szerintem este menjünk, a szüleink nem tudnák meg – mondta Nóri.
- Az nem jó ötlet. Az anyukáink meg szokták nézni, hogy alszunk-e? – vetett ellen Hanna.
- Tudjátok mit, kéretőzzünk el a mezőre, és közben az erdőbe megyünk – javasolta Gergő.
- Nem is tudom – kezdte Nóri – lehet, hogy mégse kellene mennünk...
- Itt sose történik semmi, menjünk! – mondta Hanna. – Jó a mezős ötlet, azzal nem bukhatunk le.
- Jó. Melyik nap? – kérdezte Gergő.
- Holnap reggel. Szombat lesz, nincs iskola.
- Jaj, nekem nem jó. Megígértem anyukámnak, hogy segítek – mondat szomorúan Nóri.
- Hmm... Akkor majd kicsit később, vagy... Meddig segítesz anyukádnak?
- Öö... Nem tudom. Ebédig biztos végzünk.
- Oké. Akkor ebéd után indulunk – mondta gyorsan Gergő.

Ezzel el is volt döntve a dolog. Még kicsit ott maradtak a házikóban a fiatalok. Beszélgettek, gondolkoztak a másnapon.

- Hm... Nézzük csak – állt fel Hanna, és elkezdett turkálni a sarokban lévő cuccok közt – keresek valami használhatót.
- Jó ötlet! – Gergő is csatlakozott hozzá, ő is elkezdett keresgélgni.
- Itt van egy zseblámpa – nézegette a lány a még használható lámpát – még bármire jó lehet.
- Aha – mondta halkán Gergő. Sokáig csak a pakolászás hangja hallatszott. – Jaj! – szólalt meg hirtelen a fiú – már nyolc óra. Gyorsan mindenki menjen haza!
- Akkor holnap délután egykor találkozunk. Jó? – kérdezte Hanna.
- Igen! – mondták egyszerre a többiek.
- Akkor egykor a téren – búcsúzott el a fiú és elindult haza.

- Jó – köszönt el Nóri, és ő is elindult.
- Sziasztok – fejezte be a beszélgetést Hanna.

Ezután ugyanaz történt az összes házban. Hazaértek a gyerekek, vacsoráztak, fürödtek, fogat mostak, lefekvéshez készülődtek. Gergő épp indult lefeküdni, mikor édesanyja hangját hallotta:

- Mi ez a fény? – kérdezte és elindult megkeresni a fény forrását, ami a fürdőszoba volt.

Gergő és apukája követték anyukáját. Hamarosan az egész család ott állt a fürdőben és a földön lévő, fához hasonlító medált nézte. Senki nem tudta, mi lehet az. Gergő szerette volna megtartani, amit édesapja engedélyezett is neki. Gergő szülei ezen kicsit elvitatkoztak:

- Nem veszélyes? – kérdezte Gergő anyukája.
- Mi lehet egy medálban veszélyes? – nyugtatgatta feleségét a férj.
- Na jó, de ha bármi fura dolog történik, rögtön szólsz! Rendben?
- Rendben anya! Köszí apa! – kiáltotta Gergő és a medállal bevonult a szobájába.

Alvás előtt még hosszasan tanulmányozta a medált, ami már nem világított. Nagyon izgatott volt Gergő. Nehezen bár, de mély álomba zuhant.

Másnap reggel a medállal a zsebében rögtön felkereste Hannát, aki épp reggelizett. Mivel Gergő nem evett indulás előtt, ezért csatlakozott a lányhoz. Reggeli után megmutatta a medált. Hanna ámulva nézte. A fiú letette az asztalra. Most nem világított. Egy ideig csak nézték. Egyszer csak az ékszer elkezdett mozogni.

- Mi a... – kezdte Gergő, de nem jött ki több hang a torkán.

A medál kinyílt. Hanna leült a földre, kezébe vette a medált és jobban szemügyre vette. Egy térképfeleség volt benne, sok-sok fa rajzával. Mindenféle fa volt ott. A medál közepe csillogott. A két gyerek elfutott az erdő szélére. Egyezett. Nem értették mi történik, de nagyon izgatottak lettek a felfedezéstől. Hanna ránézett az órájára és így szólt:

- Figyu Gergő, késő van. Menjünk ebédelni. Egykor tali a réten.
- Menjünk – hagyta rá a fiú.

Ebéd után Gergő és Hanna együtt futott a rétre, Nóri még nem volt ott. A különleges ékszerről és felbukkanásáról beszélgettek várakozás közben:

- Hogy kerülhetett hozzátok a medál? És mi ez?
- Nem tudom. De ha valaki azért rakta oda, mert tudja mire készülünk, miért pont nekem? – tette fel a kérdést Gergő. – Biztos, hogy köze van az erdőhöz. Valamiféle térkép lehet..

Megjött Nóri.

- Sziasztok. Ugye nem maradtam le semmiről?
- Nem... – mondta bizonytalanul Gergő. – Nézd! – mutatta neki a medált. Hanna és Gergő egymás szavába vágva mesélték a történeteket.
- Menjünk az erdőbe – vette halkabbra Gergő.

A három gyerek izgatottan szaladt az erdő szélére. Ott megálltak egy pillanatra, majd bementek az erdőbe, ahol mindenféle fa volt. Gyertyánok, bükkök, tölgyek, cseresznyék, hársak, juharok, kicsik és nagyok, öregek és fiatalok, teljes összevisszaságban. Nóri nagyon félt, szinte reszketett. Szíve szerint kiszaladt volna az erdőből, de félt egyedül visszafordulni. Így a három barát együtt jutott egyre beljebb a rengetegbe, ahol már nagyobb és öregebb fákat láttak. Gergő belenyúlt a zsebébe, megérintette a medált. Ekkor mindenféle dalt, hangot, éneket hallott egyszerre:

- ... fák éneke a ... ó, vendégeink vannak, de régen voltak látogatóink – mondta egy fiatalabb hang. Egy idősebb folytatta:
- Á! Eljöttek hozzánk. Akkor mégiscsak igazam volt. A medál nem vészett el. Örökre nálad kell lennie fiatalember, hogy a fák és az emberek kapcsolatban maradhassanak egymással.

Most egy időre csend lett. Gergő először megijedt, de rájött, hogy a fákat hallja, ha megérinti a medált. Elmondta a lányoknak a felfedezését, és mindhárman megérintették az ékszert. A fák most már izgatottan kérdezősködtek:

- Mondjátok csak, miért döntöttetek úgy, hogy körülnéztek itt? – kérdezte egy nagy hárs.
- Hogy voltatok ilyen bátrak? – így egy fiatal tölgy.
- Olyan sok kérdésünk van! – sóhajtott nagyot a hárs.
- Azta... Ez nem semmi – mondta Nóri.

Pár másodpercre csend lett, majd egyszerre kezdett el nevetni fa és ember. A gyerekek közben elengedték a medált, így ez a számukra már csak valami földrengésszerű, szörnyű ricsajnak hangzott. E pillanattól a fák és a három gyerek barátok lettek. Minden délután egykor a réten voltak, és rohantak az erdőbe, meglátogatni barátaikat. A gyerekek nem tudtak betelni a rengeteg történettel, amit a fák meséltek nekik. Egyik alkalommal azt mondta egy öreg gyertyán, hogy ők a legjobb emberek, akikkel eddig találkozott.

- Miért? Menyi emberrel találkoztál eddig? – tette fel a kérdést Gergő.
- Hát – kezdte a fa – mikor még nagyon fiatal voltam, sok ember járt erre. Jó barátok voltunk mi, fák és emberek. De volt köztük egy vénséges vén öreg, aki nagyon kapzsi volt. Az egész erdőt magának akarta. Övé volt a medál. Nagyon sok gonoszságot követett el, hogy a falubeliek ne jöjjenek kirándulni ide, sőt inkább féljenek tőlünk.
- Ti nem tudtatok semmit tenni ellene? – kérdezte Hanna.
- Nem, sajnos nem – vette át a szót egy öreg, odvas törzsű cseresznye. – De ti lehet, hogy tudtok segíteni.
- Hogyan? – kérdezte Nóri.
- Egyszerű. Meg kell győzni az embereket, hogy az erdő nem veszélyes – mondta egy fiatal, lelkes juharfa.
- Igen! Mi szeretjük az embereket! Így van! Jöjjenek sokan! – kiabálták a fák egymás szavába vágva.

A gyerekek megígérték, hogy megpróbálnak segíteni. Mivel időközben besötétedett, elindultak hazafele. Másnap összegyűlt a három gyerek, és megbeszélték, hogy mit is kellene tenni. Úgy határoztak, hogy először a barátaikat próbálják meggyőzni egy erdei kirándulásról, majd a szüleiket. Aztán majd lesz valahogy.

- De a medált mindenképp titkokban kell tartani – mondta Hanna.
- Igen – értett egyet Gergő is -, ha megtudnák, hogy lehet beszélni a fákkal, megismétlődne az a régi história, és megint az lenne, mint régen.
- Ássuk el! – mondta Nóri, de csak azért, hogy ő is mondjon valamit.
- Jó ötlet!
- Áá... Csak vicc volt... vagy mi? Azt mondtátok, jó ötlet? – kérdezte őszinte csodálkozással Nóri.
- Jó? Nagyon jó. Ha már bemerészkednek az emberek újra az erdőbe, elássuk.
- Jó – értett egyet Hanna is.

Nóri nagyon örült, hogy az ő ötletét fogják megvalósítani. Legközelebb már osztálytársaikat, barátaikat hívták egy kis kirándulásra az erdőbe.

Miután a gyerekek már jártak a rengetegben, szüleiket csalogatták egy sétára a fákhöz. Mikor már mindenki oda járt piknikezni, grillezni, szalonnát sütni, kirándulni, a gyerekek megbeszélték, hogy a fákkal is közlik a tervüket, a medál sorsáról. El is mentek. A fák nagyon vidámak voltak.

- Nagyon köszönjük. Mivel hálálhatnánk meg mindazt, amit értünk tettetek? – hálálkodtak a fák.
- Ó, semmiség. Mi is örülünk – mondta Nóri vigyorogva.
- Igazából azért jöttünk, hogy elmondjuk a tervünket. El szeretnénk ásni a medált. Mit szóltok hozzá? – kérdezte Gergő.
- Így lesz a legjobb – fogott bele Hanna.
- Ezután senki sem uralkodhat felettetek – fejezte be Nóri.
- Köszönjük – mondta a legidősebb éger – úgy vélem, igazatok van.
- Hol lenne biztonságban? Van ötletetek? – érdeklődött Gergő.
- Az öreg platán alatt lenne a legjobb helyen a medál – mondta egy vén tölgyfa.

A gyerekek elmentek és elásták a medált a nagy platán gyökerei közé. A fák boldogok lettek. Az ékszer azóta se találta meg senki. Ma már mindenki szereti az erdőt. A falubeliek szívesen mennek erdei kirándulásra. A három fiatal még ma is jó barát, és boldogan élnek a kis erdőszéli faluban.

Mikor eltelt pár év, a gyerekek rájöttek az erdő igazi rejtélyére, ami nem más, mint a szeretet és az összetartozás fák és emberek között.

5. helyezett: Szöllösi Márta
Centenárium Általános Iskola (Budapest)
Felkészítő tanár: Csombor Rita

Az erdő dala

Élt egyszer egy kislány, Zoé, tizennégy éves volt, gyönyörű fekete hajú és viharszürke szemű. A bőre olyan sápadtnak tűnt, mintha márvány borította volna teljesen. Zoé családjával egy hatalmas erdő mellett lakott. Volt egy húga, akinek még csak hat születésnapját ünnepelték meg. Ennek ellenére mindenki azt mondta, hogy Biankával olyanok, mint két tojás. A lányok egyszer az erdő mellett sétáltak, amikor egy pánsíp hangját hallották. Kíváncsiságból elindultak a hang irányába, és mikor már tíz perce bolyongtak, követve az erősen Mozartot idéző dallamot, egy tisztásra értek. Nem volt ott más rajtuk kívül, csak egy tó, aminek a túlsó partját már fák borították. Mind a ketten leheveredtek a puha fűvel borított földre. Úgy érezték, mintha a földből egy láthatatlan erő húzná őket. Hanyatt fekvé bámulták a lenyugvó napot. Az időről teljesen megfeledkezve nemsokára már a Nagy Medve csillagkép halvány pontocskáit nézték, és közben hallgatták a gyönyörű dallamot. Bianka már aludt, mikor Zoén furcsa gondolat lett úrrá. Úgy érezte, hogy valaki nézi őket. Hirtelen felült, megpróbált körbenézni, de csak csillagokat látott, amik kicsit sem hasonlítottak a Göncöl hét pöttyére. A hirtelen felülés felért egy fejbevagással. Semmit sem látott, de még mindig azt érezte, hogy figyelik őt és a testvérét. Felállt, hátha az segít, de megtántorodott. Erősen meresztette a szemét, a sötétbe bámult, hátha felismer valakit vagy valamit. Hirtelen megpillantott egy alakot. A tó túlsó végénél, egy hatalmas fűzfa alatt egy szőke hajú fiú ült. A tekintetük találkozott. Zoé lassan indult el, ekkor a fiú is felállt. Elindultak egymás felé. Harmincnégy, harmincöt, harminchat, számolt Zoé magában, mire elég közel értek egymáshoz. A lány mindig megszámolta a lépéseit, ez valahogy megnyugtatta. Bianka gyakran kinevette emiatt, de Zoét nem érdekelte. Az ő világában minden számnak és minden csillagnak megvolt a maga helye, és ez így volt jó. Egymástól hat lépésnyire álltak meg, legalábbis Zoé ennyinek tippelte a furcsa idegentől való távolságát. Ez talán elég ahhoz, hogy elfussak- gondolta a kicsit sem ijedt lány-, de talán elég ahhoz is, hogy pontosan szemügyre vegyem. Zoé az idegen szemébe nézett. A fiúnak gyönyörű acélkék szeme volt, és a lány úgy érezte, látja a lelkében élő saját Tejút rendszert.

- Szia!- törte meg a csendet a kék szemek tulajdonosa kicsit rekedtes hangon.
- Szia! Mióta nézel minket?
- Azóta, amióta ide költöztetek - vágta rá egyszerűen, de magától értetődő bársonyossággal. Zoé számolni kezdett magában.
- Háromszázhatvanöt, meg háromszázhetvenkettő. Az legalább két év! – kiáltott fel meglepetten. A fiú önkéntelenül a szája elé emelte a mutatóujját, hogy csöndre intse a fellelkesült lányt.
- Psssss! Halkabban! Még meghallják!
- Kik hallják meg? – értetlenkedett a lány.
- Gyere a fűzfa alá, ott biztonságosan tudunk beszélni – ezzel a hely felé kezdte rángatni a még mindig semmit sem értő lányt. A fától négy lépésnyire megálltak. A fiú a kezével Zoé számára érthetetlen köröket és egyéb formákat írt le a levegőben, és ekkor egy ezüstös vonal rajzolódott ki a vaksötétben. Egy függöny lebbent fel, és fény szűrődött ki mögüle. A fiú türelmetlenül taszigálta a fény felé a lányt.

- Na végre! Azt hittem, miattad bajba kerülök!

- Méghogy miattam? De mi volt ez az egész? Hol vagyok? És különben is, a húgomat ott hagytuk, azonnal vissza akarok menni hozzá!

- Nyugodj meg! Biankának semmi baja nem lesz, és neked sem, ha végre végighallgatsz. Viktor vagyok, csillaglító tündér. A feladatom az, hogy megvédjem ezt az erdőt, és összes lakóját minden betolakodótól.

- Csillag micsoda?

- Csillaglító tündér! Mindenki egy saját csillagrendszer található, de nem mindenki fedezi fel magában. A Nagy Göncöl hét csillagához láthatatlan szálak fűzik ezeket a saját, belső csillagrendszereket. Ezért van az, hogy gyakran kapja el valamiféle vágyakozás azokat, akik az égre néznek. Nem tudják pontosan az okát, de én igen. Megérik a csillagszálak pendülését. Biankának és neked is hatalmas erőd van, csak nem tudtok róla. Például a növények hallgatnak rátok, nem vettek észre?

- Hmmm! Ez érdekes. Nagyon furcsa, de érdekes. Akkor ezért lehet az, hogy a nagy sírján olyan gyönyörűek az árvácskák? Nagyon hiányzik, és gyakran éreztem azt a sírját nézve, hogy a virágok megvigasztalnak.

- Igen, pontosan. Az erőtöket az emberek érzékek hívják, de nem az. Ez csillagszál miatt van, a tiétek nagyon erősen kapcsolódik az égi szekérhez.

- Egyébként hogy hívnak - kérdezte Zoé- és miért most mondod el ezt nekem?

- Viktor vagyok - mint már említettem -, és meg kell védenem titeket.

- Megvédeni? Kitől? Miért? Semmit sem értek!

Viktor nagy levegőt vett, és belefogott: Nagyon régen, amikor a csillagok sokkal fényesebbek voltak minden szép volt, és jó. A világot a tündérek lakták, olyanok mint mi. A csillagszálakat mindenki látta, és másból sem állt az élet, mint a csillagszálak összefűzéséből. Ezer szállal kapcsolódott egymáshoz mindenki, gyönyörű rajzolatok borították a világot. Aztán az egyik tündér irigy lett a másikra, úgy gondolta, az ő szálarajza szebb, mint a sajátja, ezért elvágta. Onnantól kezdve mindketten leszakadtak a Göncölről. Elindult a szálszakítás. Azt akarták, hogy mások is leszakadjanak, mert velük ez történt. De a tündérek nagy része vigyázott a másik szálaira is, és így múltak el az évszázadok. Sajnos a száltépők egyre többen lettek, és egyre kevesebben maradtak, akik látták az épeket. Így lehet az, hogy most már csak egy maroknyi csillaglító maradt, köztük ti is. Viszonylagos béke lett, amikor a dédapám végleg elzavarta Nyisszantót, a fő száltépőt, de hét éve úja éledezni kezdett a gonosz. Ekkor érkeztem a városba. Azóta segíték irtani az árnyalakokat, akik azok szálaikat vágják el végleg, akik nincsenek tisztában a képességeikkel. Most már te is tudod, hogy milyen képességed van, segítenetek kell megmenteni a környéken lakó rejtett csillaglítókat. Nézz körbe, folyamatosan pusztulnak az erdők, a környezet. Ez mind azért van, mert Nyisszantó titokban dolgozik, és elvágja a csillaglítókat a csillaguktól. Mindig, mikor elvág egy szálat, elpusztul egy fa.

- Megmenteni? A legbátrabb tett, amit valaha tettem az, hogy felemeltem a hangom anyuval szemben. Bianka meg kicsi hozzá!

De Viktor hajthatatlan maradt.

- Nem véres háborúról van szó, hanem egy varázshatár felállításáról. Az erődöt felhasználva védjük meg a csillaglítókat, és így ezt a gyönyörű erdőt.

Ekkor kidőlt hirtelen egy fa. Nyilvánvaló lett, hogy a Nyisszantó megint elvágott egy szálat.

- Rendben, ébresszük fel Biankát – mindketten kiléptek az ezüstfüggöny mögül. Felébresztették Biankát, akinek Viktor újra elmondott mindent töviről hegyire.

- Akkor, lányok, az lesz a feladat, hogy a saját karmozdulataitokkal összekössétek a varázsszálakat, és elkészítsétek a saját csillagrendszereket, segíték nektek én is.

Úgy is tettek mindhárman, ahogy azt megbeszélték. Viktor sípjából ezüst füst szállt az ég felé, majd átölelte a lányokat. Bianka lépteinek dallamára egy másik szál emelkedett a magasba, Zoé pedig énekelni kezdett. Onnantól kezdve egy fa se dőlt ki, a virágok mintha felébredtek volna téli álmukból, nyújtózkodni kezdtek. Az ezüstösen átlátszó, vékony vonalak elkezdtek beszőni őket, majd beborították a tó körüli erdőt, és egyre messzebb haladtak, egészen a Nagy Medvéig.

6. helyezett: Kuklis Richárd
Ágasegyháza- Orgovány, Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola

Flóra és Fauna

Messze földön valahol volt egy ország, melyet Naturának hívtak. Volt Dél-Natura, és Észak-Natura. Észak-Natura fővárosa a gyönyörű Perimedeus volt, Dél-Naturáé pedig a szintén bámulatos Crassus. Tulajdonképpen egész Natura egy erdő volt. És milyen szép! Ameddig a szem ellát, tele szebbnél szebb növényekkel, hatalmas fáktól a legkisebb bokorig, mindenféle állattal, madárral, mezőkkel, apró és gigászi bogarakkal. Reggelente, az állatoknak mindig öröm volt fölkelni. Hallani a madarak andalítóan szép csicsergését, éneküket az évszakokhoz, egyszerűen alig várták! Hanem éjszaka, amikor elfáradtak, akkor csend lett egész Natura felett, nem csipogtak a madarak, nem susogtak a fák, mosolygott rájuk a Hold, és kiárasztotta megnyugtató, ezüstös fényét. Egy szomszédos ország is volt, Tündérország. Tündérországból sok tündér élt Naturában. Köztük volt két különleges: Flóra és Fauna. Legjobb barátnök voltak. Flóra Északon, Fauna pedig Délen élt. Mindenki szerette őket; tündérek, állatok és növények, mert nagyon kedvesek, barátságosak és bölcsék voltak. Az állatok mindig hozzájuk fordultak javaslatért, tanácsért, és ők jó szívvel segítettek, amiben csak tudtak. Csak sajnos, már nagyon régóta nem láthatták egymást, pont úgy, ahogy Dél-, és Észak-Natura sem, mivel Naturát kettészelte a Monstrum. Ez egy hatalmas fal volt, melyet sok ezer évvel ezelőtt a gonosz Odium herceg állított fel, mivel csúnyán összeveszett hön áhított szerelmével, a rút Malus hercegnővel, akivel együtt akartak uralkodni egész Natura felett. Mérgében, összes varázserejét felhasználva (ami azért igen sok volt), egymaga állította fel az egész falat. Miután végzett, a sok varázserő kibocsátásától holtan esett össze. A csúf Malus hercegnő meg annyira mérges lett, hogy mérgében felrobbant. Ennek aztán nagyon megörült Natura. Azért, mivel így legalább nem uralkodott ez a két gonosz lélek Natura felett, és mert így véget ért a Végzet-Dinasztia. A Végzet-Dinasztia Animáliai-időszámítás szerint 534-től, Eventus, magyarul Végzet király trónra jutásáig tartott, egészen 4765-ig, Odium herceg haláláig. Utána nem volt uralkodó, amit sajnáltak az állatok. Észak-Natura érdekessége, legkülönlegesebb látnivalója, a pontosan Perimedeus közepén levő Nymphoides-Szökőkút volt. Két tündérszobor állt középütt, előrehajolva, kinyújtott karral, széttárt tenyérrel, s mint valami varázslat, jött ki tenyerükből a kristálytisztá víz. A két tündérszobor vállán állt Nymphoides, Tündérország megalapítója. Ott állt diadalmasan, mert méltó volt rá. Volt a feje felett picivel egy korona, melyet két kis tündér tartott folyton. Őneki a koronájából jött a tiszta víz, mégpediglen négyfelé, mint a négy égtáj. Dél-Naturában ami szintén nagyon érdekes és értékes volt, az Crassusban, a legdélebbi részén, a Nymphoides-Vízesés volt. A hatalmas vízesésből irtózatosan nagy karszobor nyúlt ki, ami egy Tündérfátyolt tartott, mely latinul Nymphoides. Egyszer aztán, eltervezték, hogy összegyűlnek, Dél-, és Észak-Natura is a maga oldaláról. A tündérek kiválasztották, és az állatok, valamint a növények is beleegyeztek abba, hogy Flóra és Fauna döntsék le együttes varázserővel a Monstrumot, mivel azt csak két tündér döntheti le. Így is lett, összegyűltek, vártak, rendkívül izgultak, hogy vajon mikor látják már meg a “másik oldalt”.

Flóra és Fauna, fölrepültek, beleadtak apait-anyait, és sikerült ledönteni a Monstrumot. Flóra, ahogy meglátta Faunát úgy megörült, hogy rögtön nyakába borult volna, és ez kölcsönös is volt. Visszaszálltak a földre, és már majdnem köszöntek egymásnak, de a hatalmas tömeg majd' eltiporta őket, így ezen tervük füstbe ment.

Az állatok, rögtön utána elhatározták, hogy felépítik Natura új fővárosát, melynek a Castellum, magyarul Fellegvár nevet adták. Rendeztek egy hatalmas ünnepséget, felállítottak egy nagy színpadot, azon táncoltak, vigadoztak ugrándoztak, majd a két tündér elmondta köszöntő beszédét, és ők is helyet foglaltak. Flóra és Fauna tündérien nézett ki. Mindketten ugyanazt az öltözetet viselték, melyet az állatoktól kaptak. Gyönyörű hajviseletükkel, csillogó ezüst nyakláncsal a nyakukban, melynek a végén egy kis medalion lógott, amire ez volt felírva: "Flóra és Fauna", ragyogó tündérszárnyaikkal, melyeket megtisztítottak az egyik tündérral, mivel ők ugye nem érték el, borzasztó nagy, terebélyes, pompázatos piros szoknyaikban, melyekre az volt felírva, arany betűkkel, körben, hogy: "Natura népétől sok szeretettel a két nagyszerű tündérnek", továbbá sziporkázó kristálycipőjükben teljesen elkápráztatták Naturát. Majd közeledett az este, az állatok elmentek, lefeküdtek, és boldogan gondoltak bele, hogy mennyi rokonuk lehet még azokon kívül, akiről tudták, hogy rokon. Fölkelt a Nap, és minden folytatódott tovább, békességben, nyugodtan..... ám akkor valaki közbelépett.

Ebben az erdőben senki sem volt rossz, sosem veszekedtek, boldogok voltak, mosolyogtak, egyszerűen élvezték az életet. Sajnos nem túl sokáig... egy szép nyári délutánon, együtt üldögélt egy odvas fa árnyékában Gabi, a galamb, Borisz, a bagoly és Miska, a mókus, akik Flóra és Fauna közeli ismerősei voltak. Éppen azt vitatták meg, hogy ha van egy jókora sajt, abból mennyivel tud jóllakni Miska.

-Hmm... nem is tudom... talán... úgy az egészszel... se. - mondta Miska viccelődve.

- Na, ne butáskodj Miska, ez most komoly!- szólt felettébb határozott hangon Gabi.

-Őszintén szólva- mondta Borisz-, nem hiszem, hogy ez túlságosan komoly ügy lenne. - Ezen elgondolkodtak. - Mondjuk, igaz!- szólt némi gondolkodás után Gabi, majd folytatta.

- De akkor mégis, mi lenne az a komoly ügy, amivel foglalkozhatnánk?- A kérdésre meg is érkezett a válasz. Mégpedig kígyó alakot öltve. Egyszer csak azt látták, hogy megrezdül a távolban egy kis bokor és lassan, óvatosan, figyelve minden apró neszre, kijön a bokorból a Kígyó. Hatalmas, zöld színű teste nyálkás volt, frissen vedlett, és folyton, már-már idegesítően sokat sziszegett. Nem nézték túl jó szemmel, talán még egy kicsit féltek is, mikor már ténylegesen meg voltak győződve afelől, hogy a Kígyó egyenesen feléjük tart. Majd mikor odaért, így köszönt:

-Ssssziasszok barátaim! Lenne egy ssz kérdésem felétek sssz. Nem láttátok, ssz, vagy esetleg nem ssz hallottatok ssz...*róla?*- kérdezte a Kígyó, eközben az állatok magukban így gondolkodtak: “Na, meg is van az a bizonyos komoly ügy!”.

– És mondd csak, Kígyó, mégis ki az a *Róla?*- kérdezte Miska kissé gyanakvóan.

- Hát ssssz, még csak nem is hallottatok az *Óriásról?* Á, akkor mindegy sssz! A visssszzontlátásra!- és elment. Ahogyan siklott el, még egyszer hátranézett, és kissé sajnálkozó arcot meresztett rájuk.

– Ki lehet az az *Óriás?*- tanakodtak az állatok mindenfelé Naturában, mert a három állat szétterjesztette a Kígyó beszédét. Aztán lefeküdtek. Mit sem sejtve ébredtek föl. Fauna és Flóra is boldogan mentek ki a fák közé a hatalmas Dominus erdőbe. Sétáltak, beszélgettek, majd észrevették, pont egyszerre, hogy van az erdő közepén egy kivágott fa. Hangos, siránkozó jajveszékelésben törtek ki, sírtak, vigasztalhatatlanul. Gyűlést tartottak, hívták a Kígyót, hogy magyarázza meg, mégis miért ölte meg a fát. A Kígyó flegmán válaszolt:

- Ugyan, kezdjétek már el végre gondolkodni, hát én erre képtelen vagyok, mégis hogyan ölhetnék meg egy fát én, a Kígyó?- Erre, az állatok függetlenül attól, hogy szerfelett furcsán reagáltak a nem mindennapi hangvételre, helyeslően bólogattak. Elmondta... hogy az a bizonyos *Valaki*, az a bizonyos *Óriás*, az nem más, mint az **EMBER!** Azonnal kutatni kezdték, vagy százféle csapat alakult meg, az **EMBER** felkeresésére. Addig-addig keresték, nyomozták, kutatták, míg végre Miska, Borisz és Gabi, már átlépték Natura határát és házakat véltek felfedezni. De vagy ötször akkorákat, mint amilyen nekik van.

Hallottak egy rendkívül idegen hangot és egy nagyon furcsa nyelvet. A helyi favágó beszélt éppen a feleségéhez. Elköszönt tőle, kiment a házból, és elindult a Dominus erdőbe, ugye, fát vágni. Az állatok rohantak vissza Castellumba, és elmondták Flórának és Faunának, amit láttak. Sajnos az izgalomtól túlfűtötten túl hangosan mondták, és éppen vásár volt Castellumban, így, ezt mindenki meghallotta. Odacsődültek a Natura szélére az állatok, kilépett Flóra és Fauna, majd odakiabáltak egyszerre az *Óriásnak*:

- Légy szíves, megkérünk téged nagyon szépen, hogy ne vágd ki ezeket a fákat, meg egyiket se Naturában, mert ezek biztosítják Natura számára az életet, a bújóhelyet, és mindent!- A favágó moccanni se tudott az ijedségtől. Hát még az állatok! A két tündér ezt félreértette, azt hitték, hogy nem akar elmenni. Összenéztek, majd megittak valami bájitalt, amitől akkorára nőttek, mint egy fa. Ennek láttán a favágó úgy megijedt, hogy sikított egyet, és azonnal elszaladt. Az állatok még hallották, csak nem értették, hogy a favágó, miközben rohan hazafelé, ezt üvölti:

- Ezek az állatok, vagy... nem is tudom micsodák... ezek... beszélnek! Segítség!!!- De a falu népe rá se hederített, mivel mindenki utálta őt. Bármennyire is esküdözött, hogy igaz, nem hitték el neki, mivel egész életében folyton csak hazudozott. Az állatok ezen olyan jól nevettek, hogy még évekkkel később is, ha valaki fölhozta ezt, elkezdtek kuncogni. A tündérek azonnal visszaváltoztak tündérméretűvé. Másnap, egy hatalmas rendezvényt szerveztek. Beszédet mondott Miska, a mókus:

- Nagyon szépen köszönjük Flórának és Faunának, hogy megmentették Naturát, ezzel kiérdemelve, hogy ők legyenek a mai naptól fogva Natura örökös uralkodói, mind a ketten! Ezennel kijelentem, hogy kezdetét veszi Naturában a szörnyűséges Végzet-Dinasztia után az Élet- Dinasztia!- Flóra és Fauna azt se tudta mit csináljon örömeiben. Átölelték egymást, és zokogtak...

És Natura népe ujjongva ünnepelte Flórát és Faunát, akik boldogan ültek Natura Örökös Trónjába.

Vége

Különdíjas: Molnár Kincső
Szigetszentmártoni Általános Iskola
Felkészítő tanár: Juhász Katalin

Az erdő dala

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy varázserdő, amiben tündérek éltek. Ezek a tündérek nagyon vidámak és kíváncsiak voltak. Az egyik kis tündért Tündinek hívták. Ő volt a legkíváncsibb mindenki között. Embert szeretett volna látni. Azonban létezett egy szabály a tündérek között. Nem mehetnek az erdőn túl, mert ha meglátja őket egy ember, akkor ők is emberré válnak, és nem térhetnek vissza a varázserdőbe. Tündi azonban hajthatatlan volt ezzel kapcsolatban.

Így hát kezdetét vette a kaland. A kis tündér csak ment, semmi sem állíthatta meg, még az sem, ha útját állta egy nagy sövény, vagy amikor tüskés ágak között kellett átverekednie magát. Egyszer csak feltűnt az erdő széle. Tündi nagyon megörült.

- Végre sikerült! - sóhajtott. De aztán amit látott, attól megrémült. Nagyon furcsa élőlényeket pillantott meg. Nagyok voltak, nem voltak szárnyaik, mély hangon beszéltek, lassan mozogtak, nagyon mások voltak, mint a tündérek. Észrevétlenül megkerülte őket, és folytatta tovább az útját. Amikor beesteledett, egy házat pillantott meg, nesztelenül beosont az ajtó alatt, és befészkelte magát egy szekrénybe. Reggel, amikor a házban lakó kislány felébredt és benyitott a ruhásszekrénybe, meglátta a kis tündért.

- Édesanyám, láttam egy tündért - kiáltotta a kislány. Amíg ő az édesanyját kereste, a tündér kimenekült a kertbe. Tündi azon vette észre magát, hogy a körülötte levő virágok egyre kisebbek. Ember lett belőle. A kislány, akit Lilinek hívtak, ez idő alatt megtalálta az édesanyját.

- Édesanyám, láttam egy tündért! – ismételte a kislány.

- Hiszem, ha látom! - mondta az édesanyja.

- Biztos elszállt, tudod édesanyám szárnyai voltak - mondta Lili.

- Kedves lányom, tündérek nem léteznek.

- De igenis léteznek! - tiltakozott Lili.

- Jól van, de most már öltözz fel! – mondta édesanyja szigorúan.

Lilinek ezután szenvedélyévé vált a tündérek utáni kutatás. Minden fellelhető könyvet elolvasott róluk.

- Megvan, amikor egy ember meglátja a tündért, emberré válik! – kiáltott fel olvasás közben. Akkor egy olyan lányt kell keresnem, akit még nem láttam a faluban, vagy az iskolában - gondolta magában.

Eljött a hétfő, Lilinek iskolába kellett mennie. Egy új tanuló érkezett, akit Tündének hívtak. Ő az, ő lesz a tündér- gondolta magában. Meg kell ismerkednem vele.

Lili és Tündi hamar összebarátkoztak és nem csak azért, mert Tünde tündér volt, hanem azért is, mert mindkét lány hasonló dolgokat szeretett csinálni. A patakparton sétálni, kincseket keresni, madarakkal együtt énekelni, az állatokkal játszani. Tündi elárulta a titkot Lilinek. Miközben mesélte, könnybe lábadt a szeme, mert attól félt, hogy már sosem juthat haza a varázserdőbe. Kezdett honvágya lenni.

– Ne félj Tündi, majd kitalálunk valamit – mondta Lili és megölelte barátját. Ekkor Tündi elkezdett zsugorodni és zsugorodni, mígnem visszaváltozott tündérré. Így végül hazamehetett Tündérországba, nem végződött rosszul a kis kíváncsi tündér kalandja.

Ezután Tünde és Lili gyakran játszottak együtt a patakparton kincseket keresve, énekelték a pacsirtákkal az erdő dalát. Tünde megtanította ember barátját az állatok nyelvén beszélni. A barátság csodákra képes.

Vége

Különdíjas: Szíjjártó Zente
Szigetszentmártoni Általános Iskola
Felkészítő tanár: Juhász Katalin

Az erdő dala

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy erdő. Ennek a közepén állt egy öreg fa, ami minden este dalolt. Amikor énekelt, az erdő összes lakója körbeállta, hogy hallgassa. Ez volt az a dal, amely álomba ringatta az állatokat.

Történt egyszer egy őszi napon, hogy a nyúl épp a gyönyörű fa leveleit csodálta, amikor egyszer csak valami zajra lett figyelmes. Kopp-kopp-kopp.

- Ki az?

- Hát én, a fakopáncs, az erdő doktora!

- Mit csinálsz?

- Tudod a fa beteg, tele van féreggel. Ezeket én megeszem és...

Még be sem fejezte a mondatot, de a nyúl elkezdett kiabálni.

- Hess, hess! Hogy mered bántani a fát? Hess, hess!

A fakopáncs olyan ijedten repült el, hogy látni lehetett rajta, vissza sem jön többet. Erre a nagy zsvajra odagyűlt az összes állat.

- Mi történt? – kérdezték.

- Tudjátok éppen itt gyönyörködtem a fa leveleiben, amikor hallottam valami kopácsolást. A fakopáncs volt, bántani akarta a fát! –felelte a nyúl.

- Jaj, ő csak meg akarta gyógyítani! – mondta a mókus.

- Gyertek, hozzunk forrásvizet, hátha az segít! - javasolta a medve.

Mindent megpróbáltak, de semmi sem segített az öreg fán, többé nem énekelt.

- Hívjuk össze az erdő tanácsát! – javasolták az özek.

A tanács úgy döntött, hogy várják meg a tavaszt és majd az énekes madarak segítenek meggyógyítani a fát.

Teltek, múltak a napok, az összes állat azon izgult, hogy életben marad-e a fa.

Egyszer csak egy kiáltás hallatszott.

- Gyertek, itt vannak a madarak! – kiáltották a mókusok.

- Hol? – kérdezték a sünök.

- Ott a magasban! Hozzák a tavaszt!

És valóban, ahogy az állatok körülnéztek, a fű zöld, a virágok pedig színesek voltak.

A madarak leszálltak a fa köré.

- Mi történt? – kérdezték.

A nyúl elmesélte az egész történetet.

- Akkor majd mi segítünk! – ajánlották kórusban.

- Nagyon köszönjük!

Ekkor már egész állatsereglet vette körül a fát és izgatottan várták a madarak énekét és a fa gyógyulását. A madarak gyönyörű hangjukon elkezdtek énekelni. A fa ennek hallatára kizöldült és a benne lakó férgek menekülni kezdtek. De ebben a pillanatban megjelent a fakopáncs és összekapdosta őket. A nyúl odaugrott mellé.

- Meg tudsz nekem bocsátani?

- Hát persze! Gyere, hallgassuk az éneket!

De ekkor az erdei tanács közbeszólt.

- Figyeljen mindenki! Mi lenne, ha a madarak a tavasz végéig minden este elénekelnék ezt a dalt, hogy az öreg fa is újra megtanuljon énekelni?

Egy kis sugdolózás után ez hallatszott:

- Rendben! Legyen ez az erdő dala! – kiáltották egyszerre.

Így ért véget ez a történet. Tavasszal menj és hallgasd meg te is az erdő dalát!

Különdíjas: Tátrai Zita Szeréna
Szigetszentmártoni Általános Iskola
Felkészítő tanár: Juhász Katalin

Az erdő dala

Hol volt, hol nem volt, a kerek erdő közepén élt egyszer egy kismadár. A neve Csipi. A tolla kék és fehér színű, termete pedig majdnem olyan apró volt, mint egy mákszem.

Kiskorától kezdve arról álmodozott, hogy az ő hangja lesz a legeslegszebb az egész földkerekségen. Ezzel csak az volt az egyetlen gond, hogy egyáltalán nem volt jó hangja. Amikor kedve szottyant társaságban dalolászni, mindenki elment a közeléből, és csúnyán rá is kiáltottak, hogy menjen haza, és ott csicseregjen, ahol nem zavar senkit. Szegény Csipi, nagyon elszomorodott, hogy mindenki gyűlöli a hangja miatt. Azonban amikor meg sem mukkant, mindenki szerette, mert egyébként jó fej kissrác volt. Egy nap elhatározta, hogy megkeresi a legszebb hangú madarat az erdőben, azért, hogy megtudja tőle, mitől szép a hangja, és hogyan lehetne az övé is ilyen. Repült árkon, bokron át, míg végül egy tisztásra nem ért, ahol őzgidák legelésztek. Megkérdezte őket:

– Nem tudjátok, hol lakik a legtisztább énekű madár?

– Nem, nem tudjuk – válaszolták az őzek. - De mi lenne, ha megkeresnéd az erdő bölcsét, Huhut, a baglyot. Ő biztosan tudja, merre lakik, akit keresel.

– Őt hol találom? – kérdezte Csipi.

– Repülj tovább úgy tízfányit északra, ott van egy kidőlt nagy fa, abban lakik Huhu. – válaszolta a legnagyobb őzgidá.

– Hálásan köszönöm a segítséget! Sziasztok! – köszönt el tőlük Csipi.

Így hát tovább indult. Nem volt könnyű odatalálnia, mert már igencsak szürkült, és a szél is feltámadt, ő pedig még sohasem repült ilyen körülmények között. Huhu épp nem volt otthon, ám egyszer csak egy ijesztő alak bukkant fel a sötétben. Megkérdezte Csipit:

– Kit keresel, kisfiam? Talán Huhut, az okos, bölcs baglyot?

– Igen őt, nem tudod, hol van?

– De tudom, épp itt áll szemközt veled. - Miben segíthetek? – kérdezte Huhu.

– Meg tudnád mondani, hol találom, az erdő legszebb hangú madarát? Tanácsot szeretnék tőle kérni, hogy hogyan tudnék én is megtanulni, énekelni – válaszolta a kismadár.

– Repülj tovább keletre, ötvennégy fányira, majd ott fordulj balra, s a nagy hársfa ötödik ágán fészkel Elvira, a legszebb hangú madár. – felelte a bagoly.

Elköszöntek egymástól és Csipi útnak indult. Nehéz volt az út a nagy szélben. Éjfél tájban érkezett meg Elvirához, aki kényes hangon megkérdezte :

– Mit zargatsz engem ilyen későn?

– Csak azt szeretném megtudni, hogy hogyan lehet nekem is olyan szép hangom, mint neked. – felelte a kismadár.

– Nem segítek én az ilyenféléknek. És most távozz a fészkektől, hordd el magad! – förmedt rá Elvira.

Csipi rettentően elszomorodott. Meghúzta magát egy levél alatt, megvárta, míg kivirradt. Napfelkeltekor egy sárba szorult hernyót pillantott meg a fa tövében. Úgy döntött, hogy segít rajta. Ha már neki nem lehet jó, akkor legalább másnak legyen öröme. Kihúzta a szegény hernyót, aki nagyon hálás volt ezért. Megköszönte a segítséget, majd Csipi útjára bocsátotta őt. Ezután a kismadár hazafelé indult, de valamiért letért az útról, és egy elhagyatott ösvényen keresztül, egy ismeretlen forráshoz jutott. Egyszer csak a víz beszélni kezdett hozzá: - Igyál három kortyot a vizemből, és teljesül egy kívánságod, hálából a jócselekedetedért!

– Azt kívánom, hogy nekem legyen a legszebb hangom! – kérte Csipi, majd kortyolt hármat a finom, friss forrásvízből. Ezután dalra fakadt, és olyan szépen szólt a hangja, hogy maga is elámult. Megköszönte a forrásnak a jóságát és a csodát, amit vele tett, majd örömmel hazaszállt.

Otthon mindenki a csodájára járt. Sok új barátot is szerzett, és ettől kezdve már senki sem csúfolta. Az összes állat örömmel hallgatta az erdő dalát.

V É G E

KATEGÓRIA: PRÓZA

KOROSZTÁLY: 10-14

1. helyezett: Zubán-Árvay Ajsa
Mandulafa Waldorf Általános Iskola (Pécs)

AZ ERDŐ DALA

(próza)

Hétfő. A legfárasztóbb nap. Hat óra harminchárom perc, reggel.

Bárcsak aludhattam volna még pár percet, akkor talán nem lennék ilyen nyüzött, és érteném, amit Marika néni kérdez... Így viszont reménytelen. Egyes, leülhetek. Szuper. A többiek próbáltak felvidítani, de komolyan: semmi nem izgat, csak az, hogy mégis mit csinálhattam rosszul.

Kedd, hét óra négy perc.

Direkt korábban feküdtem le és később keltem fel, hátha... hátha ez segít. De ugyanúgy éreztem magam, mint tegnap, csak még egy nappal fáradtabbnak. Hajrá sulis, hajrá felelés, dolgozat, házi, és hajrá holnap reggeli fáradtság, amiről már most tudom, hogy még rosszabb lesz, mint amilyen a mai volt...

Szerda.

Zenét hallgatva aludtam el, és keltem fel. Talán már egy kicsit kevésbé vagyok álmos, mint eddig, de még mindig szörnyű. Nem tudom, még ki van így ezzel, de nekem minden reggelem olyan, mintha zombi lennék: egész órán rajzoló, aztán persze a füzetemet sem találom a következő órára, és még a kulcsomat is otthon hagytam, a bérletemmel együtt. Sulis, én úgy szeretlek.

Március 15. Csütörtök (azt hiszem...)

Nem volt sulis a nemzeti ünnep miatt, ezért kedvemre lustálkodhattam... volna, ha nem megyünk fel Pestre Orsi nagynénémékhez. Mivel múlt pénteken ők jöttek le hozzánk Pécsre, nem volt az a „de rég láttuk egymást” hangulat, tehát nem voltak a tipikus kérdések és tényállítások, mint pl.: „Hogy megy a sulis?” ; és persze a kihagyhatatlan „De megnőttél!” sem. Magamban ilyenkor rendszerint a valóságot mormolom, miszerint: rosszul megy a sulis, mint mindig, és igen, megnöttem. Nagyon érdekes dolgok ezek, legalább annyira, mint a “kisütött a nap.” Mivel ezeken már túlestem múlt hétvégén, már csak a „mi van a fiúkkal?” kérdésre kellett udvariasan azt mondanom, hogy „SEMMI.” Később egy „kedves” ismerősünkkel összefutottunk Pest utcáin, és ismét jöttek az el nem maradható kérdések és tényállítások. Aztán persze jött a tipikus bájcsesej, végül pedig a „majd hívj fel, egyszer összefuthatnánk” sem maradt el.

Péntek.

Délelőtt elmentünk piknikezni a Gellért-hegyre, ahol az öcsém egy mókust, az unokahúgom pedig egy tarka-barka pillangót kergetett. Mindenki remekül szórakozott, még én is, pedig ez nem jellemző rám.

Kora délután felszálltam a 4-es metróra, amivel a Szent Gellért térig mentem. Örültem, hogy végre egyedül lehetek a sok kisgyerek után, és a nagy merengésben nekimentem egy oszlopnak. Bár nagyon megfájdult a homlokom, örültem, hogy megszabadultam a poklok poklából, ahol sikítózó kisgyerekek rohagnak, dínóznak, és homokból készült teával kínálnak.

Szombat.

Újra otthon. Ugyanúgy csináltam mindent, mint a héten bármikor, egy dolog kivételével: két órával korábban keltem, azaz 4 óra 30 perckor. Kirándulni fogok. Igen, én: az álomszuszék, a zombi, a feledékeny és a rossz tanuló Keresztesi Zsanett Emília. Kingával megyek, az egyik stréberrel az évfolyamunkból... Az ofőnk bírta meg azzal, hogy korrepetáljon és felébresszen a melankolikus világomból... Ha sikerül, egy életen át hálas leszek neki. Ötkor találkozunk az Ágoston téren, és az Ilonka-pihenőnél fogunk visszafordulni.

Az úton nem sokat beszélgettünk, mert Kinga ezt amolyan versenyként foghatta fel:

folyton ritmusra lépkedett, egyetlenegyszer sem láttam bizonytalannak, mindig határozottan ment az elágazásoknál is. Talán ismeri az erdőt... vagy csak indulás előtt megnézte a Google Mapset és a fotografikus memóriájával lefotózta az útvonalat, vagy a 110%-os memóriájával megjegyezte a látottakat. Mind a három lehetőség nagyon valószínű, de annyira egyik sem is izgat, mint a Come Together, amire épp most kapcsolt át a zenelejátszóm a telefonomban: „Come together, right now, over me”-- suttogtam a lehető leghalkabban, pedig legszívesebben kiabáltam volna a kedvenc dalomat.

Pár méter után felerősödött a szél, és egy üvegpalackot, két zacskót meg egy muffin-papírt fűjt a lábunk elé egy csomó homokkal és porral együtt. Már mindenünket teleraktuk a talált szemetekkel, mire elértünk egy üres kukáig. Mikor felértünk az Ilonka-pihenőhöz, majd meghaltam a fáradtságtól, úgy szúrt az oldalam, mintha lefutottam volna vagy tíz kilométert... megállás nélkül. Viszont elértem a célokat: felébredtem lélekben is. Olyan éber voltam a bozótosban szerzett karcolások és pókcsípések után, mint talán még sosem felsős korom óta. Elhatároztam, hogy megölelek egy fát hálából, hogy végre nem alszom el állva, ráadásul még a kilátás (és persze maga az erdő) is gyönyörű.

Lehült a levegő, és el is fáradtunk. Ideje volt hazaindulnunk. Mindenki más is lefelé igyekezett a hegyről, a fájó derekukról beszélgető nagymamák, sportos szülők és persze a korán kelő gyerekek is. Mikor leértünk, az eső már csöpörgött, és mire a buszmegállóhoz értünk, már szakadt. Hirtelen egy óriásit dörrent az ég.

- Hallod ezt? -- kérdezte Kinga titokzatos arccal.

-- Micsodát?

-- Ez az erdő dala -- mondta még mindig teljesen komoly arccal, majd egyszerre kitört belőlünk a végeleáthatatlan nevetés. Ott ültünk csuromvizesen a buszmegállóban, szendviccsel teli szájjal neveltünk, és hallgattuk az „erdő dalát”, mint két bolond.

Egy héttel később.

Kingával egyre többet beszélünk, és bár még magam sem hiszem el, úgy tűnik, kezdem megkedvelni. Bár elég furcsa, hogy mindig mindent jól tud, és szinte kitűnő tanuló. Ettől függetlenül vicces, egyáltalán nem sértődős, ami a többi osztálytársamra sajnos jellemző, és ami a legjobb az egészben, hogy megért engem. Például múltkor, mikor meséltem neki a nagynéném fogadott gyerekéről, Áronról, annyira nyugodtan és megértően fogadta a hisztizésemet (mert nem tudom kiismerni), mint eddig nagyon-nagyon kevesen. Kinga mesélt nekem különböző madarokról, és kérte, ha látok egyet, feltétlenül fotózzam le, és küldjem el neki a képet, mert nagyon is érdekli az ornitológia. Sokat beszélgettünk a tanulásról, a jegyeimről, és megígerte, hogy szerdán délután segít a töriben.

Megint kimentem az erdőbe és csak élveztem a friss, oxigénnel teli levegőt. Délután minden elmaradt házimat megcsináltam, készültem a keddi tz.-re, és érzem, hogy sokkal kevésbé vagyok undok és tartózkodó. Arra gondoltam, nem lehetek elég hálás a szüleimnek, és persze Kingának, amiért felnyitották a szemem, hogy az életem már nem csak a zenékről és a négy fal közötti életről szól, hanem van még egy csomó minden más is, mint például a barátok, a család, vagy a természet. Remekül érzem magam az erdőben, a parkokban és a sulis óriási udvarán is. Boldog vagyok, és egy csöppet sem fáradt.

2. helyezett: Budai-Biró Endre
Nagykun Református Általános Iskola (Karcag)
Felkészítő tanár: Kiszelák Edit

Az erdő dala

Egy szép tavaszi napon, nagyon nem volt kedvem iskolába menni, de muszáj volt. Mondtam is anyukámnak, jó lenne, ha át lehetne állítani valahogy az órát hétfőről keddi napra.

Hétfő nem az én napom. A testnevelést nem szeretem, a rajz órától pedig előre félek. Olyan sokat és szépet akarok rajzolni, hogy sehogy se fér bele abba a kicsi időbe, amit Edit néni, az osztályfőnököm kér. Az egyik ilyen nemszeretem napon azt kérte, hogy rajzoljuk le, mit láttunk a múltkori erdei kiránduláson. Mit láttunk? Mit hallottunk?

Na szép! Mi sem könnyebb nekem, hiszen mindig úgy gondolok az osztályteremre, mint egy erdei hajlékra. El is kezdtem gondolkodni. Annyira belemerültem, hogy csak úgy szárnyaltak a gondolataim, mit is rajzoljak neki. Elfeledkeztem magamról, és azt vettem észre, hogy a körülöttem lévő dolgok megint megelevenednek, és új formába változnak át. Az osztályterem ajtaját egy fatörzs kérgének képzeltem, ami úgy nyikorog, mikor kinyitjuk, mintha az erdőben sétálnánk. Minden reggel nyik-nyik, nyik-nyik. Mi, a gyerekek a puha fészekben ülünk, nyújtjuk a nyakunkat, és forgolódunk. Kíváncsiak vagyunk a világra. Edit néni pedig olyan érdekes, új dolgokat mesél, hogy a szánk tátva marad tőle.

Becsukom a szemem és beleszippantok jó nagyot a levegőbe, érzem a fagomba illatát, persze igazából lehet az elfelejtett uzsonnám illata lehetett, de nekem ez mennyeinek tűnik. Hallgatom a padlón a csoszogásokat, mintha az avarban húzta volna valaki a lábát. Talán a vadász, aki lesben áll és várja az elejthető őzikét, vagy nyuszikat. Nem, nem ez történik, csak Edit néni osztja ki a rajzlapokat a padsorok között.

A tanár néni valamit kérdezett, de Máté úgy válaszolt rá, mint egy bagoly: Hú-hú, de nehéz kérdés. Nem értettem jól a kérdést – válaszolta.

A lányok összevesztek, akár a kis apró madarak. Csiviteltek. Nem is lehet ilyen nagy zajban hallani semmit. Edit néni hangja szárnyal a padsorok felett:

– Halkabban! Oda kellene figyelni, amit mondok, nem pedig állandóan visszakérdezni.

Ugyan már! Odafigyelni? Ilyen szép napon? De hol is tartottam?

–Ki moco-rog? Ki morog ott hátul? – kérdezi megint Edit néni.

Senki, csak mindjárt itt az uzsonnaszünet. Hangosan korog Tamás pocakja.

Majd nagy csend lett. Az ablakon a függöny mozogni kezdett, és a csodálatos tavaszi nap fénye úgy hasított keresztül a termen, mint az erdőben a fénysugarak. Éreztem Isten jelenlétét. Melegség töltötte el a szívemet.

Aztán hirtelen nagy csattanás zavarta meg a nyugodt pillanatot. Sanyi megint nem bír magával. Levente pedig úgy kopog a ceruzájával, mintha fakopáncs lenne. Jaj, Istenem, még jó hogy itt a Csenge. Olyan szép, édes kis hangja van, mint egy pacsirtának. Szeretem, ahogy rám néz, felhúzza a szemöldökét, és nagyot sóhajt. A többi lány pedig mosolyog rajtunk, és adják egymásnak át a hírt: Endi szerelmes Csengébe! A kis nádiposztáták!

De nem bánom, hisz ő a legszebb.

Atyaúristen! Mi ez a csörrenés? Már megint kicsengettek? Én meg nem rajzoltam semmit erre a nagy üres, fehér lapra! Gyorsan húztam két metsző félkörívet, a tetejére két egymást keresztező vonalat. Feladtam Edit néninek a leckét! Remélem, megérti mire is gondoltam. Az erdő dalára. Isten hajlékára, itt a 3/b osztályában.

3. helyezett: Venyige Viktória
Gárdonyi Zoltán Református Általános Iskola (Biharkeresztes)
Felkészítő tanár: Kissné Tóth Edit

Muzsikál az erdő

Alig várom a három vándor: Sándor, József, Benedek névnapját! A mondás szerint ők zsákban hozzák a meleget. Általában meg is érkezik a jó idő.

Még szeszélyes az időjárás, de a reggeli hűvös időt hamar felváltja a langyos levegő. Az erdő ébredszik. Lassan nyújtózkodik, nagyot sóhajt. A még fagyos levelek az avarban csilingelve roppannak szét. Utat engednek az első virágoknak. Nagyot ásít a hóvirág. Fütttyent egyet az odvas keltike, és vidáman bontja ki fehér és lilás virágait. Kacagva nyílik az illatos ibolya, tüszentve néz körül az apró hunyor.

Megindul az élet felé a rovarvilág is. A napsütésben fanyar képpel vitatkozik a citromlepke a legjobb helyért. Kuncogva figyel a napszemüvege alól a csetepatét a nappali pávaszem. Dong-döng az izmait vesztett zöld döglegy. Szórakozottan rezegetti szárnyait a zengőlégy. Feléled a hangyaboly is. A katonák sorakozót fújnak, futkározásukkal életet lehelnek az avarba. Gyönyörűen zenél a kis patak. Örömdát játszik, hiszen legyőzte a kemény jégpáncélját. A vízcseppek fuvolázva rohannak, hogy később hatalmas folyóvá duzzadjanak.

Messziről dobszó hallatszik. Megkezdte munkáját a fekete harkály. Az öreg fákat kedveli, itt épít házat saját maga és más madarak számára is. Erős csőre ritmusra veri a fák törzsét.

Az eddig kopasz ágak is megtelnek étellel. A napsugarak hatására a pufi rügyek kipattannak, levelekké fejlődnek. Ide térnek vissza a madarak, apró szárnyuhogásuk jelzi, hogy készen állnak a nagy munkára. Ropognak a száraz ágak, hogy agyaggal megerősítve fészkek készüljenek. Rövid időn belül madárfiókák csipogása tölti meg a tavaszi erdő csendjét.

Felébredt az erdő.

Azonnal birtokba is veszi egy népes gyerekcsapat. Szaladgálnak a fűben. Megpihennek az árnyat adó fák alatt. A lányok királylánnyá válnak a fejükre tett koszorúval, amit az aranysárga gyermekláncfűből fontak.

Gyönyörű az erdő éneke. Szeretném, ha sokáig hallgathatnánk ezt az ezerszínű muzsikát. Boldog lennék, ha sokan elolvassák az írásomat és felkelteném az érdeklődésüket a különös zene iránt.

Ha csak egy ember kíváncsivá válna!

Leteríténé kockás pokrócát, leheveredne, becsukná a szemét és hallgatózna. Mosolyogva ébredne rá, gyönyörű muzsikát hall.

Az erdő szimfóniáját.

4. helyezett: Kulcsár Tamara
Török Flóris Általános Iskola (Budapest)

Az erdő dala

Egy átlagos napként kezdődött ez a nap is. Zeneiskolába mentem délután. Az idő verőfényes volt, kedvenc zenéimet hallgattam sétálás közben, csak a szokásos dolgokat tettem, ahogy máskor is. Nem gondoltam volna, hogy este hat órára kapok egy olyan lehetőséget, ami lehet, hogy más irányba viheti az életemet, már ennyi idősen. De mindent szépen sorjában.

Az órára időben beértem, zongoráztam két órát a tanárommal, Rita nénivel. Majd a tanóra elteltével már indulni készültem, amikor Rita néni az asztaláról felemelt egy fénymásolt lapot, és odaadta nekem. Kíváncsian olvastam bele, egy pályázatot hirdetett.

-Flóra, jól tudom, hogy szoktál zongoradarabokat írni szabadidődben, és ez egy nagyon jó lehetőség lenne arra, hogy elindulj az úton, ami neked lett kiköveztve. Ez olyan, mint egy tehetségkutató. Saját művel kellene indulnod. Hatalmas tehetség vagy, és annyira szorgalmasan dolgozol az álmaidért, megérdemelnéd, hogy még ennél is sikeresebb legyél.

A pályázat arról írt, amiket Rita néni elmondott. Leírták benne azt is, hogy a győztes dalt egy nagyszabású koncert keretében adhatja elő a szerencsés nyertes. Nagyon is tetszett a lehetőség. Tudtam, hogy Rita néni reálisan látja a helyzetet, és ez tényleg egy kihagyhatatlan esély számomra. Csak egy probléma volt, hogy nem igazán hittem magamban.

-Meg kell próbálnod, és bíznod kell magadban! Az már fél siker - olvasott a gondolataimban a tanárnőm, és elmosolyodott.

-Persze, megpróbálom. -mondtam bizonytalanul, majd elköszöntem és hazamentem.

Otthon unalmas óráimat azzal ütöttem el, hogy ujjaimat és a fejemet a billentyűkhöz ütöttem, de akárhogy próbáltam, az idő múlásától rezignálttá váltam, és frusztrált a tudat, hogy máskor ontom magamból a dallamokat, de most semmire sem jutottam.

Vacsoránál elmondtam a szüleimnek ezt a lehetőséget, akik figyelmesen hallgatták a hírt.

Aztán jött a dolog nehezebb része: rájöttem, hogy alkotói válságban szenvedek. Anya megpróbált tanácsokat adni, de már mindegyiket kipróbáltam egy órával ezelőtt. Sikertelenül. Apa feltűnően hallgatag volt ez idő alatt, amit szóvá is tettem.

-Apa, neked van valami ötleted? -kérdeztem tőle kimerülten.

-Ami azt illeti, van. Véleményem szerint egy idő után új inspirációra van szükség ahhoz, hogy alkotni tudj. Talán segítségedre szolgálna, ha más környezetben próbálnál írni. Új érzelmekkel együtt új dallamok fognak megszületni, szinte magától, majd meglátod.

-Miből gondolod ezt?-kérdeztem csodálkozva, hiszen apa nem volt művészlélek.

-Kicsim, ismerem az embereket. Próbáljunk meg holnap a kisebb szintetizátoroddal elmenni valahová, hátha működik.

- Rendben, köszönöm -mondtam, és felmentem a szobámba. Aznap este izgatottsággal és némi kétellyel aludtam el.

Amikor másnap reggel korán felébredtem, egy kiadós reggelivel kezdtem a napot, nem tudhattuk, mikor érünk haza. A szüleimmel és a kis hangszeremmel együtt szálltunk be az autóba, és indultunk el azon az úton, ami lehet, hogy elvezet a zenei karrieremhez....

Valami azt súgta belül, hogy menjünk el a közeli erdőhöz. Amint megérkeztünk, én kiszálltam, de hiába invitáltam a szüleimet is, hogy tartsanak velem, úgy gondolták, hogy jobb, ha nem lesznek ott feszélyező tényezőként.

Nem mentem be túl mélyre az erdőbe, de ahhoz épp elég messze voltam, hogy ne legyenek sokan ott, és a fák kiszűrhessek a város okozta fejfájdító zivajgt. Egy folyóhoz vezetett az utam. Leültem egy fa tövében, magam elé helyeztem a kisméretű zongorámat, egy jegyzetfüzetet, a telefonomat, hogy rögzíteni tudjam a dallamokat. Ujjaimat a billentyűkre helyeztem, és soha nem érzett nyugalom szállta meg a lelkemet.

Hallgattam a madarak csiripelését, a lombok halk susogását, és a fakopáncs kopácsolását, aztán magával ragadott egy hirtelen jött ihlethullám, és zongorázni kezdtem. Utánoztam a madarak hangját, a sejtelmes szellőt, és eközben ez az egy szó járt a fejemben: TAVASZ. Dallamokba öntöttem a természet varázslatos ébredését, azokat az érzelmeket, amiket ez az évszak vált ki az emberekből. Új ébredés, tele lehetőséggel. Egy új világ, amely már számomra is megnyitotta kapuit.

Hallottam a víz nyugtató folydogálását, néha láttam egy-egy faágat elúszni rajta. Minden olyan békés volt, éreztem, hogy a zene a kapocs az érzelmeim és a világ között. Aztán írtam az évszak csalfá oldaláról. Az időjárás csapongó, hirtelen, mint az a tűz, ami az embereken a hosszú tél után tavasszal újra lángra lobban, majd az idő múlásával erőtlenebbé válik.

Nem tudtam, mennyi idő telt el, mióta kint voltam, csak azt vettem észre, hogy esteledni kezdett. Több önálló darabot is írtam, majd Rita nénivel kiválasztjuk azt, ami leginkább esélyes a győzelemre. Amikor már tényleg minden energiám elfogyott, elégedetten álltam fel, és összeszedve a holmimat, indultam ki a rengetegből.

Apáék türelmesen vártak rám, nem szidtak le, amiért az egész napot az erdő szélén töltötték, és

én se beszéltem túl sokat, de szerintem látták rajtam, hogy sikerrel jártam. Tudtam, hogy nekem vannak a világon a legjobb szüleim, mert ezt bevállalták értem, és azért is, mert hagytak nekem 3 szendvicset.

Este fáradtan, de mégis boldogan hajtottam álomra a fejem. Tudtam, hogy ráléptem az én utamra..., és ez boldogsággal töltötte el a szívemet.

2 hónappal később.

Hát végre eljött...Itt vagyok a koncerten, amin a saját nyertes zongoracsokromat fogom játszani. Igen, én nyertem meg a pályázatot. Miután megírtam a darabokat, Rita néninek eljátszottam őket, de nem tudta eldönteni, hogy melyik a jobb, mert az ő szavaival élve: „Mindegyik alkalmas lenne arra, hogy nyerjen!” Ezért arra a közös nevezőre jutottunk, hogy mindegyikkel nevezünk, mivel nem volt kikötés, hogy csak egyetlen egy számmal jelentkezzünk.

A meghallgatási előtti napokban remegtem a félelemtől, hiszen fel tudtam mérni ennek a pályázatnak a súlyát. Idegesen mentem be az előadóterembe. Miközben játszottam, néha oldalra pillantottam a zsűri felé, de sajnós arcukról semmilyen érzelmet nem lehetett leolvasni, tökéletesen érzelemmentes volt. Mikor bementem oda, még bíztam benne, hogy sikerülhet, kifele jövet, pedig azt gondoltam, hogy lehet, hogy fel sem írták a nevemet az értékelő lapra, annyira értékelhetetlen volt a művem. Hallottam a többiekét, és lehet, hogy túl kritikus vagyok magammal szemben, de mintha minden jelentkezőé jobb lett volna az enyéimmé.

De nem! Mikor megkaptam az értesítőt, hogy én nyertem, nem akartam hinni a szememnek. Azonnal autóba szálltunk a szüleimmel, és Rita nénihez siettünk, aki megerősített benne, hogy igen, rám a koncerten számítani fognak. Sokat gyakoroltam, és meg is lett az eredménye.

Átszellemülten, szinte gondolkodás nélkül nyomtam le a billentyűket egymás után, és újra megcsaptak az erdei illatok, a virágok fenséges aromái, éreztem a nap meleg cirógatását az arcomon, a lágyszellőt, ami körülölelt engem, és meghozta az ihletet. Zongorám nem egyszerű hangokat adott ki, hallottam bennük a madarak boldog csiripelését.

Mindegyiket eljátszottam, ami körülbelül 20 percet jelentett a 2 órás koncertből. Mégis a legtöbb tapsot én kaptam az este folyamán. Könnyes, hálás szemmel néztem végig az álló embereken, és azt se vettem észre, hogy a pályázat igazgatónője mellém lép.

-Pályázatunkat Léhai Flóra nyerte meg kiemelkedő zongoracsokrával, ami „Az erdő dala” címet kapta! Szeretnék ezúton is gratulálni neked, kedves Flóra, és engeddd meg, hogy kérdezzek valamit...Hogy lett a műved címe „Az erdő dala”?-fordult felém mosolyogva, mire én felkaptam a zongorán pihenő mikrofont, és félénken beleszóltam.

-Jó estét kívánok mindenkinek! Az igazgató asszony kérdésére válaszolva, azért, mert egy erdőben írtam. Az erdő ihletett meg, a tavasz, a természet ébredése...Ez szó szerint az erdő dala volt.

5. helyezett: Jászai Léna
Üllői Úti Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola (Budapest)

Az erdő dala

Szép, napos, de hűs napra virradt az erdő. A madarak még csak ébredtek, de kis neszekből, hangfoszlányokból már lehetett hallani azt, hogy az erdő felébredt. A galambok turbékoltak, ugráltak az ágakon, az ősz utolsó napjait kiélvezve. A bogarak csak halk zümmögéseket, ciripeléseket, neszeket adtak ki, nehogy egy leleményesebb anyamadár meglássa bennük fiókája reggelijét. Bogár is még csak ébredett egy odvas, nedves kis fatörzs mögött az avarban. Bogár szerette ezt az évszakot, mert még nem volt tél, de már rég elmúlt a tikkasztó nyár. Szülei gyakran beszélgettek arról, hogy egyre inkább eltűnnek az átmeneti évszakok. Mikor Bogár kinyitotta apró kis szemét és meglátta a tájat, rögtön az jutott eszébe, hogy milyen jó lenne elmenni egy kicsit sétálni. Bogár úgy gondolta, jót tenne legjobb barátjának, Hősnek is, ha kicsit levegőzne, ezért átbaktatott a mellette lévő fa aljába, és ott megrázogatott pár nagy levelet. A harmadikban rá is lelt barátjára, aki nagyokat horkolva feküdt az avarban.

- Hát te még alszol?- torkolta le a barátját Bogár. Nagy erőfeszítések árán végül sikerült letolni Hősről a nagy gesztenyefa levelet.

- Gyere, elviszlek sétálni – ébresztgette barátját a kis katica.

Hamarosan elindult a két jó barát, az erdő belsejében bandukoltak. Mehettek már egy jó röptét (emberi mértékben ez 15-20 méter) amikor Hős megállt és megszólalt:

- Te Bogár, nem szeretnél benézni Apóhoz és Anyóhoz?

- De, szívesen, bár lehet, hogy még alszanak, nem gondolod?- válaszolta Bogár.

- Azért nézzük meg.

Jó sokáig mendegéltek, és végül lassan elértek egy nagy, régi, odvas fához. Bogár felrepült a hosszú bagolyághoz és megvárta, hogy Hős is felmásszon, jó hőscincér módjára. Mikor már mindketten fent voltak, és készültek volna bemenni, Anyó tipegett ki az odúból.

- Sziasztok, hát ti miért jöttetek?

- Kedves Anyó, csak meglátogatjuk a híresen jó történeteket mondó bagoly házaspárt!

- Most csak én szolgálhatok mesével, mert Apó alszik éppen, ráadásul éjszaka sikeres volt a vadászata, és két egér pihen a hasában, ha értitek, mire gondolok. Csak nem várhatjuk el tőle, hogy ilyenkor ébren legyen – kacsintott egyet Anyó vidáman.

- Nem baj – mondta Hős, - Anyó meséit is mindig nagyon szívesen hallgatjuk.

- Nagyon jó ezt öreg bagoly füleimnek hallani. Miről szeretnétek, hogy meséljek nektek?

- Az emberekről szeretnénk mesét hallani Anyó. Amíg kicsik voltunk, senki sem akart mesélni nekünk róluk, csak azt mondták, hogy tartsuk magunkat távol tőlük – mondta a cincér.

- Ez nem véletlen – válaszolta Anyó, de hiába próbálta lebeszélni a két kis jövevényt, azok addig kérlelték, könyörögtek neki, míg végül némi gondolkodás után belevágott.

- Már nekem is fel kell idéznem, mert oly rég láttam embert itt, mióta Apóval az erdő szívébe költöztünk. Az emberek általában jó természetűek, de van köztük rossz is, aki csak ártani tud, vagy akar, ezt soha ne felejtsetek el. Régen az emberek sokkal jobban tisztelték környezetüket, mint manapság, járták az erdőt, felfedezték és csodálták annak kincseit. De ma már csak kizsákmányolják és saját önző céljaikra használják.

Bogár elképedve hallgatta, amiket Anyó mond. Talán nem is akarta elhinni, amit hall. Anyó látta Bogár hitetlenkedését.

–Nem akartalak elszomorítani titeket, de sajnós ez az igazság, ha nem hiszitek, nézzétek meg a nagy tisztást, ahova olyan gyakran járnak az emberek, de legyetek nagyon óvatosak.

Bogár és Hős is tudta, hogy hol van a nagy tisztás, de még soha nem jártak arra, mert szüleik megtiltották nekik. Most azonban győzött a kíváncsiság, és miután elköszöttek Anyótól, némi hezitálás után elindultak.

– Jaj, csak nehogy bajuk essen, bár már elég nagyok és gyorsak ahhoz, hogy tudjanak magukra vigyázni, és legalább megtudják az igazságot.

Bogár és Hős egyre távolabb kerültek Apó és Anyó fájától, a nagy ismeretlenbe sétálva. Mindketten tartottak egy kicsit attól, ami rájuk vár, de hajtotta őket a kíváncsiság. Ahogy mendegéltek, az erdő fái között susogott a szél, hallani lehetett a madarak énekét, a kis fiókák csiripelését, a többi bogár zümmögését, a vadak hangját, és lábaik alatt ropogó talajt. Ezek a kis neszek a csendben és nyugalomban egyre inkább egymásba kapcsolódtak, és egy dallamhoz kezdtek hasonlítani. Bogár és Hős egymás mellett mentek, nem szóltak semmit, mégis tudták mindketten, hogy a másik mire gondol: ez az, amit annyian meséltek nekik, annyi történetben hallottak már róla: ez az erdő dala. Elvárásolva hallgatták. Nagyon vigyáztak, nehogy megtörjék a varázslatot. Egy idő után elkezdett halkulni a gyönyörű dal, lassan már nem is hallották. Nem tulajdonítottak ennek nagyobb jelentőséget, azt gondolták ez csak a nap egy időszakában történik ott, amerre jártak. Talán észre sem vették, hogy a nagy tisztáshoz közeledve változik körülöttük az erdő. Mintha minden bezárkózott, elnémult volna. Mire a tisztáshoz értek, a varázslat megszűnt. Az erdő dalát egyre hangosodó morajlás vette át. A nagy tisztás, ami az emberek kedvenc táborozó helye volt, szomorúan terült el előttük. A fák itt megritkultak, a fű száraz volt, és kitaposott, nem nőttek sehol virágok, bokrokat is csak elvétve lehetett látni. Nyüzsgő embertömeg töltötte meg a tisztást, jöttek-mentek, hangoskodtak, ettek- ittak. Bogár és Hős megtorpantak, megdöbbenette őket a látvány. Döbbenet néztek egymásra, ezért észre sem észlelték a feljük repülő üres, üdítő palackot. Hős vette észre, hogy mintha a napot eltakarná valami, így látta meg a feljük sebesen közeledő veszélyt. Cincérnek nem maradt gondolkodásnyi ideje sem, ösztönösen cselekedett. Elrúgta magát a földtől és egy ugrással elkapta Bogarat, majd ugyanezzel a lendülettel éppen, hogy kikerülték a feljük száguldó palackot. Rémülten egymásba kapaszkodva gurultak a földön, így gabalyodtak bele egy eldobott nejlonzacskóba, amit felkapott a szél, és a tisztás belseje felé sodorta. Végül egy kiszáradt bokor állította meg őket. Nagy nehezen kikászálódtak, és feltápáskodtak.

- Mi volt ez? – kérdezte pánikba esve Bogár.

– Ez az, amiről Anyó mesélt nekünk- válaszolta Cincér a flakont és a zacskót vizsgálva.

Micsoda borzalom és felelőtlenség – dühögte szomorúan magában, látva a rengeteg elszórt szemetet. Közben Bogár is kezdett magához térni, ahogy körülnézett, apró szemeiben könnyek jelentek meg.

– Menjünk innen, menjünk haza – kérte Cincért. Szomorúan bandukoltak vissza a baglyok fájához ahol Anyó röppent eléjük aggódó arccal. Nem kellett semmit sem mondaniuk, Anyó mindent le tudott olvasni róluk.

– Miért? - kérdezte sírva Bogár, - miért csinálják ezt az emberek?

– Mert még nekik is meg kell tanulniuk, hogy nem csak ők léteznek – mondta Anyó szomorúan.

Hős és Bogár némán bólintott. Megfordultak és elindultak vissza az úton, az erdő mélyébe, minél távolabb a nagy tisztástól, vissza az életbe, ahol újra halhatták az erdő dalát.

6. helyezett: Szarka Csongor
ELTE Trefort Ágoston Gyakorló Gimnáziumba járt (Budapest), de most már Londonban
jár iskolába

Az erdő dala

Sokszor megfedkezünk róla, hogy az erdőnek is van lélegzete. Legalább annyira él, mint mi. Ahhoz, hogy visszaemlékezzünk ezekre a dolgokra, mélyre le kell ásunk az erdő életébe.

Mielőtt még a közelébe mennénk, ha figyelmesen fülelünk, meghalljuk a halk éneklést. Az erdő énekel, egy titokzatos melódiát. Erről azonban, amint közelebb érünk, könnyű megfedkezni.

A fák lombjai között rejtőznek a madarak fészkei. Csak a szeszélyes szélnek köszönhetik, hogy ingatag otthonaik még mindig az árnyat adó levelek rejtekében függeszkednek. Az ágakon mókusok szökdécselnek; minden bizonnyal táplálékot keresnek.

Ha elkezdünk lefelé haladni, lassan elérhetünk a páfrányok és bokrok birodalmába: a valódi erdőbe. Ha türelmesen várunk, feltűnik a rengeteg némely lakója: egy vadkan, esetleg egy őz. Ezek az állatok mind az erdőben élnek – ezt mondanánk – azonban ez csak félig igaz. Ők részei a helynek.

Apró, jelentéktelen életével minden egyes hangya, szarvasbogár és tücsök hozzájárul az erdőhöz, minden vörösbegy, pacsirta és rigó éneklé az erdő dalát, és minden egyes páfrány és tölgy fenntartja az élet körforgását.

A lépések nesze valójában az erdő mozdulatainak visszhangja. Ha szél füttyül a fák között, a madarak kérésére teszi, és ha esik az eső, a szomjúságtól szenvedő fák jajveszékélése csalogatja oda.

Nyáron a nap elhatározza, hogy a haragosabb arcát mutatja felénk, de mi árnyékra lelünk a fák alatt. Minden egyes lélegzettel folytatjuk a munkát, amit elődeink elkezdtek, és minden szóval hozzáadjuk a magunk tulajdonságait a világhoz, hogy még szebb legyen, még különlegesebb és páratlanabb. A mi apró sajátosságaink jelentéktelenek az erdőhöz képest, de valahol mégis egyenrangúak vagyunk vele, mert mi is tagjai vagyunk a láncnak, és nélkülünk nem lenne egész. Mi is a többiekkel éneklünk, saját hangunkkal hozzájárulva a kórushoz.

Ősszel a fák meg akarják mutatni, hogy ők is érnek még valamit; megünják az egyhangúságot, és bált rendeznek. A láng színeiből szőtt fátylukat lengetik, ide-oda hajladoznak. Elhullajtott makkokkal etetik a vadkanokat. Egy-egy eső után az egész erdő felfrissülve megrázkódik, majd a kései napsugarakkal megszáráttatja magát.

Ezek után felkészül a télre. A rengeteget jeges takaróként borítja a hó, csaknem az összes állat visszahúzódik. Az erdő többi része is mintha a csendes halált választaná: a bogarak megfagyasztják magukat, hogy később ébredjenek fel; a növények pedig elalszanak. A néma, kopár fehérségben a dal egészen elhalkul, csak a hótakaró alatt szundító növények, és az ébren lévő állatok suttogása szűrődik ki a metszően éles csendbe.

Hosszú álmódás után az erdő felébred. A hidegben reszketve a fák az életről, és a kellemes szellőről álmodtak, és lám, a reményeik valóra válnak.

A havat felolvasztja a gyengécske napsütés, ami nemsokára új erőre kap majd. A bogarak felébrednek, a madarak dalolni kezdenek. A természet gyönyörű zenéjére a fák úgy döntenek, hogy ismét kiöltöznek, és ezúttal élénk virágokból álló öltözékben pompáznak.

A mókus kinéz odújából, és látva, hogy felébredtek a többiek, ő is előbújik, hogy visszatérjen az ágakra. A madarak szívfájdítóan tiszta, boldogságtól visszhangzó dalára minden alvó állat szeme kinyílik, minden erdei virág kitarja szirmait.

Végül az egész erdő ébren van: az emlősök, a madarak, a bogarak és a növények is. Gombák bólogatnak a madárcsicsergést hallgatva, méhek indulnak virágport gyűjteni. A fák ezúttal káprázatos virágokból szőtt öltözékben pompáznak, a lágy szellő az egész erdőben szétteríti a virágillatot. Az egész erdő zeng a daltól.

Ez az erdő: nem néhány fa, nem egy emberek vagy természet által meghatározott terület, hanem egy élő, növekvő, érző lény, amely mindannyiunknál felsőbb rendű.

Minden fűszál, apró termés és veréb a részét képezi, és ezért halhatatlan, mert amíg egyetlen fa, vagy bokor levelei zölden virítanak, amíg bögnek a szarvasok ősszel és dalolnak a madarak tavasszal, addig élni fog. A fákat kivághatják, az aljnövényzetet felperzselhetik, és a vadakat lelőhetik, de minden erdő egy, és ez az erdő akkor is itt lesz, amikor mi már nem.

Énekétől zengett a világ, mikor Napóleon seregei ostromolták Európa városainak kapuit; köztünk volt, mikor a viking sárkányfejes hajók hasították az Északi-tenger vizeit; lélegzett, mikor Julius Caesar hadserege élén kelt át a Rubicon folyón; akkor is itt volt, amikor az első sumer agyagtáblákat vésték a Tigris és az Eufrátesz között; túlélte a Pangea korszakát, csendben várt és figyelt, még mielőtt az első kétéltű kimászott a szárazföldre.

Voltak gyengébb pillanatai. A jégkorszakok idején közel került a halálhoz, a Kréta korszak végén úgyszintén, de ezek az egész erdő életében csupán egy-egy lélegzetvételnek felelnek meg. Egy jégkorszak idején kifújja a levegőt, majd a következő előtt beszívja. Lélegzik, él. Énekel.

Ha nem vállaljuk a felelősséget azért, amit eddig tettünk ellene, az olyan volna, mintha a saját házunkat égetnénk porig. Tisztátalan és felelőtlen tett lenne, amely önmagunk pusztulásához vezetne. Az erdő lélegzetei egyre nehezebbek, egyre több füstöt és gázt kell beszívnia.

Akárcsak a jégkorszakok idején, most is le fogja hunyni a szemét: az esőerdők pusztítása készíteti erre. Mélyet szív a levegőből, és lassan elfordul a világtól, hogy mire visszanéz, egy másik világ fogadja, noha nem tudja, milyen. Becsukja a szemét, és ezzel ránk bízta magát.

Rajtunk áll vagy bukik, hogy kinyitja-e még.

KATEGÓRIA: VERS
KOROSZTÁLY: 10-14

1. helyezett: Richter Richard
Pozsonyi Alapiskola és Óvoda (Szlovákia)
Felkészítő tanár: Csóka Erika

EGY ÉV AZ ERDŐBEN

Január

Az erdőben virít a fehérség,
Az állatok élvezik a havat.
Eledel nincs, gyakori az éhség.
A hó felváltja a sarat.

Február

Barlangok faláról csüng a jégcsap,
Állat, növény megérzi a fagyot,
Dideregnek a télben nap mint nap,
Tavaszi napsugárról álmodnak nagyot.

Március

Ha beköszönt a hóolvadás,
A nap kibújik a felhők mögül,
Nincs már több álmodozás,
Tavaszmánó munkába merül.

Április

A fák felett fecskék repülnek.
Fél év után újra látják Európát!
A hó alatt friss fű zöldülhet,
S szépítheti az erdő arculatát.

Május

Virágzó mezők, erdők s rétek...
Kinyílt a virág színes képe,
Körülötte szállnak a szorgos méhek,
Felhangzik újból a madáréneke.

Június

A nap meleg sugarai leváltják a tavaszt,
Egy kis meleg az erdőnek sem árt.
Vadászik már a rafinált ravasz,
És a méhek is gyűjtik a nektárt.

Július

A melegtől a fák bágyadoznak,
Virágszárak az égbe vesznek.
Az állatvilág elszaporodhat,
Szabad az út az életnek!

Augusztus

A levegő csak áll egy helyben,
Mint a halak a patakban.
A szélnek most nincs nagy szerepe
Ebben a szent pillanatban.

Szeptember

A szarvasok már bögnék, sírnak,
Hiányolják a meleget.
A hímek új társat hívnak,
Gyarapodnak az egyedek.

Október

Elhagyják hazánkat a madarak,
Mert már eledelt nem találnak.
Kivéve a fekete varjakat,
Akik a határban kapirgálnak.

November

A falucskában sok gyertya ég,
Emlékezik a temető...
A száraz faleveleknek jön a vég:
A szomorú irányba repülő.

December

Eljött végre a hideg tél!
Minden gyerek ezt várta.
Fák ágain táncol a dér,
Kezdődik a medvék téli álma.

2. helyezett: Mészáros Alexandra
Demecseri Oktatási Centrum Általános Iskolája, Alapfokú Művészetoktatási Intézménye és
Egységes Pedagógiai Szakszolgálat

Az erdő hangja

Az erdő hangja méla csend,
néha suttog, néha cseng.
Az erdő hangszer, bölcs gitár,
feszes húrja nyírfaág.

Százezer harmat szeme
lehunyt, mégis lát vele.
Lágy ölében kis patak,
fürdőzik benne a Nap.

Zöld kabátján a gombok
földre hullott csillagok.
Prémgallérja száz madár,
messze zengő láthatár.

Az erdő dala rejtelem,
mégsem kell megfejtenem
szamócaízű szavát,
hársillatú mosolyát.

Inkább fülelek csöndben,
nézem, ahogy kis nyúl szökken,
s amit az erdő beszél,
hajamba fonja a szél.

4. helyezett: Brassai Csanád

Bolyai Farkas Elméleti Lícium (Románia, Marosszentgyörgy, Marosvásárhely)

Az erdő és az ember

Villan a fém, sikolt a fa,
törnek a gallyak
s a lomb szakad.
Az erdő azt zúgja,
ember, miért bántasz?

Pattan a szikra, jajdulnak a fák,
nyargal a láng
rémült állatok után.
Az erdő felzokog,
ember, miért nem óvsz?

De ha elfárad az ember,
menedékre nem lel,
vagy bánatos a lelke,
talán meghallja ilyenkor,
az erdő csöndben mit mond:

Adok jó levegőt,
frissítőt, éltetőt,
betakarlak, védelmezlek,
hús lombom közt elrejtelek,
meggyógyulhat nálam lelked.

3. helyezett: Juhász Máté
Herman Ottó Gimnázium (Miskolc)

Őszi búcsúdal

Holdfényben derengő
szitáló kék eső
áztatja, áztatja,
sárosra izzasztja földemet.

Távolba tekintő,
lágymű kiserdő
duzzasztja, duzzasztja
szép eső mély vizű
tavadat.

Őszülő levelű
hatalmas tölgyesből
zöldellő, zöldellő
megbúvó kislevegő
intetet.

Fájóan susogva
fenyőnek smaragdja
búcsúztat, búcsúztat
éjfélyben kavargó
színeket.

5. helyezett: Pipó Zsófia
Újtikos - Tiszagyulaháza Általános Iskola Tiszagyulaházi Tagintézmény
Felkészítő tanár: Sándorné Mézes Viktória

A róka vacsorája

Este, mikor jön az alkony
Róka jár a havas úton.
Lopakodva szimatolja
Járt– e erre zsákmány, préda.
Egész nap a barlangjában
Csak szundikált unalmában.
Ahogy egyre esteledett,
A kis róka megéhezett.
Üres gyomra megkordult,
A kis róka elindult.
Ennivalót keresett
Pockokat és egeret.
De egeret sehol sem látott
Pedig a Hold világított.
A szikrázó hópárnákon
Feltűnt egy pár madár lábnyom.
És a lábnyomok gazdája
Ott volt térdig hóban állva.
Fekete volt lába csőre,
Alig látszott a sötétbe'.
Rekedt hangon káromgott
Az erdő csak úgy harsogott:

Mi van róka, éhes vagy?
Jól esne egy- két falat?
Jó lenne, ha ügyes lennél!
Akkor talán nem éheznél!
De te nem vagy ilyen ügyes,
Elszaladt az tapsifüles!

Erre a róka méregbe gurult,
Elkapta a nagyszájú varjút.
Mefogta a madár nyakát,
Nem káromgott most már tovább.
Haza vitte barlangjába,
Éppen jó volt vacsorára.
Teli lett a róka gyomra,
El is aludt azon nyomba'.
S álmában azt gondolta:
Így jár, aki őt csúfolja!

6. helyezett: Bencze Lilien Alexa
Vajda János Gimnázium (Hévíz)

Az erdő dala

Reccsen az ág. Surran az őz.
Sárgul a lomb. Itt van az ősz.

Levél zörren lábam alatt,
A fákon már alig maradt.

Pacsirta szól édes hangján.
Fény csillan a forrás habján.

Szarvas hajol patak fölé,
Cinke száll az állat mögé.

A gímszarvas összerezzen,
zuhog a víz; messze szökken.

Mi ez a hang, minek zaja?
Ez az őszi erdő dala.

Az avarban csörtet a vad,
Akár egy egész derékhad.

A talajon zsálya virít.
Búg a galamb, vércse visít.

Vaddisznó túrja a sarat,
Mert élelméből nem maradt.

Szarka cserreg, bagoly rikolt.
A nyúl rejtekébe iszkolt.

Mi ez a hang, minek zaja?
Ez az őszi erdő dala.

Ezernyi titkot súg a szél,
De ki érti, miről mesél?

Cserjék közt róka sompolyog.
Fatörzsekből gyanta csorog.

Egy kicsiny tisztásra lépek,
A széltől semmi sem véd meg.

Veréb csippant, süvít a szél,
Fagyos lehelete elér.

Összébb húzom kabátomat,
S elmegyek a gyér fák alatt.

KATEGÓRIA: MESE
KOROSZTÁLY: 15-19

1. helyezett: Lugosi Csenge Anna
Kisfaludy Sándor Gimnázium (Sümege)

Hegedű a tölgyek alatt

A bácsi jó ideje magányos volt már. Két fia rég elköltözött mellőle, családot alapítottak, tőle messze éltek. Éppen nyugdíjba vonult asztalos munkájából, mikor elvesztette szeretett feleségét is, ennek már majdnem nyolc éve.

Az elmúlt időknél töpregett mindig a padon ülve, a nagy tölgyfák alatt. Az erdőben egy poros kis út futott zöld, virágok borította gyeppel, mindkét oldalon vastag, öreg tölgyek szegélyezték. Ott üldögélt minden délután egy kis ideig. Végigment a fason, majd vissza a támlás padhoz. Még mindketten fiatalok voltak és boldogok, mikor megismerkedtek, egymásra találtak itt, a keskeny kis erdei sétányon, amely fölé tavasztól őszig borult a fák koronája. Milyen régen volt! Lovas kocsik is jártak akkor erre, felverték a port a padokon ülő párocskákra, s zörgő zötykölődésük hallatára felrebbentek a galambok, rigók, verebek és harkályok. Hajnaltájt, mikor az első napsugarak behatoltak a védelmező ágak smaragd lombjai között, s a narancsos fényben úszó alkonyidőben is özek rohantak el az első, és utolsó sétálók halk beszélgetésének szavára. Őszi hajnalokon, s alkonyokon még a padocskák melletti, barátságos fényű lámpák sem tudták eloszlatni a gomolygó, sűrű ködöt, a fanyar illatú, színes levelekkel borított föld leheletét. Milyen sokszor sétáltak erre a gyerekekkel! Akkor még ő is fel tudott mászni a tölgyekre a fennakadt pöttyös labdáért, s a felesége is szívesen labdázott Lapuval, a Jack Russel terrierrel.

Akkor még minden szép, és jó volt. Sokan kirándultak ide. Mostanság azonban csak ő volt ott minden délután. Ő, a szél, a madarak és a tölgyfák. Csak néha üzte el a vadakat néhány rallyzni vágyó, száguldó motoros, láncfűrész berregése, vagy távoli puskadörrenés. Minden kihaltnak tűnt a múlthoz képest. Egyre haltak ki a tölgyek is. Holnap vágják ki a harmadikat az évben, az egyik legnagyobbat. Tavasz volt, és az életnek hangja, illata, íze és képe volt. Kirobbantak a rügyek, nyüzsögtek a hangyák és a virágjakakon csüngő méhek. Fuvolázott a szél, dúdoltak a fák, ütemre lélegzett a föld, nászdalt énekeltek a békák, zenéltek a madarak is. A bácsinak szinte fájt ez a muzsika. Magányos volt és öreg, nem odaillőnek érezte magát, úgy gondolta, csak ő nem való a képbe, ahol minden éled és boldog. Sőhajtott és felállt. Botjával elcsoszogott a hatalmas tölgyig, ami a holnapi kivágásra várt. Oldalán ott vöröslött az élénk színű jelölő pötty. Megsimogatta a fát, rátette a kezét, búcsúzóul átölelte. Biztos volt benne, hogy utoljára látja. A tölgy olyan volt, mint ő. Öreg... de legalább nem magányos. Ameddig élt, más fák vették körül, és mókások, madarak. Annyi mindent láthatott! Fiókákat, rókákat, rejtett titkokat, amiket csak a lombok ismernek...

A bácsi hazament. Lefeküdt a nagy, egymagának túlságosan is nagy ágyra. Éjszaka álmot látott. A felesége állt a tölgyes úton, egy lámpa mellett, megfiatalodva és mosolyogva. Ó, milyen régen is álmódott vele! Ha nem lennének fényképei róla, már egészen megfakult volna a fiatalkori kép az emlékezetében. Vidámnak tűnt, csak akkor komorult el az arca, mikor látta, hogy ő milyen szomorú, s ekkor hirtelen tölgyfává, majd egy szépen faragott, kis hegedűvé változott.

Korán kelt, kiment a tölgyfás útra. Éppen idejében érkezett, hogy elérje a fűrészkesztyűs gyilkosokat. Az ős, idős bácsi megkérte őket, hogy ha már kivágják a pompás fát, adjanak neki egy darabot a belőle. Éppen a fa szívéért. A munkások nem ellenkeztek. Az öreg otthon kivitte a régi műhelybe, az asztalra tette. Elment beszerezni a szükséges, hiányzó anyagokat, szerszámokat, s dolgozni kezdett. Több sikertelen próbálkozás után sikerült egy egyszerű szépségű, kezdetleges hegedűt készítenie vonóval, a hangszer testén két, szépen faragott tölgyfalevéllal. Sosem tanult hegedülni. Most mégis kiment a sétányra, leült a padra, behunyta a szemét és játszani kezdett. Abban a muzsikában benne volt az ő összes öröme, fájdalma, s benne volt az egykori tölgyfa éneke. A hangszerből kiáramló hangok között bujkált a szél, ahogy suhant a fűszálakon, az ágak között; benne volt a tilinkózó madarak, a kopogó esőcseppek, és a csendülő patak hangja, nyüzsgő bogarak lágy duruzsolása, a táncoló lepkék ellibbenő szárnyának halk suhogása. Benne hallatszott, ahogy a tölgyeken ugráltak a mókusok, ahogy sírt az őzgida, mikor nem találta édesanyját, s benne volt a megroppanó tojásokból előtörő, csipogó dallam. A hegedű a bácsi kezében AZ ERDŐ volt. Az erdő, mely körülölelte a tölgyes utat, és átszötte az ő egész életét. Csak ült a hegedűjén játszva, míg fel nem böngött egy elsuhanó motor... ami hirtelen lelassított, majd megállt a bácsi előtt, s csak sokára indult el újra.

Minden nap többen álltak meg a fasorokon, s egyre többen jöttek. Nevetgélő családok és összebújó párok jelentek meg a tölgyek között, hallgatták a hegedűt. Néha a bácsi könnyei ráhullottak a hegedűre, s ilyenkor mindenki vele könnyezett. Mikor mosolygott, a játszó gyerekek, s a kiránduló felnőttek is mosolyogtak.

Mire az erdőszéli gesztenyefák virágainak illata behatolt az erdei útra, újra olyan volt minden, mint régen. A kivágott tölgyek helyére újakat ültettek, az öreg, legnagyobb tölgy csemetéit.

A bácsi minden délután ott hegedült, de már nem szomorúan, s magányosan, mint néhány hónappal ezelőtt. Legnagyobb öröme a fiai is megjelentek a virágos fűvön a családjukkal. Egyre többször látogatták meg, unokái rajongó szeretettel gyűltek köré. Muzsikált nyáron is az árnyas lombok alatt, zenélt ősszel, a lehulló tölgyfalevelek dallamát, és a téli puha csendben, a hóesésben is hegedült. Valahányszor megszólaltatta a hangszerét, mindig úgy érezte, hogy a felesége vele van, és édes dalt énekel.

Évekkel később, egyszer, egy gyönyörű tavaszi napon nem jött a bácsi. És nem jött soha többé...

A tölgyes út ma nem zsúfolt, nem is néptelen. A vissza-visszatérő kirándulók egymásnak adják át a történetet a kedves öregúrról, aki fiatal korában állítólag itt ismerkedett meg szeretett feleségével, s aki mindig itt zenélt azon a padon, az erdőt szólaltatva meg saját maga készítette hegedűjén.

Néha, mikor feltámad a lágy szél, különös hangokat visz a hátán. Mintha egy hegedű gyönyörű melódiája szólalna meg, melybe egy távoli pár boldog nevetése szűrődik bele...

2. helyezett: Bass Mátyás Andreotti Károly Általános Iskola és Művészeti Iskola (Sóskút)

A remény útja

A Nagy Szikla körül már szép számmal gyülekeztek az állatok, élénk zsvajuk messzire elhallatszott. Moró, a fiatal mókus éppen akkor ért oda a gyűlésre, amikor a bölcs Uhu nehéz szárnycsapásokkal leereszkedett a hatalmas kötömb közepére, s megkezdődött a tanácskozás. Az öreg madár végigtekintett az előtte összegyűlt állatsereg hullámzó sorain. Láta az őzeket és szarvasokat, amint félénken álldogáltak a tér szélén, tisztos távolságban az egymással acsarkodó vörösrókáktól és a félelmetes agyaraikat csattogtató farkasoktól. A közönség közepén Boldizsár ült, a hatalmas barnamedve, látszólag mit sem törődve az őt körülvevő hangzavarral. Jámboran ült egymagában. Tőle jobbra tucatnyi szúrós gombócként ácsorgott a süncsalád, legelő Samu, a legkisebb sündiszó, aki ügyetlenül próbált megállni piciny lábain. A bagoly figyelmét nem kerülte el a szeleburdi kisegerek ide-oda futkosása, és szegény anyjuk kétségbeesett kiáltásai, amint próbálta fegyelmezni komisz csemetéit. Egyikük, mindközül a legrosszabb, megpróbálta felbosszantani a szelíd medvét, ám az rá se hederített. Időközben elaludt. A magasból énekesmadarak vidám csipogása hallatszott, amint a fák lombkoronájában megbújva tekintettek le fészkeikből, várva a szónoklatot. Voltak olyan szárnyasok, akik a levegőben forogva játszottak, kergették egymást a szél ringatózó szárnyain. A halak kidugták pikkelyes fejüket a tóból, a békák kvattyogva ugrándoztak a víz menti köveken, nádírigó bújt elő függőnye mögül, szitakötők zizegtek, a fűből ciripelés hallatszott, s a leveleken hétpettyes, piros katicabogarak figyeltek csendesesen. A növényzet is érdeklődve várt, a virágok bágyadtan, de színesen villogva hajlongtak, a fák halk sóhaja örökké zúgva morajlott.

Nos, úgy tűnik, mind megvagyunk. De szép így együtt látni mindenkit, ilyenkor oly csodás formát ölt a Szeretet! De jaj, jaj nekünk, ez a sok öröm elmúlni látszik, már gyűlnek a gyilkos fellegek, melyek elszakítanak majd – tán örökre – egymástól. De most szólnom kell, bátorítanom ezt a sok félénk szívet, cselekvésre kell őket buzdítanom! Hiszen gyülekeznek a felhők... A bagoly felemelte egyik szárnyát, mire az erdő népe elhalkult, szabályos sorokba rendeződtek: a rókák otthagyták a farkasokat, a nagy medve felébredt szendergéséből, a kisegerek abbahagyták a játékot, minden elcsendesült, s az összes szem a bölcs Uhura szegeződött.

- Boldog vagyok, hogy láthatlak benneteket, örülök, hogy most, amikor rátok nézek, eszembe jut: mi egy család vagyunk, szeretjük és óvjuk egymást, őszinték vagyunk a másikkal. Én már sokat láttam, sok mindent megéltem, az utam vidáman indult, ahogyan nektek is. Most viszont szembe kell néznünk valamivel, amely gonosan közeleg felénk, s ami a tél beköszöntével elér majd minket. S ez csak halált tartogat számunkra.

Az állatok megdöbbenve figyelték vezetőjüket, senki sem szólt. Nem zörögtek a levelek, a szél is alábbhagyott, a patak vize mintha hirtelen megfagyott volna medrében, s fent az égen a felhők egyhelyben álltak, akár az ijedt bárányok. Az agg madár ismét szóra nyitotta kopottas csőrét:

- No, minderről nem azért kezdtem el beszélni, hogy megijesszelek benneteket; nem azért hívtalak most titeket össze, hogy szívetekben félelmet keltsék. De tudnotok kell, mi vár ránk! Nemsokára itt a tél. Nem mintha ez oly nagy katasztrófa lenne, hiszen jó pár telet vészeltünk már át a hideg ellenére. Igaz, kevesebb az élelem, a vizek megfagnak, s a fák is csupaszon dideregnek, így menedék is alig van. Mindez viszont eltörpül az igazi fenyegetés mellett!

E szavak hallatán nyugtalanság úszott végig a tömegben. Suttogás hallatszott, és voltak, akik sírni kezdtek. Ennek hatására ismét erősödni kezdett a lárma.

- Akkor mi az, bölcs Uhu, mely dolog ránk nézve veszélyt jelent? Mi az, ha nem a tél, ami nem más, mint fagyos félelem számunkra? Mi lehet gonoszabb ennél? –csiripelték felbolydultan a madarak.
- Van rosszabb az éhségnél, s a szomjúságnál, melyet a télnek köszönhetünk? – dörmögte Boldizsár immáron nagyon is éberén.
- És ha van, hát mit tehetünk ellene? – zúgta most már egy kétségbeesett hangként az erdő.
- Nyugalom, barátaim, kérlek titeket, ekkora hang ellen nem bírok.

Ismét néma csönd. *Azt mégsem mondhatom, hogy halálra vagyunk ítélve, akkor teljes lenne a káosz. Gondolkodnom kell a megoldáson.*

- Egyik éjjel emberek jöttek az erdő szélére. Fejszékkel, baltákkal és fűrészekkel érkeztek. Vadászok félelmetes puskákkal a kezükben, halászok gyilkos hálóikkal a vállukon. Mostanra az erdő nyugati része elpusztult. Én láttam, amikor azok betörték hozzánk, saját szememmel néztem végig mindazt a rémséget, amit műveltek. Hát tőlük rettegek én, az embertől, aminél nincs rettenetesebb gonosz a világon!

Azt hitte, ismét kitör a hangzavar, de nem így lett. Hallgattak. Aztán kilépett a tömegből Moró, kissé feszengve.

- Nehezen értelek, Uhu bagoly, hiszen az emberek mindig is kedvesen bántak velünk. Hogyha éhezünk, ételmet adtak, a madaraknak kis házakat építettek, hogy ne fázzanak. Ma reggel, mikor épp gyűjtögettem, egy embergyermeket pillantottam meg lent a réten boldogan játszadoxva, a kedvesség csak úgy sugárzott belőle!
- Úgy van – szólalt meg a tömegből egy fiatal öz–, az a leány végtelen jószívű. A minap szemtanúja voltam annak, amint a folyóparton játszva megpillantott egy fuldokló bogarat a tóban, s azon nyomban kimentette onnan, nem törődve azzal, hogy szép ruhája elázik.
- Mindez ne tévesszen meg bennünket –lépett ki a sorból még egy állat -, rosszlelkű a lány is, akár a többi. Két napja annak a borzasztó eseménynek, amelyet most megosztok veletek: éppen délutáni pihenőt szerettem volna tartani, amikor meghallottam, hogy valaki felveri az erdő csendjét. Gondoltam, megnézem ki az, s követtem a hangot. Egy kis emberlány volt, aki a patakparton nevetgélt. Már mentem volna – gondolva: semmi érdekes -, amikor az a szörnyeteg lehajolt, és egy mozdulattal letépte szegény Náciszt, majd – akár egy trófeát –a hajába tűzte, és nevetve odébbállt! Ő volna hát az a jótét lélek?
- A sokatdudó bagoly igazat beszél! – kezdett bele most Fürge, a gyík.– Az erdő nyugati felében születtem, testvéreimmel. Jól éltünk, mindenünk megvolt, nem szenvedtünk hiányt semmiben. Hanem egy nap zajra ébredtünk, sziklák robbantak fel hatalmas robajjal, fák dőltek ki százával. Egyedül maradtam, a családom nem élte túl.

A bagoly gondolataiba mélyedve állt a sziklán. A többiek rémülten susogtak, s várták, mit szól majd Uhu. Végül a vén madár felegyenesedett, dűlőre jutott.

- El kell hagynunk az erdőt – szavai kések voltak, fájdalmasan meredtek a szívbe. – Sajnos nem maradt más választásunk. Az ember fejébe vette, hogy elvegye az erdőt, és ha akar valamit, azt könnyen meg is szerzi. Veszélyes út áll előttünk, s talán mind a veszünkbe rohanunk majd. De ez az egyetlen esélyünk.

Barnabás felkapta a fejét, szomorúan mondta:

- Uhu, öreg vagyok, akárcsak te, és még sokan mások. Nem bíránk ki ennyi szenvedést és gyötrődést! Mi lesz a tavak népével? Őnekik ez a hely az otthonuk, és csak ez! Hogy jut ilyen az eszedbe?

A halak alámerültek. Nem érdekelte már őket a továbbiakban semmi. Hallhatták: sorsuk megpecsételődött. A békák brekegve ugrottak a patakokba, minél messzebb, s minél előbb: csak ezt tartották szem előtt. Az ifjú farkasfalka vonyítva indult neki az útnak szebb élet felé.

- Mi, akik felett eljárt az idő nem küzdhetjük át magunkat a hegyeken északon és keleten! Nyugaton az emberek világa vár ránk, délen pedig a végtelen pusztaság! – kiáltotta Koppány, a harkály. – Repülni alig tudunk, hamar kifáradnánk!

De muszáj megpróbálnunk, különben itt halunk. Uhu látta, amint a sünök családja és az egerek nemzetsége szomorúan indult útnak, hátrahagyva eddigi életüket, mindenüket.

- Mentsétek, amitek van, és induljatok! – harsogta Uhu az erdő szegény lakóinak.
- Ne, ne legyetek bolondok, arra nem vár rátok más, csak halál!
- Az csak itt vár – mondott ellent a bagoly Koppánynak, s délnek fordult, hogy ő is elinduljon.
- Hogy teheted? Hogy hagyhatod magára ezt a sok szegény állatot? Összefogással nyerhetünk!

De ezt a bölcs bagoly már nem hallhatta. Páran az idősek közül követték, nem voltak vagy tucatnyian. Sokan maradtak ott az erdőben, s legtöbben nem azért, mert hittek a Harkály bolond szavának, nem harcra vártak. Csupán képtelenek voltak menni: öregek voltak vagy még nagyon fiatalok, és gyengék. Magukra maradtak hát.

Az úton sokan elpusztultak, de Uhu tudta, folytatniuk kell, nem állhatnak meg. Remélte, remélnie kellett, hogy valahol vár rájuk, a hosszú, kietlen pusztaságon túl egy hely, amit otthonnak nevezhetnek.

Ezalatt az erdőben beköszöntött a tél, és úgy volt, ahogy a bagoly mondta: az ember lerombolta a rengeteget, hódított és pusztított.

Teltek a napok és hónapok, de az élet jelei nem mutatkoztak. Kis csapatuk még kisebbé vált, szeretteik otthagyták őket, s az életet is, mindörökre. De a vén bagoly nem adta fel, csak szállt, szállt tovább, s próbálta örömét lelteni nappal a sivár, lepusztult földekben, éjjel a rémisztő, fagyos sötétségben. Reggelente szinte rettegetek, hogy esetleg nem ébrednek fel barátaik, családtagjaik, hogy azoknak ártatlan álma tartani fog az örökkévalóságig.

- Igazad volt, barátom– sírt fel a vén Harkály –, nem győzedelmeskedhetünk az erősebb felett, s lám, most te valószínűleg boldogan éled napjaid, ti mind boldogok vagytok, akiknek volt annyi eszetek, hogy itthagyjátok ezt a poklot! Körülöttem leperzselt földek, elhunytak, sívár roncsok hevernek, az vagyok magam is, s hamarosan én is meglelem halálom. De ó, miért hagytam ott a reményt, hogy jobb lehet minden, miért nem hittem el? Félek, félek a haláltól most, hogy itt áll előttem, de legalább abban a tudatban hagyhatom itt ezt a világot, hogy tudom: te jól vagy, s remélem, hogy vidáman telnek majd öreg napjaid utolsó percei.

- Nem hittem, hogy sírni fogok, testvérem – hisz az voltál számomra mindig is -, de most eljött ez a pillanat, és jaj, milyen szörnyű érzés! Mindenki meghalt, aki hallgatott rám, és velem jött. Egyedül maradtam. Biztosan neked volt igazad, és jobb lett volna maradni. Remélem, szépen ér majd véget életed, nem úgy, mint az enyém. Nem maradt már semmi, amibe kapaszkodjak, félek. Most egy szegény falevélen akadt meg a szemem: szépen lassan lehullik, megáll a patak hideg tetején, s együtt mozog a sodrással, először óvatosan, majd egyre gyorsabban követi az áramlást, már nyílsebesen folyik a vízzel, s eltűnik a szemem elől. Elfolyik a messzeségben, s útja kezdetét veszi egy bizonytalan ösvényen, amely segítséget ad, vagy romba dönt, amely a kezdet és a vég, amely folyton velünk halad, bármerre is megyünk, s amely nem különleges, csupán hitet ad, hogy élhess; amely nem más, mint a Remény.

3. helyezett: Kanjo Tamara
HSZC Boros Sámuel Szakgimnáziuma és Szakközépiskola (Szentés)

Az erdő dala

Történt egyszer nagyon régen, egy kerek erdő közepében, hogy a pacsirta és a kis cinege összetalálkoztak. Március lévén mindketten a tavasz eljövételét hirdették lágy, dallamos muzsikájukkal. A szél pedig erdőt, mezőt bejárva továbbította a gyönyörű üzenetüket, hogy mindenki megtudja, megérkezett a tavasz.

A cinege örvendezett új ismerősét látva, és vidámabban kezdett dalolni, mikor rászállt egy tölgyfa ágára, ahol a pacsirta is üldögélt. Ő azonban nem viszonzta a barátságos köszöntést.

Tudniillik akkoriban a pacsirták gőgös, és irigy madarak hírében álltak, akik nem szerettek másokkal énekelni, hiszen akkor úgy érezték, nem ők a legjobbak, holott meg voltak győződve róla, hogy náluk szebb hangú élőlény nem létezik.

A pacsirta gonosz hangon így szólt: - Hallod-e te cinege! Nem gondolod, hogy máshol kéne énekelned?

A cinege nem értette a felháborodás okát, ezért ártatlanul így felelt: - Úgy hiszem, az erdő mindenkié, drága pacsirta. S ennél szebb helyen én még nem jártam. Öröm nekem itt énekelni.

-Valóban gyönyörű hely, de már foglalt. Szerintem egy madár is bőven elég egy erdőnek, s én már évek óta itt élek.

A cinege ekkor megértette a pacsirta valódi szándékát, és irgalmatlan haragra gerjedt.

-Már megbocsáss, te pacsirta! Miből gondolod, hogy nekem nincs jogom itt énekelni?

-Jogod az lenne hozzá, – válaszolt – ha szebb lenne a hangod.

-És miből gondolod, hogy az én hangom nem szép? – kérdezte felháborodva a cinege.

A pacsirta öntelten felelt.

-Nálam szebb hangod nem lehet.

A cinege ekkor már nem látott a haragtól, és csípős szavakkal válaszolt a pacsirtának, aki persze nem hagyta magát, és ahányszor csak lehetett, egyből visszavágott neki. A nemrég még gyönyörű dallamok most haraggal telt kornyikálások lettek, ami már korántsem volt olyan szép, mint azelőtt.

Több állat is felfigyelt a változásra többek között a róka, aki már ott is termett a fa alatt, hogy igazságot tegyen a madarak között.

-Nocsak-nocsak, két madárka ül az ágon, s vitatkoznak fejvesztve. Kíváncsivá tett, vajon mi lehet a vita tárgya?

A két madár egymás szavába vágva magyarázta, hogy min megy a nagy vitatkozás.

-Róka, te biztosan tudod, hogy nekem szebb a hangom. – vágta oda büszkén a pacsirta.

A róka, mint ravaszságáról híres állat csak így felelt.

-Nem én vagyok a megfelelő személy arra, hogy eldöntsem a dolgokat. Menjete, és kérdezzétek meg a többieket is.

A pacsirta úgy hitte, ezzel ő fogja nyerni a csatát, és örömmel fogadta az ötletet.

-Ez egy remek lehetőség arra, hogy a cinege megértse, kinek van itt nagyobb hírneve.

A cinege csak hallgatott.

Először a tölgyfát kérdezték meg, aki a pacsirtának adott igazat, mondván, hogy ő már évek óta az ágai közt él, és mindig boldoggá teszi, ha hallhatja a hangját. Ezután a gombák következtek, akik egyöntetűen a cinege pártját fogták. Ők ugyanis már valami újra vágytak, és a cinege hangja új volt errefelé.

Egy-egyre álltak már, és a pacsirta majd kicsattant a haragtól, mikor meghallotta a gombák döntését.

Ez így nem lesz jó – gondolta, és legközelebb az őzeket kérdezték meg, akikkel a pacsirta már szoros barátságban állt. Ők is mellé álltak. Immáron kettő-egyre vezetett. A pacsirta büszke volt magára.

Egy teljes napig repültek aztán fel és alá, hogy mindenkit megkérdezzenek. A nap végére már mindenki erről beszélt, és több állat szintén veszekedni kezdett egymással. Őzek a nyulakkal, vakond a gyíkokkal, tölgyfa a csipkebogyó bokorral. Senki nem tudta megítélni, hogy a cinege, vagy a pacsirta dalol szebben.

Az állatok többsége összegyűlt az erdő közepén álló mezőn, hogy ott folytassák a veszekedést.

Már mindenki állt mindenki oldalán, mire feltűnt a bagoly, aki elszörnyülködve tapasztalta a marakodást, és a haragot, ami körbevette az erdőt. Érezte, hogy valamit sürgősen tennie kell. Az erdő mindig nyugodt volt, és békés. Most vajon mi történhetett?

Amint meghallotta a vita tárgyát, a cinege és a pacsirta közé repült, akik megállás nélkül marakodtak.

-Ejnye már! Ti buta madarak. Hát nem látjátok, mit tettetek? Az egész erdő miattatok veszekszik.

A cinege és a pacsirta a böls bagoly szava hallatára abbahagyta a vitatkozást, és szemügyre vette a mezőt, ahol valóban káosz uralkodott.

-A cinege a hibás – húzta ki magát a pacsirta. – Megmondtam neki, hogy nincs itt helye.

-Már hogyan lenne? – emelte fel a hangját a bagoly. – Az erdő mindenkié. Aki itt akar élni, az itt fog élni.

-De hát az én kivételes hangom nem keveredhet az övével – háborodott fel a pacsirta.

-Butaság – válaszolt a bagoly. – Miközben itt vitatkoztatok, észre se vettétek, hogy ugyanolyan jók vagytok, és fel sem merült bennetek hogy együtt szebb a hangotok.

-Igaz van – szólalt meg a cinege a pacsirtára nézve. – Egyikünknek sem szebb a hangja. Ugyanolyan jók vagyunk.

A pacsirta feszengett, de aztán beadta a derekát.

-Talán tényleg így van.

-Így-így! – helyeselt a bagoly. – Most pedig hozzátok helyre azt, amit elrontottatok.

Ekkor mindketten énekelni kezdtek, a vitatkozó állatok és növények pedig csodálkozva tekintettek fel a fára, ahol a pacsirta és a cinege egymás mellett daloltak.

Lágy, cirógató hangjuk mindenhová eljutott, és aznap valamennyi állat megtanulta, hogy külön-külön is szépek a dolgok, de ha összerakjuk őket, akkor valami nagyon különleges jöhet létre, ami szebb lehet bárminél.

4. helyezett: Sztrida Emília
Kodály Zoltán Ének-zenei Általános Iskola, Gimnázium (Budapest)

Az erdő dala

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy asszony, akinek volt három fia. A legidősebbet Jánosnak hívták, ő nagyon bátor legény volt, soha nem riadt meg a kalandoktól. A középső, Miklós is bátor volt, bár inkább ragyogó elméjéről ismerték a faluban. A legkisebbnek Péter volt a neve. Szerény, segítőkész, megbízható fiú volt.

Édesanyjuk nagy betegségben szenvedett. Miklós jobbnál jobb orvosokat hívatott, hogy megvizsgálják az asszonyt, segíteni azonban ők sem tudtak. János maga ment a faluszéli erdőbe gyógyfüveket szedni, de ezek sem hatottak. Péter nap mint nap ott ült édesanyja ágya mellett és mesélt. Történetei távoli tájakra repítették az asszonyt, aki így egy rövid időre el tudta feledni betegségét.

A mesék egyike a falu szélén húzódó erdőről szólt. Az édesanyjának volt egy kedves fája, amihez fiatal korában rendszeresen ellátogatott. Itt ismerkedett meg a testvérek édesapjával is. Egyik nap, amikor Péter odaült édesanyja mellé, és megkérdezte, miről meséljen, az asszony azt válaszolta, hogy a családról. Így hát a fiú mesélni kezdett:

„Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy falu. Ebben a faluban mindenki boldog volt. Az egyik házban három fiú lakott, mindhárman bátrak, erősek és okosak voltak. Egy napon a faluszéli erdő váratlanul dalolni kezdett. Senki nem tudta, hogy miért. A három testvér elhatározta, hogy megfejtik ezt a rejtélyt. Ahogy az erdő dalolt, úgy egyre jobban terjeszkedett, hamarosan már házakat lepett el. A falu lakói kiköltöztek, csak a három fiú maradt otthon. Egyik reggel a legidősebb fiú elindult az erdőbe. Ment, mendegélt hét napon keresztül, mikor egyszer csak rájött, ezen a helyen már járt egyszer. Körbe-körbe ment. Riadtan nézett szét, de sehol nem látott más utat.

Eközben testvérei várták, hátha visszatér. Ám a hetedik nap elteltével utána indult a középső fiú. A legkisebbnek meghagyta, ha bátyjuk hazatér, mondja meg neki, hogy ő utána ment. További hét nap elteltével a legfiatalabb testvér már nagyon aggódott fivérei miatt, hát maga is elindult az erdőbe, hogy megkeresse őket. Így esett, hogy a falu teljesen üresen maradt. Három nap múlva az erdő már minden házat ellepett, így a testvérek keresve sem találták volna otthonukat. Ám ők már rég nem az otthont keresték. A legidősebb fiút már elnyelte az erdő, legalábbis ő így érezte. Idősebb öccse ment a feje után, nem nézte, merre jár. Az ifjabb fivér mindent megjegyzett, hogy visszataláljon, ám ő is hamar rájött, hogy körbe járka az erdőben. A dal folyamatosan szólt, de ez a testvéreket nem riasztotta meg. Egy éjjel a legidősebb fiú leült egy fa törzséhez pihenni. Vele szemben, a fa oldalán egy árnyat vélt felfedezni, hát óvatosan közelebb ment. Ahogy odaért, meglátta, hogy az öccse az. Nagy örömeben – nem törődve azzal, hogy fivére alszik – megölelte őt és talán még pár könnycsepp is kicsordult szeméből a megkönnyebbüléstől. Testvére felébredt, és viszonzta bátyja ölelését.

- Rég láttalak, Miklós! -mondta János, és nem engedett az ölelésből.
- Hát, öcsém, bevallom, eltévedtem, de most, hogy itt vagy, már biztosan hazajutunk.
- Miklós kicsit kételkedve nézett testvéreire, mire az rájött, Miklós sem tudja, hol vannak.
- No, nem baj – mondta – , majd együtt kijutunk.

Innentől kezdve Miklós és János együtt folytatták a bolyongást. Járták az erdőt, keresték a kiutat. Legtöbbször azonban a zenét figyelték. Az erdő dala gyönyörű volt. Mindenhol áradt a hang, és bár eligazodni nem tudtak ez alapján, olyan élvezetes volt hallgatni, hogy órákat sétáltak egymás mellett szó nélkül.

Eközben Péter, a legkisebb fiú magányosan róttá az erdő ösvényeit. Fáradt volt, éhes, de minél beljebb jutott, a zene annál hangosabban és megnyugtatóbban hangzott.

– Vajon a többiek már megtalálták a hang forrását?– gondolkodott magában. - Lehet, hogy már együtt vannak, és hazaértek?

Elmélkedései során figyelmes lett egy női hangra. Úgy érezte, hogy hívja őt. Elindult a hang irányába, de ahogy egyre közeledett, úgy lett egyre fáradtabb és fáradtabb. Minden mozdulattal egyre nehezebbnek érezte a testét. Végül nem bírta tovább, leült egy fa tövébe és elaludt.

Egy nő lépett az alvó fiú elé. Hosszú szőke haja szellő nélkül is lebegett. Csillogó zöld szemével Péter arcát figyelte, kicsit riadtnak tűnt. Majd szeme felcsillant, s ahogy jött, rögtön el is tűnt.

János és Miklós egyre hangosabbnak hallották a zenét, úgy gondolták, már közel járnak a célhoz. Ahogy követték a dallamot, egyszer csak Miklós megtorpant. Körbenézett, fülelt, hátha meghallja, amit az előbb. Szuszogás volt. A hang irányába fordulva alvó testvérét látta meg. Odarohant, de nem ébresztette fel Pétert. Leült mellé, s ahogy ezt megtette, hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. János is odament, de mire odaért, már Miklós is aludt. Leült hát ő is, s hamar álomba merült.

Újra feltűnt a nőalak. Halovány szárnyán érkezett, s keze egyetlen intésével felemelte a három testvért. Elindult az erdőn keresztül, lassan, óvatosan, majd mikor kiért egy rétre, letette a fivéreket. Erre a testvérek felébredtek, és ámulva nézték, ami ezután történt. A tisztás közepére érve a hölgy széttárta karját, s halkán beszélni kezdett. Zöldes arany fény jelent meg körülötte, majd, mintha csak egy függöny szakadt volna le, láthatóvá vált egy hatalmas fa. A legmeglepőbb azonban az volt, hogy sok apró lény táncolt, énekelt, beszélt, dolgozott a fa körül. Aranyszínű, szárnyas tündérek, manók, állatkák tevékenykedtek mindenütt. A hatalmas fa barna, sárga és vörös levelei néhol lehullottak, de sűrű lombzata nem fogyatkozott. A kis lények szép lassan elcsendesedtek, mire a tündér beszélni kezdett.

– Mint azt tudjátok, varázsfüggönyünk védelme az elmúlt időszakban meggyengült. Ez a három fiú azonban visszavarázsolta nekünk. A varázslatukhoz bátorság, türelem és összetartás kellett. A testvérekben ez mind megvolt, így képesek voltak segíteni rajtunk. Ezért a tettért örökké hálásak leszünk! Megkapják az Örök Ősz Fa egy-egy levelét. Így ők bármikor látni fogják a varázslényeket, amikor eljönnek hozzánk."

Péter ráemelte tekintetét az édesanyjára, akinek hosszú szőke haja szétterült a párnán, zöld szeme le-lecsukódott.

– Sok mindent adtál nekünk. – suttogetta a fiú, és puhán rátette kezét az asszonyéra. – Ezt mind nagyon köszönjük. Ezért lettél te...

A kedves arc lassan elmosolyodott, majd kinézett az ablakon. Lány, hűvös szellő lengette a kis fehér függönyt. A lemenő nap sárgás fénye, akár az arany, csillogott mindenfelé. Valahonnan messziről avar zörgése hallatszott, madarak csiviteltek, a fák levelei között játszó szél minden hangot befűjt a kis szobába. Az anya körülnézett s látta, hogy másik két fia is bent van a szobában. Rájuk mosolygott, majd lehunyta szemét.

Lassú menet vitte a koporsót az erdő felé. Mindenki egy dallamot dúdolt, melyet még az asszony tanított a falusiaknak. A három fiú ment elől. Ősz volt. Gyönyörű, narancsszínű nap, eső nélkül. A menet átvágott az erdőn, egészen egy hatalmas rétig, amelynek közepén egy gyönyörű, dús lombú fa állt, barna, sárga és vörös levelei néhol lehullottak, de sűrű lombozata nem fogyatkozott.

A fiúk megálltak a fa előtt, majd ázni kezdtek. Hamarosan elkészültek, s akkor a koporsót leeresztették. Mindenki mondott néhány kedves szót az asszonyról. Bánatuk mély volt, mégis mindenki mosolygott. Mikor a legkisebb fiúra került a sor, ő mást mondott, mint a többiek.

- Édesanyám tündér volt. Ennek a fának és ennek a varázsvilágnak a tündérkirálynője. A legbátrabb, legtürelmesebb, legkitartóbb, akit valaha ismertem. Mindig mindenkiért aggódott és mindenkit szeretett. Büszke vagyok arra, hogy tanulhattam tőle.

Évekkel később a kis falu híres írója a rét felé igyekezett. Kezében újabb könyvet tartott, benne sok-sok mese. Mindegyik a tündérről szólt. Ahogy a kis rétre ért, meglátta a kislányát és boldogan futott elé, hogy minél hamarabb akarjába zárhassa. A kislány már nagyon várta a mesét, így hát leültek a fa alá terített takaróra és az apa mesélni kezdett. Amikor az egyik mese végére ért, szájához emelte mutatóujját. A kislány figyelmesen hallgatott.

- Hallod az erdő dalát?- kérdezte Péter, majd elmosolyodott.

5. helyezett: Farkas Ferenc
Abigél Többcélú Intézmény (Debrecen)
Felkészítő tanár: Mészáros Lászlóné

Varázslatos lények erdeje

Egy kicsiny farm közelében történt. Távolságban a várostól és minden más településtől. A tanya lakói egyszerűen éltek. Egy megviselt, gondterhelt anyuka nevelte egyetlen lányát, Virágot, aki mindennél többet jelentett számára. A kislány a szegénység ellenére nagyon boldog volt. Igaz, hogy nem voltak barátai, sem testvérei, de ennek ellenére mindig feltalálta magát. Az asszony enyhén elmosolyodott, amikor az ablakból meglátta a szabad virágos mezőn leszaladni.

Róza sóhajtott, és arcáról hirtelen eltűnt a mosoly. Még mindig fájdalmasan emlékezett vissza arra a napra... Négy évvel ezelőtt... Sosem lett volna szabad megtörténnie...

Az erdő, amiről oly sok legenda és szóbeszéd terjengett, amiben rémséges lények bukkannak fel, és a növények az alkonyat bekövetkeztével húsevővé válnak; az erdő, ami mellett élnek és ami több büszke ember halálát, és gyerekek eltűnését okozta már, mint a járvány; és amit a falusai csak úgy hívnak: Varázslatos Lények Erdeje.

Amikor a sheriff fia nem került elő a gombaszedésből, a lakosok kereső csapatot szerveztek, hogy megtalálják. A férje is köztük volt... Akinek csak egy kicsit is be volt tanítva a kutyája, azt magukkal vitték. Már leszállt az éj, amikor a gyerekek keresésére indultak. Soha senki nem látta őket viszont...

– Anya, nézd mit találtam! – viharzott be a konyhába ragyogó arccal a kislány, tulipánt, rózsát, pitypangot és százszorszépet markolva a kezében. Amint észrevette, hogy anyja szemében könny csillog, zavartan közeledett hozzá, majd az asztalra tette a csokrot. – Mi a baj, mama? – az anyuka válaszként egy csuprot tolt felé. Amikor belenézett, látta, hogy az alján egy kevéske zsír van.

– Ennyi enivalónk van összesen! – közölte az asszony, majd elcsuklott a hangja.

Virág együttérzőn oldalra húzta száját, és letette a csuprot. Tudta, hogy ami most jár a fejében, azt anyja sohasem engedné meg a történetek után. Már kitapasztalta, hogy ilyenkor azzal segíthet a legjobban, ha a házimunkák terhének egy részét magára veszi.

Hátrakulcsolta kezeit.

– Megetetem az állatokat, és szívesen felmosok! Aztán vágok egy kis fát, hogy legyen mivel tüzet gyújtani. – sarkon fordult és kilépett a házból.

Amikor az utolsó felvágott fadarabokat hurcolta be a kandalló melletti kosárba, látta, hogy anyja a konyhában sűrög-forog, és minden kopott szekrényt és fiókot átkutat. Több mint valószínű, hogy élelmet keresett. Óvatosan leeresztette a nehéz fakuglikat, majd mielőtt elindult volna, egy gyors szempillantást vetett az anyukára, aztán óvatosan kiosont az ajtón. Lebukott az ablak alatt, hogy ne vegye észre senki, aztán leszaladt egy másik dombról, aminek völgyében pihent az a bizonyos erdő. Útközben amennyi virágot csak össze tudott szedni, azt mind csokrokba gyűjtötte. Hátra sem nézett, csak ment előre. A mesésen világos zöld lejtőn vidáman leszaladt. Nem volt benne félelem, mert tudta, hogy még messze van az este.

Meglátott egy igen különleges virágot. Gyorsan lehajolt és leszakította, majd ujjaival forgatva alaposan szemügyre vette. Bordó színe és hosszúkás szirmai voltak. Alighanem ez egy gerbera! Amint újra a talajra nézett, látta, hogy előtte számos ilyen fajtájú virág nyílik, különböző színekben. Gyors mozdulatokkal vette magához a szárazakat.

Halk mocorgást hallott nem messze tőle. Amint felpillantott, egy fehér nyuszt vett észre, amint cuki orrocskáját mozgatva szimatol. Meg akarta érinteni, de az hirtelen arrébb ugrott, és rugalmas futással távolodott tőle. A kislány felkelt, és a nyuszi után iramodott. Olyan gyorsan futott utána, ahogy csak a lába bírta. Nem is figyelte, hogy hova érkezik, csak a cikcakkozó állatot követte, ami bevezette az erdőbe. Fák között szaladtak, ágak töredezték a lábuk alatt. Egyik bokor a másik után suhant el mellettük. Hirtelen valamibe belegabalyodott a lába és elesett. A virágcsokrok kihullottak a kezéből. A nyuszt szem elől tévesztette.

Az avarban feküdve kezdett csak feleszmélni, hogy hol is van. Fejét óvatosan felemelte, és a fölé magasodó fenyveseket, akácokat és óriásra nőtt gombákat szemlélte. A gombák magasabbra nőttek, mint egy emeletes ház, hatalmas kalapjai egy normál háztetőnek feleltek meg. Még sosem járt itt. Indák és más kúszónövények lógtak és tekeregtek a törzseken. Furcsa ködhomály takarta el a távolabbi fákat és cserjéseket. Még soha nem hallott állatok hangjai töltötték meg a párás levegőt.

Virág kezei remegni kezdtek a félelemtől. Nem mert megmozdulni. Olyan érzés kezdte hatalmába keríteni, mintha valaki figyelné. Riadtan forgatta a fejét. Hallotta, amint az ágak fülsüketítően felkiáltanak, miközben eltörnek valaminek a súlya alatt. Ez a lépés mintha közeledett volna felé. Erőteljes ütések visszahangozták be a környéket. Virág ijedtében teljes hangerővel felsikoltott. A lépések felgyorsultak, az ütések elhallgattak. Amint becsukta a száját, az avarban két bakancsot pillantott meg, majd minden elsötétült előtte.

Óvatosan kinyitotta a szemét. Homályosan látott, ezért pislogott egyet. Ugyanazok a fák és gombák tornyosultak felette, mint az előbb. Illetve egy öregember arca, aki érdeklődően fürkészte őt, majd elmosolyodott.

– Minden rendben kislány? – kérdezte barátságosan. – Mi ijesztett meg annyira, hogy ilyen velőtrázó visításba kezdted? Még a jó öreg Jancsi bát is megijesztetted! Pedig már évtizedek óta fágom itt a fát, ebben az erdőben. Szerencséd, hogy rádtaláltam, kicsi!

Virág még egyet pislogott. Ismerős volt neki ez az ember. Ő az a favágó, akitől az egész falu retteg? Akiről annyi pletyka terjeng? Akire ráfógták az eltűnéseket? *Nem úgy néz ki, mint egy gonosztevő!*

– Mi a neved? – segítette fel a bácsi.

A kislány leseperte magáról a leveleket.

– Virág.

– Virág – ismételte a favágó, aki jóval magasabb volt mellette. – Mit keresel itt, távol minden településtől?

– A piacra akartam menni – felelte a kislány. – Otthon nem volt elég enivalónk, és a dombon sok virág nyílt. Gondoltam szedek néhány csokorra valót, és kapok majd érte annyit, hogy a vacsoránk és a holnapi ebédünk meglegyen – szégyenlősen lehajtotta fejét. – Ha sietek, és csak az útra figyelek, sötétedés előtt hazaértem volna...

Az öregember figyelmesen hallgatta a beszámolót, majd a gyerek mellett szétszórt, kissé megviselt virágokra nézett.

– A szüleid tudják, hogy itt vagy?

Virág tétovázott, majd lesütött szemmel megrázta a fejét.

A favágó bólintott.

– Az lesz a legjobb, ha most szépen hazakísérlek. Alaposan eltévedtél! – látta, hogy a gyermek szeméből eltűnik a nyugtalanság. Bátorítóan rámosolygott.

Az öreg bácsi felkapta fejszóját izmos vállára, és ketten útnak indultak hazafelé. Menet közben beszélgettek, és ismerkedtek. Átkeltek egy kicsinyke hídon, ami a folyón át vezetett. Nem telt el sok idő, és máris barátokká váltak. Most már Virág kicsit sem félt, János bácsi meg örült, hogy valaki szóba áll vele.

Leszállt az est. Az erdő sötétkékes fényt öltött. A kislány halk, furcsa, hivogató hangokra lett figyelmes. Mintha az apja szólta volna hozzá. Különös érzés kerítette hatalmába: a félelem és a békeség megmagyarázhatatlan keveréke. Megállt. A favágó tovább ment. A hívás egyre élénkebb lett. Elhatározta, hogy a hang irányába megy. Eltolta maga elől az ágakat, és letért az ösvényről. A baglyok kísérteties huhogásba kezdtek. Minden bátorságát összeszedte. A hang felerősödött. *Gyere, gyere közelebb! Segíts rajtunk! Találj meg minket... találj meg engem!*

János jókedvűen mesélte el kalandját egy sötétzöld színű medvével, ami elől csak úgy tudott megmenekülni, hogy úgy tett, mintha észre sem vette volna. A nagytestű állat eleinte üvöltött, de aztán közelebb merészkedett, megszagolta, és otthagya.

– Én mondom, ezek a "szörnyek" csak figyelmet akarnak – vonta le a tanulságot.

– és ha megkapják, akkor... – hirtelen feltűnt, hogy nem megy mellette senki. Az öreg körülnézett.

– Virág? – semmi válasz. Hangosabban kiáltotta – Virág?! Hol vagy?

Virág kutyaugatásra lett figyelmes. *Ahol kutya van, ott embernek is kell lennie.*

Tiszta kiáltás hangzott fel közvetlen mellette.

Virág oldalra fordult. A bokrok között egy mini tisztás vált láthatóvá. Kivéve a fát, aminek törzse olyan széles volt, hogy tíz ember is alig tudta volna körülölelni. Egy hatalmas lyuk tátongott az oldalán, ami előtt szentjános bogarak vibráltak. Szétnézett, hogy ólalkodik-e valami a közelben, aztán kirentott rejtekhelyéről. A nagy fekete ásító nyíláshoz térdelt. Csak a kis bogarak adtak némi fényt. Beleszólt.

– Haaaahóóó! – a hangját hosszan elnyújtotta a visszhang. – Van odabent valaki? *valaki, valaki, valaki...*

– Virág? – hallott bentről egy tompa, ismerős hangot. – Te vagy az, Virág?

Mielőtt újra megszólalt volna, előjött egy férfi, és lassan kilépett az oduból, miközben szemét le sem vette a gyermekről. Aztán még egy fej bukkant elő, majd kiugrott egy farkaskutya. Egymás után jöttek elő az emberek és a kutyák. *Várjunk csak! Ezek az eltűnt nyomozók?* Egy kisfiú is előmászott. Majd egyre többen és többen jöttek elő a hatalmas üregből, kutyákkal, sőt lovakkal együtt. Végül előjött az az ember is, akit már évek óta nem látott. Ez az ember úgy tűnt, mintha most kelt volna fel. A szemét dörzsölgette. A kislányból feltört az örömkialtás.

– Apa!!! – nyílegyenesen a mellkasára ugrott, és elválaszthatatlanul szorította a férfit, aki szintén alig hitte el, ami történik. Csak puszilta és ölelte kicsi lányát.

János bácsi meghallotta a kiáltást, és ő is oldalra fordult. Megcsípte magát, azt hitte álmodik... Virág megtalálta azokat, akiket mindenki rég halottnak hitt.

– Te jó ég, mi folyik itt? – morogta az öreg favágó, és közelebb lépett. – Hogy találtad meg őket, Virág?

A kislány még mindig az apján csimpaszkodott.

– Hallottam apa hangját, és ide vezetett.

A favágó megvakarta fejét.

– Meg mernék rá esküdni, hogy számtalanszor mentem el ezen a helyen, de se a fára, se az odura nem emlékszem, hogy láttam volna.

– Várj csak, Virág! – szólt közbe az apuka. – Azt mondtad az én hangomat hallottad?

– Igen – bólintott magabiztosan a kislány.

A férfi csodálkozva nézett az öreg János bácsira, majd elmosolyodott.

– Szerintem ez valami csoda lehet! Én egész végig aludtam. A te kiáltásodra ébredtem, amikor beszóltál az üregbe. Közülünk senki nem mert megszólalni, mert azt mondta egy sötétkék párduc, hogy ha bárki is segítséget kér, az azonnal meghal, anélkül, hogy ő hozzánk érne. Többen is mentek már el a fa előtt, de senki nem vett észre minket. A fa valahogyan láthatatlanná vált.

– És az hogy lehetséges, hogy egy hangot követve te így ránk találsz, és egy ellenséges lény sem akadályozza meg? – lépett elő az egyik nyomozó. – Mi van, ha ez csapda?

– Szerintem ne vesztegessük az időt! – mondta az apuka. – Menjünk, amíg megtehetjük.

Kiértek az erdőből. A nyomozók és az eltűnt gyerekek elköszöntek a kislánytól és az apjától. A favágó magányosan állt, és együttérző mosollyal nézte a távolodó embereket. *Mi is volt ez az állat tulajdonképpen? Ha jól emlékszem a legendában Bűnnek hívták. Amikor senki nem számít rá, lecsap, és örökre foglyul ejt. Viszont már megvan a fegyver, amivel a maradék utódot is ki lehet irtani... az pedig a Kegyelem.*

6. helyezett: Barányi Rebeka
Erzsébethelyi Általános Iskola (Békéscsaba)
Felkészítő tanár: Kisné Adamik Veronika

A málnatorta története, avagy mire jó a mókustaxi?

Gyér fény szűrődött át a lombok között. Minden vizes volt. Az illat az az igazi összetéveszthetetlen esőszag volt. Majdnem teljes volt a csönd, csak egy-egy legördülő esőcsepp törte meg a némaságot. Két manó bújt ki egy nagy lapulevél alól. Kicsit meg voltak rémülve a vihartól, ami tíz perce még tombolt. Amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan ment. Igazi nyári zápor söpört végig az erdőn.

A két manó elindult a falucskájuk felé. Málnáért voltak, hiszen tortát akartak sütni barátjuknak, akinek aznap volt a születésnapja. Éppen arról beszélgettek, hogy milyen finom málnára akadtak, amikor zaj csapta meg a fülüket. Azonnal elhallgattak és hegyezni kezdték füleiket. A különös hangok a tisztásról jöttek. Odalopóztak a legközelebbi bokorhoz, és elbújtak mögötte. Három üzletember állt ott. Valamiről beszélgettek. A két manónak nagyon kellett figyelnie, hogy megértsék, amit mondanak.

- Ez a hely pont megfelel, ahhoz, hogy megássuk a gödröt- szólta az egyik.

- Igen, aztán behordjuk a veszélyes hulladékot - helyeselt a másik.

- Majd betemetjük, és nem szólunk róla senkinek- mondta a harmadik.

- Még a héten elkezdjük a munkálatokat! – szólalt meg ismét az első.

Erre Boróka és Levendula, a két manó, eléggé megrémült. Futásnak eredtek. Nem sokkal később megérkeztek a faluba. Teljesen ki voltak fulladva. A többi manó kérdően nézett rájuk, miért vannak így megijedve, és miért lihegnek.

- Hulladék! A tisztáson! Egy héten belül! Meg kell akadályozni!- zihálta Levendula.

- Így nem értjük, mondd normálisan! - kiáltott fel a többi manó.

- Hallottunk egy beszélgetést a tisztáson. Veszélyes hulladékot akarnak lerakni az erdőben! Még a héten megkezdik a munkálatokat! - mondta Boróka.

- Ez butaság! Nem igaz! Biztos csak kitalálták az egészet! - zúgolódott a hirtelen összegyűlt tömeg.

- De nem hazudunk! Minden igaz abból, amit mondtunk!

- Én hiszek nektek!- lépett elő egy manólány a tömegből. Ibolya volt az. Neki akartak tortát sütni születésnapjára. – Gyertek, menjünk innen! Mondjátok el mindent, amit tudtok!

Mikor már fent voltak az egyik fa tetejére épített teraszon, csak akkor szólaltak meg.

- Valamit tenni kéne. De mit? - gondolkozott Ibolya.
- Talán ha segítséget kérnénk? - vetette fel Boróka.
- Kitől? A manótársaink nem hisznek nekünk! - mondta Levendula.
- Az lehet. De ha nem tőlük, hanem az erdő többi lakójától kérnénk segítséget? Az beválhat?
- Igen. Igaza van Borókának, egyedül nem győzhetünk! Mi lenne, ha nem az állatokat kérnénk meg, hanem az Erdő Szellemével beszélünk?- mondta Ibolya.
- Rendben van, bár nagyon messze van a barlangja – mondta Levendula.
- Akkor még ma elindulunk, hiszen még csak délután két óra van, és ha mókustaxival megyünk, estére oda is érünk! – állapította meg Ibolya.

Összepakoltak enni- és innivalót az útra. Felpattantak egy-egy mókus hátára, és elindultak. Órákon keresztül ugráltak fáról fára. Négy óra múlva megérkeztek egy nagy tóhoz, aminek a közepén egy sziget állt, a sziget közepén egy hegy magasodott ki a földből. Innen a mókusok már nem tudták tovább vinni őket. A három barátnő beleült az egyik rejtett kis csónakba, amely ott horgonyzott a vízbe hajló fűzfa gyökerénél. Áthajóztak a szigetre, és odamentek a hegyhez. A hegy lábánál volt egy keskeny rés, amin a mindössze húsz centiméteres manócskák könnyedén beférhettek. Nagyjából negyven métert sétáltak a hegy gyomra felé, amikor a járat szélesedni kezdett. Pár perc múlva hatalmas teremben találták magukat. Mindenünnen kristályok csüngtek alá. Elérkezett a pillanat, hogy megszólítsák az Erdő Szellemét. Ibolya törte meg a csendet, amely a hatalmas helyiségben uralkodott.

- Jó napot kívánunk, Erdő Szelleme! – mondta Ibolya, és hangja visszhangozva zengett a hatalmas teremben. Senki sem válaszolt. A manólányok már azt hitték, hogy rossz helyre jöttek, amikor felzendült a barlang valamely távolinak tűnő részéből egy hang.
- Üdvözöllek benneteket, erdőlakók! Mi járatban vagytok?- szólt a hang.
- Segítséget szeretnénk kérni tőled, Erdő Szelleme! – mondta Boróka.
- Mi volna az a kérés?
- A tisztásra veszélyeshulladék-lerakót akarnak építeni az emberek. Ennek a megakadályozásában kellene a segítség! Mert mi túl kicsik és gyengék vagyunk egyedül! – szólt Levendula.
- Segítek nektek! Megteszem, amit tudok!
- Köszönjük! – mondták a manók és elkészöntek.

Újabb négy óra mókuslovaglás után otthon voltak. Már beesteledett, így hát ahogy hazaértek, lefeküdtek aludni. Másnap az egész falu arra ébredt, hogy valami valahol nagyon zúg. A legtöbb manó kirohant a házából úgy, ahogy volt, egy szál hálóköntösben, hogy megtudják a

zaj okát. Ekkor futott be az éjszakai manófelderítő csapat a falu kapuján.

- Itt vannak a munkagépek! A lányok mégsem hazudtak! A markolók borzasztó nagyok. Nem tudunk tenni ellenük semmit! – mondta a felderítő csapat egyik tagja.

- Bízátok ránk a dolgot! – lépett elő a három manólány – Nekünk már van tervünk. Ha sikerül elhárítani a veszélyt, akkor majd mindent elmondunk. De most az a legfontosabb, hogy rejtőzzetek el!

Nem sokkal később a három manó már a tisztás felé rohant. És csakugyan, a munkálatok már javában zajlottak. A manócskák éppen arról tanakodtak, hogy mihelyst a buldózerek megállnak, kiszedik a csavarokat a kerekekből, hogy ne tudjanak elindulni. Ám hirtelen az egyik tisztás mellett álló fa megmozdult, és hatalmas ágával akkorát sújtott a mellette álló markolóra, hogy annak betört a szélvédője. A benne ülő munkás rémülten ugrott ki belőle. El akart szaladni, de nem jutott messzire, egy másik fa elkapta és a levegőbe repítette. A többi munkásnak is inába szállt a bátorsága, így hát amilyen gyorsan csak tudtak, beültek járműveikbe, és elhúzták a csíkot. Levendula, Boróka és Ibolya ujjongva ugrált, hogy sikerült az erdő megmentése. Hirtelen ötlettől vezérelve belekiáltották az erdőbe, hogy:

- Köszönjük Erdő Szelleme! – majd a három manólány hazaindult.

Eközben a munkások elmentek a három üzletemberhez, akik jól leszidták őket:

- Mi az, hogy életre kelt egy fa? Hogy lehet az, hogy még nincs kiásva a gödör? És mi az, hogy ennyire berezeltetek? – kiáltozott az egyik üzletember magából kikelve.

- Na, de uram, ez az erdő kísértetjárta, én és a csapatom biztos nem megy vissza oda többet dolgozni! – kiáltott fel a munkáscsoport vezetője. A többi meg vadul bólogatott. Erre a nagy üvöltözésre figyelmes lett az éppen arra járó Nemzetközi Környezetvédő Egyesület, és a szabályokkal mit sem törődve felmentek az utcáról az irodaházba. Elkapták a három üzletembert, akikről később kiderült, hogy illegálisan akartak veszélyes hulladéklerakót építeni. Az üzletembereket letartóztatták, a környezetvédők pedig elmentek a feldúlt tisztáshoz és újra rendberakták.

Estefelé a manóknál hatalmas multság vette kezdetét. Mindenki a három manólányt ünnepelte, miután elmondták, hogy hogyan kértek segítséget az Erdő Szellemétől. De még a multság előtt Levendula és Boróka megsütötte Ibolyának a málnatortát. Kicsit késve bár, de Ibolya szülinapja is meg lett tartva. Minden manó boldog volt. Azok, pedig, akik hazugnak nevezték a három manólányt elszégyellték magukat, és bocsánatot kértek. Mikor vége lett a mulatságnak, Levendula, Boróka és Ibolya újra a fa tetején lévő teraszon üldögélt, és nézte a naplementét. Közben az elmúlt két nap eseményein gondolkoztak. A lemenő nap sugarai megcirógatták a falut. Már nem fenyegette veszély az erdőt, így hát az erdő manói nyugodtan hajthatták álmra a fejüket.

KATEGÓRIA: PRÓZA

KOROSZTÁLY: 15-19

1. helyezett: Lengyel Karola

II. Rákóczi Ferenc Gimnázium (Budapest)

Ferenc

Kicsit olyan ez a hely, mint egy hatalmas szita, az égig érő fák fölött ragyogó nap gyenge fénye ezernyi apró tűként hatol át a lombok között. Az alig látszódó égbolt még most, november elején is kék, vattacukorszerű, fehér felhőfoslányok tarkítják. Nem lepődne meg, ha pici, szentjánosbogár méretű tündérek ide-oda röpködnének különféle virágok szirmaiból varrt ruháikban, már-már látod magad előtt hártavékony szárnyaikat, melyeken megcsillannak a nap sugarai, miközben fűszálakból font kosárkaikból aranyport szórnak minden zöld levélre. Ezekkel a levelekkel csodát művelnek: narancssárgává változtatják, majd lerázzák őket az ágakról, színes, puha szőnyeget készítenek belőlük, hogy a kisebb állatok és a bogarak elrejtőzhessenek benne.

Parányi, karmos mancsok matatnak az avarban, néhány makkot keresve. Az öreg, odvas fák kérgén vörös bundájú, gombszemű mókusok szaladgálnak elképesztő sebességgel, sietve szednek össze mindenféle, számukra ehető dolgot.

Odalent, a vastag gyökerek között barna kalapos gombák nőnek, némelyiknek világító ablaka és füstölgő kéménye is van. Apró gombaházikók, hangosan nyikorgó faajtókkal, melyeket a nagy forgalom miatt praktikusabb lenne nyitva tartani, mint folyton becsukni. A házak előtt piros sapkás, barna bőrű, fehér szoknyás manólányok söprögetnek, szemük sarkából mindannyian az egyik felettébb jóképű manófiút nézik. Az a bizonyos manófiú éppen fát vág, hogy legyen tüzelő, átizzadt zöld ingén keresztül látni lehet méretes izmait, talán ezért bámulják. Körülötte kormos arcú manógyerekek kergetőznek, harsány nevetésüket messziről lehet hallani. Vannak itt gombaműhelyek is, mindegyikben másmilyen munka folyik. Az elsőben egy manófazekas kiabál szeplős arcú segédjével, aki véletlenül leejtette a nemrég elkészült, díszes vázát. A másodikban pirosposzsgás arcú manóasszonyok ülnek egy nagy, kerek asztal mellett, és szebbnél szebb ruhákat varrnak, közben egymást túlülvöltve igyekeznek minél hamarabb (lehetőleg a mellettük ülő előtt) elmondani az összes létező pletykát a világon. A harmadikban kék mellényes, bajuszos manóférfiak dolgoznak, felváltva csapnak rá kalapácsukkal az előttük heverő izzó vasdarabra, munka közben vidáman énekelnek, így biztatják saját magukat és társaikat. A szomszédos kocsmában még ennél is nagyobb a zaj, ugyanis az ottani, bortól vörös fejű manóférfiak nagy része már nem énekel, hanem kiabálja a szöveget, míg a többiek fülig érő szájjal táncolnak az asztalok tetején. Ők ma már végeztek a munkával, de nem mernek részegen hazamenni. A kis falu főterén egy kerekeskút áll, mellette egy természetes manóasszony mossa férje koszos ruháit, pár lépéssel arrébb a szomszédja egyszerre két vödör vízzel siet a gombaháza felé.

Az óriási ricsaj hirtelen halk recsegéssé válik, lépted nyomán gallyak ropognak, száraz levelek zizegnek. Zsebre tett kézzel gyalogolsz, túlságosan lekötnek a saját gondolataid.

A szomszédasszony szerint Ferenc meghalt, márpedig a *szomszédasszonyok*, azok a kövér, reszelős hangú, mindenbe beleszólós fajták nem szoktak tévedni, nekik még akkor is igazuk van, amikor egyáltalán nincs igazuk. Általában az ember közelében legalább egy ilyen *szomszédasszony* lakik. Na de mi hasznuk van? Tőlük mindig megkaphatod a számodra hasznos információkat, az legyen csak apró, lényegtelen mellékkörülmény, hogy a feleslegeset is elmondják. Néha becsöngetnek hozzád, persze sosem abban az időpontban, amikor unatkozol és egyedül vagy, sőt... Ha szomorkodsz, ismertetik veled az összes hírt a faluból, hátha majd jobb kedvre derülsz Józsi bácsi elkészült szarvasmarháitól. Egyébként ők nagyon szeretnek mindenkit, éppen ezért találod meg a kerted végében a szemetüket. Azt hiszed, jobb volna, ha a *szomszédasszonyok* külön településeket alapítanának, és ott élnének békében, boldogságban? Dehogy! Ennek bonyolult *politikai oka* van: így legalább nem egymást pusztítják, hanem az emberiséget, a *szomszédasszonyok* részt vesznek a szigorúan titkos globális népességcsökkentésben!

Ha ez nem lenne elég, ők még telefonálnak is. Így történt, hogy ma kora reggel az aktuális szomszédasszony felhívott téged, és a szokásos pletykaáradat után elújságolta, hogy Ferenc éjjel kiszökött, a kerítés alatt.

A te nagyapád becsületes, dolgos ember volt, naphosszat művelte a háza végében elterülő kis földet, melyet a magáénak tudhatott. Persze az évek során ő is megöregedett, arca egyre ráncosabb és ráncosabb lett, haja ezüstszínűre változott, háta folyamatosan görbült, keze napról napra jobban remegett, lába fájt. Néha kijárt a közeli erdőbe „vadászni”, valójában viszont csak sétálgatott, ugyanis soha nem bántott állatokat, nagy puskáját csupán a látszat kedvéért cipelte magával. Miután meghalt, te költöztél a fehérre meszelt falú, palatetős falusi házba.

A nagyvárosban laktál, abban az undorító, barátságtalan nagyvárosban, ahol óriási emeletes házak apró lakásaiban élnek az emberek, annyira közel egymáshoz, hogy szinte teljesen zárkózottá válnak, a szomszédasszonyok pedig az utcára érve már nem ismernek rád. Állandóan tömeg van, az utcán, a bevásárlóközpontokban, de főként a járműveken. Ősszel, ha esik az eső, elég lenne csak minden harmadik járókelőnek kinyitnia az esernyőjét, ennek ellenére senki sem nyitja ki, mert a mellettük haladóra várnak, nehogy nekik kelljen osztozni valamin. A nagyvárosban mindenki siet, és mindenki rosszkedvű, a bolti eladók, a könyvtárosok, a jegyellenőrök arcán sem jelenik meg időnként egy-egy halvány mosoly. A nagyvárosban mindenki hasonlít egy gépre. A szürke napsütésben és a szürke esőben egyaránt ugyanolyan szürke ruhában, szürke arccal robotoló városlakók belül talán még szürkébbek, mint kívül. Szürke, mérgező ködben élnek, melyet szmognak neveznek.

Ez a bizonyos szmog gonosz, érzelemmentes élősködőként telepedik a koszos házakra, utcákra, terekre, átható bűze mindennapos, tudat alatt befolyásolja az élőlények közérzetét, szmogban még a bokrok sem annyira zöldek, a virágok sem annyira színesek, mint általában, minden egyre csak fakóbb és fakóbb lesz, végül elnyeli a szürke felhő...

Eddig a lehullott levelek tengerét figyelted, most felpillantasz. Megtorpansz, nézed a vastag törzsű fákat, melyek időtlen idők óta állhatnak a jelenlegi helyükön, legalább annyira különböznek egymástól, mint te és a szomszédasszony. A gyökereik, a kérgük, az ágaik, a leveleik mind-mind mások és mások, nincs két egyforma fa, nincs két egyforma ember, továbbá nincs két egyforma Ferenc. Azonban észreveszel egy közös pontot, egy olyan dolgot, ami az erdő összes fáján megtalálható. Csalódottan bámulod a rikító színekben pompázó, mégis lehangoló jelöléseket, melyek egyértelműen jelzik, hogy nem lesz már itt sokáig erdő. Nem lep meg a dolog, hiszen ismered a *szomszédasszonyokat*, ráadásul rajtuk kívül még másokat, akik ezerszer gonoszabbak, az jelenti számukra az egyetlen szórakozást, hogy alaposan kiszúrják másokkal. Mégis miként tudnák az emberek szeretni a természetet, ha egymást is képtelenek?

– Ferenc! – kiáltod, de nem jön válasz.

Hangosan sóhajtvá leülsz egy fa tövébe, talán Ferencre vársz, elképzeled, hogy állandóan nedves orra és fekete, őszinte szeme csillog a napfényben. Ferenc egy világosbarna vizsla volt, remekül el tudott rejtőzni ősszel az erdőben. Nagyapád kutyája, azonban téged is kölyökkora óta ismer, te dobáltad neki a botot, a te kezedből húzta ki a kötelet minden alkalommal, és te fedezted fel egy véletlen folytán, hogy Ferenc nem kan. De ez ellen nagyapád már nemigen tehetett semmit, mivel a kutya akkor már tudta a nevét.

Az állat hűségese, csontig ható tekintetétől mindig kirázott a hideg, még emlékszel rá: kicsit olyan, mintha tudná, mit érzel, mintha látná a gondolataidat, mintha... mintha jobban ismerne téged, mint te saját magadat. Hirtelen elerednek a könnyeid, sós patakokban folynak végig az arcodon, aztán az álladnál találkoznak a cseppek, ruhádra hullnak, ahol már csak egy sötét folt marad belőlük.

Nem szoktál sírni, a gyengeség jelének tartod, amit nem engedhetsz meg magadnak a faluban, sem a nagyvárosban, mert keselyűként csapnak le rád a *szomszédasszonyok*. Igen, *szomszédasszony*-jelenség a nagyvárosban is van, sőt mindenhol, kivéve az általad korábban elképzelt csodálatos manófaluban, melynek emlékét legszívesebben örökre kitörölnéd a fejedből, pedig tudod, hogy ez lehetetlen, ugyanis az őszi erdők szerves része a képzeletbeli manótelepülés. Kifújod az orrod, a takonnyal együtt igyekszel az elmúlt napok – vagy évek? – feszültségét is kifűjni, a nagyváros zűrzavarát, a metrópótló buszok bűzét, a szomszédasszony idegesítő sopánkodását, a mindenki által jól ismert vonatszapot, a falu gyászos csendjét, nagyapád üres házát, és az összes dolgot, ami miatt rosszul érzed magad. Ferencre gondolsz, emléke némán kísért, a szívedbe mar, úgy érzed, hogy a szomszédasszony egy darabot tépett ki belőled, amikor reggel felhívott.

Mindent elveszítesz, az egész életedet, csak idő kérdése, mikor vágják ki az erdőt. Akkor már csak a falu marad, egyedül annak a jóindulatára számíthatsz. Unalmas lesz, legfeljebb majd az őrületbe kergetnek a *szomszédasszonyok*.

Apró, fehér kavicsokat pillantasz meg, körülötted vannak, és kereszt alakúak, némelyiknél gyertyák kicsiny lángja lobog, manócsaládok állnak némán, könnyük tisztára mossa az öreg sírokat. A kedves, jóindulatú természetet gyászolják, és Ferencet, aki valószínűleg még él, de soha többé nem láthatod. Csendben nézed a virágillatú, nyugalmat, sötét, ködös elmúlást árasztó temetőt, az erdő temetőjét.

2. helyezett: Sztebel Judit

VSZC Boronkay György Műszaki Szakgimnázium és Gimnázium (Rád)

Vadalma

Te most, ki olvasod e szerény kis irományt! Nem kérek tőled túl sokat: Nem kérem, hogy felnézz rám, vagy netán sajnálj, sem azt, hogy felkeress, s támogass. Nevem, s hogy valójában ki vagyok, nem lényeg. Csupán azt szeretném, ha figyelmesen végigolvasnád ezt a történetet. Állj meg egy pillanatra, végy egy mély levegőt, s szánj időt egy vénember réges-régi, ám feledésbe merülni nem tűnő emlékeinek!

Megettem már a kenyerem javát. A közel százhárom év alatt, mit megéltem, sok mindent tapasztaltam: Szegénylegényként jártam a világot, csupán egy batyuval a vállamon. Dolgoztam mindenfélét: voltam katona, kéményseprő, matróz, kőműves, sőt, még rabló is. Húsz éves voltam, még alig pelyhedzett a szakállam, mikor megnősültem, s két szép gyermekem is született. Életem, mint apró, cserépdarabokba vésett ősi kincs: megannyi csalódás, öröm, s furcsaság. Hibák és jó döntések, melyek mind egy nagy, tökéletes egységet alkotnak együtt. Ezek közt az apró, törékeny cserepek közt van egy, melynek írását szívembe is belerótták. Hogy megértsed e régi emléket, vissza kell mennünk az időbe negyven évvel ezelőtre.

Majd egy éve volt, hogy eltemettem feleségemet. A gyermekeim felnőttek, saját családjuk volt. Egyedül voltam, nem tudtam magammal mit kezdeni. Elkezdtem vénülni, s ezzel együtt sajnos zsémbesedni is. Zavart a város hangos, étellel teli ricsaja, s a benne élő emberek. Így jutottam arra a döntésre, hogy mint valami remete, magam mögött hagyom a várost, s a közeli erdőbe költözök, mint erdőpásztor. Noha a fizetés igen csekély volt, mégis csendesén, boldogan tudtam ott élni.

Olyan fél éve lehettem a rengeteg magányos, új lakója, mikor egy késő nyári reggel sétára indultam. Erős köhögéssel küzdöttem, gyógyírt kerestem betegségemre. Az erdő arany színben pompázott: a napfény a fák lombkoronáján, mint finom szövet apró lékjein, úgy ragyogott keresztül. A vadak éppen hogy csak pihenni indultak. Már nem zavartatták magukat miattam, nem féltek tőlem. Élelmet, s otthont adtam nekik, ha kellett, hiszen itt én voltam a betolakodó, s ha már befogadtak, szükségét éreztem, hogy megháláljam nekik.

Ahogy lassan, kutakodó szemekkel ballagtam, egy fenyőfára lettem figyelmes: vigyázó, zöld ágai alatt egy fiatal, kis nyulat rejtegetett. Barna színe volt, bundájában egy hosszanti fekete csíkkal. Mély, igéző szemei voltak, szinte elveszett benne az emberfia: kedvességről, szelidségről, ám egyben ijedtségről árulkodtak. Hosszúfülű barátunk közeledésemre nem futott el. Elértem, s finoman megcirógattam a fejét. Jobban meg tudtam figyelni, s elkeseredetten vettem észre, hogy kis barátom bizony megsebesült: hátsó lábán komoly sérülés tátongott. Róka kaphatta meg a lábát a hosszú, kihívásokkal teli éjszaka folyamán.

Megszántam szegény kis nyulat, s hazavitettem ápolgatni. Lábára hideg borogatást tettem, gyümölcsökkel, szénával, magvakkal ettettem, hidegebb éjszakákon pedig mellettem aludt. A szívembe lopta magát a kis bestia, s végre nem éreztem magamat egyedül.

Az idő telt-múlt, a világ éles, zöld ruháit levetette, s előbb meleg, bézs színekbe, majd szürke, fehér vászonba öltözködött. Közben a betegségem egyre csak rosszabbodott: köhögésem, akár csak a világ, új árnyalatot vett fel: a karmazsinvörösét. Létem apró lángja kialudni tűnt.

Tartva attól, hogy hamarosan elér a vég, nyúl barátomat el kellett, hogy engedjem. Nehéz szívvel, de visszavitettem a fenyőfához, hol megtaláltam őt, tudván, neki ott van a helye.

Barátom boldogan huppant bele a tiszta, fehér hóba. Kettőt ugrott, majd utoljára felém fordult, s eltűnt a mély, csendes, hideg éjben.

Újra egyedül maradtam. Betegségem, mint az erdőtűz nyár idején, terjedt végig idős testemen. Két napra rá, hogy könnyes búcsút vettem tapsifülesemtől, ágynak estem. Úgy gondoltam, végleg eljött az én időm. Büszke voltam az életutamra, s boldog voltam, hogy halálom előtt egy ártatlan leken segíteni tudtam.

Egy decemberi estén, karácsony közeledtével, ajtómon halkan kopogtattak. Olyan apró, olyan csendes kopogás volt az, hogy a kandallóban égő tűz buzgó, hangos ropogása szinte-szinte elnyomta. Gyönyörű éj volt: a fátyolos éjszakában apró, fehér, ragyogó kristályok kezdtek szállani az égből: mintha a Jóisten küldte volna őket, hogy fényből, s szeretetből átszóják ezt a romlott világot, s egy új, tiszta, gyermeki születhessen.

Nehezen, de fölküzdöttem magamat ágyamból, és az ajtóhoz siettem. Kinyitottam, s alig hittem a szememnek: egy nagyon picike lány állt előttem. Olyan tizenhat éves forma lehetett, termete mégsem volt nagyobb egy tíz éves gyermekénél. Apró keze s lába oly törékenynek, bőre oly haloványnak tűnt, hogy egyből egy apró porcelánbaba jutott róla eszembe. Haja gesztenyebarna volt, benne egy hosszanti fekete csíkkal, akárcsak pár napja szabadon engedett nyúl pajtásomnak. Szemei barnák voltak: kedvességet, elszántságot, s bátorságot idézett, mintha a világba akarná kiáltani: itt vagyok, megérkeztem! A leány szerény, kedves természetében egy igazán kitűnő dolog volt: mosolya, akárcsak a vadalma, a füléig ért.

Beengedtem hát a váratlan jövevényt. Szívesen megvendégeltem volna, azonban amint a leány átlépte a küszöböt, erős görcs tört rám. A világ elkezdett körbe-körbe futkározni körülöttem, s én nem tudtam elkapni: elvesztettem eszméletemet.

Ezután napokig az ágyat nyomtam. Néha-néha feleszméltem, s akkor egy-egy pillanatra megláthattam a kis vendégemet, ahogy házamban sűrög-forog. Volt, hogy eltűnt a sűrű rengetegbe, s nemsokára különféle gyógynövényekkel tért vissza. Megfőzte őket, majd azokkal táplált. Napról-napra egyre jobban lettem, s köhögésem szűnni kezdett. A csupa mosoly lány az én védelmező angyalom volt: akkor jött, mikor kellett, s megváltoztatta a keserű, tragikus vég felé tartó az életemet.

Mikor elég erős lettem, leültettem a leányt a tűz mellé, s kezébe citromos teát nyomtam. Csakis néhai feleségeim ízletes teájával tudtam meghálálni tetteit.

– No, leány, milyen szerzet vagy te, honnan jöttél? – kérdeztem érdeklődve.

A leány rám nézett azzal a különleges, meleg mosolyával, majd apró kezét az ablakhoz szegezte, mutatván az erdő felé. Igen meglepődtem.

– Szóval az erdőből jöttél? És a szüleid? – kíváncsiskodtam tovább.

A leány szomorúan megrázta a fejét. Továbbra sem adott ki egyetlen hangot se. Egyedül teste, s a szemei beszéltek.

– Hát családod van- e? – folytattam tovább, mire ő boldogan bólogatott, s rám mutatott.

Arca, akárcsak, mint kedvenc gyermekkönyvem: tisztán lehetett belőle olvasni. Attól az ártatlan, nemes szeretettől, melyet kiolvastam belőle, könnybe lábadtak vénülő, homályosan látó szemeim. Azelőtt ilyet akkor tapasztaltam, mikor még Sára kislányom gyermek volt, s édesanyjával én jelentettem neki a világot. Boldogság tört be lelkembe: újra tartoztam valakihez, újra jelentettem valakinek az életet.

– Úgy, szóval én vagyok a családod. Nos, kisleány, ha szeretnél, maradhatsz, nagy segítségemre lennél a ház körül – a lány szemei, mint a legdrágább apró gyémántok, felragyogtak. – Csupán azt mondd meg nekem, mi a becses neved? – tettem fel utolsó kérdésemet, mire a leány újból, lemondóan fejet rázott.

– Tehát nincs neved sem. Ej, de fura teremtés vagy te! Mintha a Jóisten küldött volna téged, hogy gondomat viseld. Hát akkor legyen a neved Vadalma, s mosolyogj mindig ilyen szépen!

Attól fogva Vadalma lett a társaságom. Sokat segített nekem erdőpásztori munkámban, a ház körül is gyakran szorgoskodott. Néma maradt, de ez nem jelentett gondot. A szavak itt feleslegesek voltak, a szemei, a mosolya mindent elárult. Gyakran segített az erdő állatain. Szívén viselte az ügyüket: etette őket a fagyban, otthont adott nekik, sőt, nagy meglepetésemre, a nyulakkal, s az őzgidákkal boldogan táncolt, ugrándozott a hóban. Valóban egy isteni csoda volt. Minden éjjel egy imát leheltem el érte. Minden rendben volt. Én is újra fiatalnak, igazán élőnek éreztem magamat.

Egy este újra kopogtattak. Jó kedéllyel, dudorászva nyitottam ajtót. Komoly, rideg arcú, fiatal férfi állt előttem.

– Jó napot kívánok uram! Miben segíthetek? – kérdeztem, immáron kissé bizonytalanul.

– Jó napot! – köszönt rám. Hangneme ugyanolyan zord volt, akárcsak arca. – Az erdővel kapcsolatos ügyben jöttem. Hamarosan, ha a csillagok járása nekem kedvez, a hely az enyém lesz. Szerettem volna érdeklődni a terület nagyságáról, hogy mennyi munkába kerülhet egy ilyen erdő kiirtása – jelentette ki, mire szemeim elkerekedtek.

– Kiírtani? Maga el akarja ezt az erdőt pusztítani? Hiszen mi lesz az itt élő állatokkal, fákkal, virágokkal? Ezt nem teheti meg! – emeltem fel a hangomat.

– Valóban, még nem tehetem meg. Azonban ha megnyerem a pert, akkor bizony ennek az erdőnek a helyén gyártelep lesz. Megértem a dühét. Sajnálom, hogy meg kell fosztanom egy embert a munkájától, de áldozatok mindig kellenek.

– Imádkozni fogok, hogy veszítse el a pert! – morogtam rá az üzletemberre, s rácsaptam az ajtót.

Vadalma csendesen a háttérből figyelt. Mindent hallott, mosolya többé nem volt vidám. Valami azokban az életteli szemekben, akárcsak a múltja, örökre meghalt, homályba veszett.

Pár héttel később egy éjszaka vakító fényre, kiáltásokra lettem figyelmes. Mint a felhúzó rugó, ugrottam ki az ágyamból. Aggódó tekintettel néztem ki ablakomon: az erdő békés, fehér tája lángtengerbe borult. Kisiettem a házamból, Vadalmát keresve. Futottam, ahogyan csak lehetett.

A leány kezében vadnyulak voltak. Égő fa alól mentette ki őket. Rám nézett, ijedt tekintetekkel, mint amikor egy gyermeket édesanyja először egyedül hagy. Felé siettem, azonban már soha nem értem oda. Fejemen hirtelen éles csapást éreztem. Az üzletember bérencei voltak azok: tönkretenni az erdőt.

Vérfagyasztó sikoly ütötte meg füleimet. Felnéztem, s a látvány, mi fogadott, örökre mély sebet vájt lelkembe: A mindig néma, melegszívű Vadalma, most halkán sírva esett össze, szívébe kés ékelődött. Egy utolsó pillanatot rávettem, majd eszméletemet elvesztettem.

Másnap hajnalban ébredtem fel. Nehézképpen felálltam, majd körültekintettem: hol tegnap még nyüzsgés, élet volt, most halál, s csak hamu állt. A fák tövig égtek, köztük megannyi tetem: mi régen az élet vize, a boldogság kútja volt, most a holtak tava, a bánatok tengere.

Torkomban gombóccal, lelkemben aggodalommal indultam el: meg kellett keresnem a leányt. Fagy volt. A félelem, mint a hideg, csontig hatolt bennem, miket még a felkelő, bőromet lágyan simogató, első napsugarak sem tudtak felmelegíteni.

Utam végén egy fenyőfára lettem figyelmes. Vigyázó, zöld, bánatos ágai elmúlt kincset rejtegettek. Közelebb mentem, szinte észrevétlenül, s szemeim fátyolosok lettek. A kincs, mely a fa alatt, békésen pihent, egy kis nyúl volt: többé nem mozdult. Barna szőre volt, bundájában hosszanti, fekete csíkkal, szemei lehunyva. Szívében hatalmas, éles kés.

Akkor valamit láttam, s bárkinek is meséltem, nem hitte el. Mégis, negyven év elszelelt, s én még mindig úgy gondolom: A kis nyúl, mint egy angyal, holtában is boldogan mosolygott.

3. helyezett: Homovics Panna
Debreceni Református Kollégium Dóczy Gimnáziuma (Debrecen)

Az erdő őre

Épp csak kicsengettek az utolsó óráról, a gimnázium diákserege ellepte a szűkös folyosókat, nagy fejtörést okozva ezzel Farkas Olivérnek, miként érhetné utol sebesen lépdelő osztálytársát.

A fiú harciasan próbált átnyomakodni a tömegen, miközben egyre társa nevét kiabálta.

- Szabi! Szabi!

- Mi az? – fordult oda az említett göndör hajú társához.

- Te is tudod, hogy holnap szemétszedés lesz az erdőben és az osztályfőnökünk tudni akarja, számíthat-e rád.

A fiú lefitymálón megforgatta a szemét.

- Ne csináld már! Ott lesz az egész osztály.

- Na és?

- Figyelj én a múltkor voltam kinn. Szörnyen néz ki.

- Az engem miért izgasson?

- Mert te is ebben a városban élsz, azért.

- Jó, te menj csak, ha annyira önkénteskedni akarsz...

- Mondtam, hogy az...

- Persze mennek ők is, mert lusták ellenkezni! De engem az egész hidegen hagy! – mordult rá Olivérre, majd dühösen kicsörtetett az épületből.

Még hallotta, ahogy osztálytársa egy „Éppen ez itt a baj!”-t kiált, ám nem igazán törődött vele. Odakint felhúzta pulóvere cipzárját, biciklire pattant és már suhant is hazafelé.

- Na sikerült beszélned vele? – lépett oda a még mindig a folyosón ácsorgó fiúhoz Tibi.

- Nem érdekli a dolog...

- Miért is érdekelné? Szabinál pöffeszkedőbb alakot még életemben nem láttam! – szólalt meg mellettük Nóra, a fiú ikertestvére. Szabival ellentétben neki szőke haja és szürke szeme volt, s belső tulajdonságaikban is legalább ennyire különböztek.

Nóra meg Tibi a kijárat felé indult, Olivér azonban másfelé vette az irányt.

- Te nem jössz?

- Van még egy kis dolgom – mondta, azzal bekanyarodott a folyosón.

Eközben Szabi már jó ideje tekert, ám egyszer csak megállt és körbenézett. A terep ahol járt, nagyon nem volt neki ismerős. A házak megritkultak s helyüket tölgyesek vették át.

- Persze, hogy nekem is pont most kell eltévednem, és persze, hogy az erdőnél! Az egész Olivér hibája! Elterelte a gondolataimat, így nem tudtam koncentrálni – morfondírozott magában.

Végül arra a döntésre jutott, ha már így alakult a dolog, levágja az utat az erdei ösvényen keresztül. Biciklijének kereke az avart tapodta, a bokrokból apró neszek hallatszottak ki, a fákon mókusok ugráltak.

Tizenöt perc tekerés után egy pázsitra ért. Tiszta, szép idő volt, az idillt egyedül a földön heverő szemét, nejlonzacskók, műanyagpalackok törték meg.

- Szörnyű, igaz? – szólalt meg egy hang a háta mögött, mire a fiú lefékezett.

Szabi megpördült, mögötte egy piszkos, kissé betegnek tűnő kamaszlány ácsorgott.

- Micsoda?

- Hát az erdő. Szörnyű, ahogy kinéz. Egyre romlik az állapota. S vele együtt az enyém is – mondta a lány elfojtott hangon, mintha teljes mértékben átérezné a természet szemetelés miatti szenvedését.

- Ki vagy te?

- A nevem Sylvia. Ennek az erdőnek a szelleme, és egyben őre vagyok. Amilyen az erdő, olyan vagyok én is. De a természet most beteg, s láthatod, én sem vagyok a helyzet magaslatán.

- Ne akarj szédíteni! Szellem!?! Hagyjuk már! Teljesen úgy nézel ki, mint minden más hajléktalan, aki az utcát ropja.

Sylvia erre csettintett egyet az ujjával, mire külseje elkezdett átváltozni. Szabi dermedten nézte a folyamatot. A lány haja olyan lett, akár az ősszel elszáradt levelek, bőre pedig, mint a korhadt fa.

- Ez a valódi külsőm, ám hidd el, voltam én valaha szebb is.

A fiú ijedtében és döbbenetében leült egy közeli fatuskóra.

- Te tényleg természetfeletti vagy! Azt hittem, ez is csak Olivér egyik trükkje, amivel el akar csábítani a holnapi szemétszedésre.

- Milyen szemétszedés? – érdeklődött a szellem.

- Holnap az osztályunk kijön az erdőbe szemetet szedni. Engem is hívtak, de én azt mondtam, nem megyek.

- És miért nem? – huppant le mellé Sylvia immár ismét emberi alakjában.

- Engem sose érdekelt a környezet. A városközpontban lakok, ezért nem fogtam fel, mennyire rossz a helyzet –nézett kissé bűnbánóan a lányra.

Szabi belenézett a sárgán csillogó szempárba, és hirtelen úgy érezte soha nem fog tudni másra nézni.

- Az jó lenne. Ezt a harcot nem tudom egyedül megvívni. Sőt. Ezt a harcot csak az emberek tudják megvívni.

- Valahogy segítünk az erdőn, Sylvia! Ígérem! – kiáltotta, majd biciklire pattanva visszatekert a sulihoz.

- Mégiscsak megyek!

- Nicsak, micsoda pálfordulás – konstatálta Olivér.

- Most voltam az erdőben! Rendellenes állapotok uralkodnak ott, minden csupa szemét.

- Nekem ne mondd. Mindenesetre örülök, hogy megváltoztattad a véleményed.

Másnap az egész osztály (és még pár diák különböző évfolyamokról) kinn volt az erdőben, hogy a lehető legtöbb szemetet szedje fel.

- Egész szépen haladtok! – hallatszott Sylvia hangja az egyik bokorból. Szellem alakjában volt, így látszott, bőre máris simább, haja kevésbé száraz.

- Ezt mégis hogyan? Alig szedtünk még valamit!
- Az a kicsi is számít! – mondta a lány, azzal eltűnt a bozótban.
- Kivel beszélgettél? – kérdezte Nóra a testvérét.
- Senkivel – hessegette el a kérdést gyorsan a fiú és folytatta a munkát.

A nap végére több teli zsákot szedtek össze. A tanárnő mindnyájukat megdicsérte, megköszönte a befektetett energiát. Ezek után ő, valamint a diákok is otthonaik felé vették az irányt. Egyedül Szabi maradt a réten, remélte ugyanis, még találkozik Sylviával.

Az illetékes nem is váratott sokat magára. Haja immár egy virágzó cseresznyefáéhoz volt hasonlatos bőre a csiszolt akácfaéval vetekedett.

- Látod, egy kis kupac szemét felszedése is mennyit számít?
- Ezt most a külsőd miatt kérdezed, vagy az erdő miatt? – kérdezte nevetve a fiú.
- Jaj! – lökte meg barátságosan a másik.
- Köszönöm, hogy felnyitottad a szemem.
- Én pedig azt, hogy segítettél – hajolt oda a fiúhoz, s csókot lehelt az arcára, majd eltűnt az erdő fái között, akár egy látomás.

Szabi állt még ott egy darabig. Félt, ha megmozdul, a szép emlék is tovaszáll, de aztán csak elindult komótosan a fák között, miközben elhatározta, mostantól oda fog figyelni környezetére.

4. helyezett: Kiss Sarlott Melani

Gyulaffy László Német Nemzetiségi Nyelvoktató Általános Iskola (Gyulafirátót)

A szeretet dala

A barlang szája előtt álltam, farkasszemet nézve a sötétséggel. Vettem egy utolsó mély lélegzetet, majd bevettem magam az árnyak közé. A kövek csúszósak voltak, a mennyezetről cseppkövek lógtak le. Hallottam a lecseppenő vizet, a lépteim által okozott visszhangot, viszont nem láttam semmit. Egy különös érzés irányított, mely a hegy gyomrából érkezett. Ezt követve tudtam, hogy a jó úton haladok. Miközben egyre mélyebbre jutottam, gondolkozni kezdtem. Lassan két hónap telt el azóta, hogy beleestem a tóba, azzal kezdődött minden. Azóta sok minden történt velem, a barátaimmal és a világgal is, viszont az egy másik történet. Egyedül tettem meg utazásom utolsó szakaszát, ami nem volt épp a legkellemesebb. Társaságban a világ megmentése is jobb, higgyétek el nekem. Azonban nem volt mit tenni, nekem egyedül kellett beszélnem Mártával. Ugyanis ezért jöttem ebbe a barlangba, a Mátra belsejébe, hogy megidézzem, és meggyőzzem a Földanyát. Nem hangzik bizalomgerjesztően, ugye? Egyre közelebről éreztem azt a furcsa, megfoghatatlan érzést, ami idáig elvezetett. Egy meredek szakadék és egy kanyar után meg is láttam egy kicsi, vibráló, zöld fényt magam előtt. A kövek között szűrődött át, melyeket ránézésre simán arrébb tudtam volna rakni, így hát munkához láttam. Egy idő elteltével már nagyon fájtak a kezeim, viszont semmit sem haladtam előre. Mintha valami meg akarta volna akadályozni, hogy átjussak azon a falon. Nem volt más választásom, mint a tündérektől tanult mágiámat használni, amit nem szívesen tettem. Én ugyanis nem szeretek "varázsolni", ha ezt lehet annak nevezni. Úgy gondolom, ha valamit el akarok érni, azt ne a természet adta erőim segítségével tegyem, hanem saját erőmből, abból, amire magamtól vagyok képes. Azonban önmagammal dacolva mágiát használtam. Nem tétlenkedhettem már a legelején. A fal beomlott előttem, pont annyira, hogy beférjek a keletkezett résen. Mikor beléptem, szintén sötétség vett körül, csak a barlang közepén világított valami zölden. Egy fa körvonalait véltem felfedezni, azonkívül semmit. Tudtam, hogy biztosan jó helyen járok, ugyanis az előttem terebélyesedő fa volt küldetésem célpontja. Ebben él Földanya és ebben lakozik a természet igazi, mérhetetlen ereje. A tündérek csak az Első Faként emlegetik. Közelebb mentem, majd megérintettem a világító szimbólumot a fa törzsén. Kevéske kis tudásommal megfejtettem, hogy a *természetet* jelképezi. Elmosolyodtam. A jelkép vonzott magához, beszippantott, nem engedett. Ezt éreztem egész utam során, és végre már meg is értettem, miért. Vettem egy mély lélegzetet, éreztem a levegőben az erdőt, a fákat, az állatokat, azt, hogy ez a valami itt körülöttem ősi, felfoghatatlanul ősi és rejtélyes... majd énekelni kezdtem. Azt a dalt, amit anyukám énekelt nekem kiskoromban. Azt, amit a nagymamám tanított édesanyámnak, és ami már generációk óta öröklődik anyárolányára. Régen nem értettem ezt az éneket, az értelmét, azt, amit mondani akart. Ott viszont teljes szívemből énekeltem az erdő dalát, értve, és szeretve minden egyes szavát. A fán egyszerre a többi szimbólum is felvillant, a barlang megtelt fénnel és léttel. Mindenhol a hangom visszahangzott, a fa pedig szépen, lassan elkezdett virágot bontani. Gyönyörű volt. Azonban semmi nem mehet soha zökkenőmentesen, a baj ide is elért. Amint a virágok kinyíltak, azon nyomban el is hervadtak, a maradék levelek is lehullottak, a körülötte lévő növények elfonnyadtak. Csak egy kopár, alig élő fatörzs állt előttem. - Látod, ez történik az erdővel - szólt egy halk, mégis erőteljes hang mögülem - Ez történik már évtizedek óta, de ti emberek még csak nem is foglalkoztok vele! - Biztos te vagy az, Földanya - fordultam felé kissé idegesen. Azért nem mindennap találkozik az emberfia a világ teremtőjével.

Márta kicsit se úgy nézett ki, mint azt vártam volna. Elképzeléseimben úgy jelent meg, mint egy öreg, kedves asszony, zöld hajjal, levelekből készült ruhában, virágokkal teleszőve, mosollyal az arcán, körülötte állatokkal. Nos, el kell keserítsek mindenkit, Márta egyáltalán nem így nézett ki. Egy harmincas éveiben járó nő állt előttem, rezzenéstelen, komor arccal, szemei bánatot és haragot sugároztak. Ruhája fekete volt, mintha gyászolna, körülötte félelmet gerjesztő aurája lebegett. A lélegzetem abban a pillanatban elállt, amint megláttam, torkomban hatalmas gombóc keletkezett. Éreztem, hogy ez nem valami barátságos társalgás lesz.

- Ki vagy te lány, és mit akarsz itt? - kérdezte ridegen.

- Emili vagyok. Azért jöttem, hogy beszéljünk, hogy az emberiség képviselőjeként meggyőzzek
- válaszoltam neki. Próbáltam higgadságot és bátorságot vinni a hangomba.

- Nos, Emili, hiába jöttél ide. Már eldőlt minden, nem tudsz mit tenni - lépett közelebb.

- Tudom, mit akarsz mondani, azonban nekem is van mondandóm. Kérlek, előbb te hallgass meg.

Elhaladt mellettem és végigsimított a fa törzsén. Nagyot sóhajtott, visszanézett rám, majd belekezdett.

-Az erdő... oly különös egy világ. Azt hiszitek ismeritek, de még korántsem fedeztél fel. Úgy gondoljátok, örökké itt lesz, azonban egy nap eltűnik. Csak a teljes egészet látjátok, a részletekbe nem mentek bele. Régen ő segített, ő védett meg titeket, cserébe ti szépen lassan elpusztítjátok... - Márta mélyen belenézett a szemembe, majd elhátrált a fától. - Az emberek... az emberek teljesen kiirtották a természetes élővilágot. Az erdők eltűnnek, az állatok kihalnak, a tenger szennyvízzé válik, a jég elolvad és a levegő beszennyeződik. És ez mind miért történik? Miattatok! - arckifejezése egyre dühösebb lett. - Az emberek megjelenése előtt itt béke volt, harmónia. Úgy vágyom oda vissza... Olyan gyönyörű világot még senki sem látott. Viszont egyik napról a másikra az emberi faj előzönlötte a bolygót! Először rendesek voltak, tisztelték a természetet. Akkor, ahogy csak tudtam, segítettem őket fejlődésükben, fennmaradásukban. Sok mindent tanítottam és adtam nekik, boldogan éltünk egymás mellett. Azonban ez hamar megváltozott, mert színre lépett az önzőség, a meggondolatlanság, a harag és a pusztítás. És kinek kellett mindezt elviselni, megélni? Nekünk, akik senkinek sem ártottunk! - hangja elakadt, dühe átalakult szomorúsággá. Egy szót sem tudtam szólni, mert igaza volt. Ó, de még mennyire, hogy az volt. Utam során kinyílt a szemem, és én is megláttam azt a sok emberi szörnyűséget, amiről beszélt. Első küldetésem egyike egy útéptés miatti erdőirtás megakadályozása volt. Szerencsére sikerült megvédenem a környezetet, társaimnak hála. Azonban ennél még sokkal, de sokkal rosszabb dolgokkal is szembe kellett nézmem, és sajnos nem mindegyikkel tudtam felvenni a harcot. Kis hallgatás után a Földanya folytatta.
- Többször is figyelmeztettek benneteket, hogy nagy hibát követtek el. Hallgattatok rám? Érdekeltek titeket? Ezért természeti katasztrófákkal sújtottam le, árvízzel, földrengéssel, vagy vulkán kitöréssel pusztítottam. Akkor persze azonnal sírtak, esedeztek a bocsánatért az emberek. Naivan azt hittem, ettől kezdve rendbe jön majd minden. Hát sajnos óriásit tévedtem! Miután helyre álltak a dolgok a Földön, idővel az emberek elfelejtettek, már csak múltó emlék voltam számukra. Úgy gondolták, azt csinálhatnak, amit akarnak, még nagyobb pusztításba kezdtek! A dolgok kicsúsztak a kezeim közül, nem tudtam már mit tenni. Aztán elérkezett a háborúk időszaka. Nemcsak a természetet, egymást is irtotta ez a barbár faj. Mondd, ez nektek jó volt? Sajnos én a mai napig magamon viselem a harc sebeit, a Föld gyászát. Bombák, tűz, robbanás, fegyverek, halálsikolyok és pusztítás, pusztulás... Árudd el nekem, ez nektek miért jó?

Szemeiben könny csillogott, fájdalma messziről is érezhető volt. Mintha az egész hegy, nem is, az egész bolygó gyászolt volna. Az én szemeim is könnyesek lettek, tagadhatatlanul megérintett az, amit mondott. Ezek után nem tudtam, mit mondhatnék még neki. Talán tényleg az lenne a legjobb, ha eltűnnénk a Föld színéről? Ha kipusztulnánk? Lehet, hogy úgy mindenki jobban járna? Am ekkor eszembe jutottak mindazon emlékek, amik eddigi életem és kalandjaim során történtek velem. Rájöttem, hogy még mindig van jóság és szeretet a Földön, az emberi faj nem menthetetlen. És én azért vagyok itt, hogy ezt megmutathassam Mártának is, segítsék neki is észrevenni a jót.

- A háborúk után se változott sok minden. És a mai napig is tart a folytonos pusztítás. Főleg ebben a rohanó, számító, nemtörődöm világban, ahol már város háromszor több van, mint természetes élőhely - könnyeit letörölte, arca merev lett, sebezhetőségét, törékenységét teljesen elzárta előlem. - Így hát nem maradt más hátra, mint a teljes pusztulás. Döntöttem. Amint az Első Fa véglegesen is elkorhad, és az utolsó levele is elszárad, az emberiség mindennel együtt eltörlődik a Föld felszínéről. Így tiszta lappal tud új életet kezdeni a Föld következő nemzedéke, ahol nektek már nem lesz helyetek - mondandóját befejezve hátat fordított nekem, majd mágiája fényével betöltötte a barlangot, utána felnézett a fára. Én követtem példáját, a lélegzetem pedig elakadt, és csalódottan vettem tudomásul, hogy a fának már csak alig pár napja volt hátra. Elfojtottam magamban egy sikolyt, és próbáltam lehiggadni. Meg kellett tennem. „Az emberiségért, azért a maradék jóért. Képes vagyok rá. Meggyőzőm a Földanyát arról, hogy még van remény!” - gondoltam magamban. Mély levegőt vettem, és belekezdtem.

- Igazad van. Mindenben igazad van. Az ember tényleg kegyetlen, és pusztít. Azonban valamit nem vettél észre... Valamit, ami igazán fontos és - ha nem is minden szívben-, de még ott van a világban: *a szeretet*. - mélyen belenéztem a szemébe, de csak az ürességet láttam benne.

- Ugyan hogy lenne képes ez a pusztító ember a szeretetre?

- Ha szertenézel a világban, keserűségedben már csak a rosszat látod. Nem figyelsz a jóra, a lényegre. Igenis vannak még olyanok, akik szeretnek! Szeretik egymást, a családjukat, az erdőt, az állatokat. Lehet, hogy nem mindent, de akkor is jóság van a szívükben. Ezeket az embereket nem szabad elpusztítani, hisz ők nem tettek semmit! Elvennéd tőlük az életüket a többiek miatt?

- A természet sem tett semmit, mégis hamarosan elpusztul! Hát tudjátok meg ti is, milyen érzés megsemmisülni!

- Hát még mindig nem érted? A rossz elenyésző, és nem tart sokáig. A szeretet mindenhol ott van, és örök. Ha adsz egy esélyt, bebizonyítom, hogy tévedsz.

Ekkor közelebb mentem hozzá, és átöleltem. Minden érzelmemet, emlékemet, erőmet és szeretetemet beleadtam. Emlékképek villantak fel a szemem előtt, amiket ő is látott. A családom, az otthonom melege, a barátaimmal való nevetés, a közös munka, amit mind az erdőért tettünk, multságok, zeneszó, ölelések, igazságosság, bizalom, gyönyörű tájak és szeretet. A világ összes emlékét megmutattam neki, azokat is, amiket még én sem ismertem. Azokat, melyeket az emberek eddig nem mutattak ki, mégis a legtöbbet jelentették nekik. Megmutattam, hogy minden rosszban van valami jó, csak meg kell keresni, meg kell találni.

- Ez tényleg igaz? - kérdezte, mikor elengedtem. Szemei könnyesek voltak, hangja el-elcsuklott.

- Igen, igaz! - válaszoltam neki mosolyogva

-Csak a szívedre hallgass! Hisz jót, jól, csak a szívével lát az ember.

- Ezeket eddig én még sosem láttam! Oh, milyen szépek is voltak... - letörölte a könnyeit -
Azonban már eldőlt minden, a gonosznak pusztulnia kell! Nem adok több esélyt az embereknek!

- Nekünk nem is kell több esély... Csak bízz bennünk, bízz abban, amit láttál, és megígérem,
elhozom a békét újra a földre.

- Nem tudom, hogy tudnék-e még.

- Csak bízz bennünk! A mai felnővekvő fiatalság tanult a régi generációk hibáiból. Mi már máshogy látunk sok mindent, nem fogunk úgy élni, mint ők. Nekünk is fontos a bolygónk jövője-rámosolyogtam és énekelni kezdtem. Egy olyan dalt, amit előtte sose hallottam, csak éreztem. A szívemből fakadt. Éreztem, hogy ezt kell énekelnem. - Mit csinálsz? - nézett rám értetlenül, ám én folytattam az ősi dalt. Úgy énekeltem, mint még soha. Beleadtam szívem-lelkem, emlékeim, boldogságom és szeretetemet. Az Első Fa elkezdett éledezni, a szimbólumok felfénylettek, a levelek kihajtottak, a virágok kinyíltak, a lomb zölden és terebélyesen magaslott fölöttem. - Ne csináld ezt! Ezzel mindent elrontasz! - kiáltott rám, én viszont folytattam. Tudtam, hogy helyesen cselekszem. A fa virágba borult, a barlang gyönyörű fényben úszott, a leveleken megcsillant az ismeretlen eredetű harmat. Az illatok elárasztották az orromat, én pedig úgy éreztem, otthon vagyok. A természet az én második otthonom. Énekem közben azonban Márta is átváltozott. Ruhája füzöld lett, arcáról eltűnt a komorság és a harag, félelmetes auráját leváltotta egy nagyon is kellemes melegség. Éreztem, hogy valami nagy változás történik. És nemcsak itt a barlangban, hanem az egész világban. A természet felébredt, majd visszavette jól megérdemelt helyét. Mikor abbahagytam az éneket, egy barátságos hang szólalt meg előttem.

- Köszönöm! - felnéztem a Földanyára, aki rám mosolygott. - Megszabadítottál az önző, pesszimista, haragos, kiábrándult felemtől. Ugyanis én is pusztításba kezdtem, és elkövettem ugyanazon hibákat, melyekért titeket okoltalak. Köszönöm, hogy felnyitottad a szemem, és a szívem! Nem szóltam semmit, egy utolsó melengető mosolyt küldtem felé. Hosszú percekig néztük egymást, mikor újra megszólalt.

- Azt hiszem ideje menned. Nekem még nagyon sok dolgom van a világ helyreállításával, téged pedig már nagyon várnak kint. Itt elvégezted a küldetést, gyermek, menj hát haza! - mondta kedvesen, és hálás szívvel. Én pedig biccentettem neki, utoljára belenéztem melegséget sugárzó szemeibe, majd megindultam kifelé. A világ nagyon megváltozott odakint. Mintha minden szín egy kicsit élénkebb, az erdő étellel és szeretettel telibb lett volna. A barátaim, a családom és útítársaim mosolyogva fogadtak. Megölelgettek, édesanyám pedig csak ennyit mondott. - Büszke vagyok rád, kislányom! Tudtam, hogy képes vagy rá!

Azóta eltelt már sok-sok év, bebizonyítottuk, hogy méltóak voltunk a bizalomra... A dalomat és a történetemet én is tovább adtam gyermekeimnek, hogy soha ne merüljön feledésbe. Már az unokáimmal járom az erdőt. Minden hétvégén eljövünk ide, hogy ők is átélhessék és érezhessék azt, amit megtanítottam nekik, valamint amit próbáltam egész életem során a világnak is átadni. Földünk tiszteletét, a természet szeretetét.

5. helyezett: Kész Sarolta
Nagy Imre Általános Iskola (Romániai, Csíkszereda)

Az Erdő dala

- Rajzolj erdőt! - biztat a pszichológus élém tolvaj egy üres lapot és ceruzát. Nem kérdezek semmit, nem is nézek a nő szemébe. Felveszem a ceruzát, elkezdem a vonalak húzogatóját, de alig figyelek. A rajz homályos, összevissza. Nem kell mondania semmit, tudom, hogy túl gyorsan fejeztem be. A pszichológus maga felé fordítja a papírt, majd felemelve vizsgálhatja. A tekintetét keresem. Előbb egy rosszalló, aztán szomorú pillantás kapok.

Az emlék tisztán él bennem. Nem tudom, miért itt, a kórházi ágy mellett ülve jut eszembe. A nő megmagyarázta, hogy az erdő a lelket jelképezi. Élénk zöldnek, sűrűnek, de átláthatónak kell lennie: élettel telinek. És az állatok is nagyon fontosak, főleg a madarak. Az én erdőmben nincsenek madarak. A fák szürkék, ágaik egymásba gabalyodnak, az egész csak egy halálos és haldokló útvesztő.

- Nem csodálkozom - suttogom, és a fekvő lány kezéért nyúlok. Ujjaim még az övéinél is hidegebbek. Az arcát fürkészem, amely most sápadt, pedig azelőtt mindig piroszposzsgás volt. Belenéznek a szemébe, de az csukva van. Igazán sajnálom. Annyira szép a szeme: kék és vidám. Bőre halványságát csak jobban kiemeli vörös haja, mely szétterül a párnán. Mint egy alvó porcelánbaba. Ezt gondolnám, ha nem látnám a karjába szúrt tüket, amiken valamilyen folyadék csepegték lassan, ráérősen. Nem tudom megnevezni őket, nem figyeltem, amikor az orvos mondta. Megszorítom a lány kezét.

- Mi jön ezután, Viktória? - kérdezem, de legjobb barátnőm makacsul hallgat, mint mindig.

A látogatási idő leteltével hazaindulok. Mint minden, a város is szürkévé vált. A házak, a boltok, az utcák ugyanolyanok. Kivéve azt az egyet... Az élénk és színes maradt. És azt ki akarom törölni a térképről, az emlékeimből, hogy örökre eltűnjön. Gépiesen teszem egyik lábam a másik után, az agyam koncentráció nélkül is tudja az utat. Amikor legközelebb felnézek, a házuk bejárati ajtaja előtt állok. Lenyomva a kilincset belépek. Az ajtó halk kattanással csukódik be mögöttem. Olyan monoton. Ugyanaz történik minden nap: hazaérek, lehúzott cipőmet a tükör alá teszem az öcsémé mellé, anya élém siet, és szélesen mosolyogva vacsorázni hív.

- A kedvencedet készítettem - teszi hozzá.

Egy hete mintha az érzelmeim elvesztek volna a lelkem labirintusában. Csak az aggodalom, a lehangoltság és a nyomasztó fáradtság maradt. Azon a napon én is sokat veszítettem. Hallom a reccsenést. Még egy elszáradt fa dől ki. A halott erdő nem borul többé virágba.

- Köszönöm - visszamosolygok.

- Alma, tudod, hogy hívják a kövér indiánt? - értetlenkedve nézek a mellettem haladó lányra, aztán megrázom a fejem. - Hát Gömbvillámnak - válaszol nevetve. Tekintetem ellágyul, de nem csatlakozok hozzá. - Igazi kihívás vagy - állapítja meg. - Ha legalább elmosolyodtál volna...

- Sajnálom, Hanna.

- Nem szabadulsz tőlem. Egész délután vicceket fogok olvasni - mondja vidáman, de pár másodperc után komolyabban folytatja. - Ő sem akarná, hogy szomorú légy. Ez egyikőtökön sem segít.

- Tudom - morzsolgatom a felsőm szegélyét. - Még jó, hogy te mellettem vagy, és emlékeztetsz. Ígérem, mindent beleadok - bár vérszegénynek hangzik, komolyan gondolom. Látom Hannán, hogy megérti.

Reggel a ház előtt várt, hogy együtt menjünk iskolába. Mindketten a 9. d-be járunk, ugyanoda, így néha korábban találkozunk, és együtt indulunk. Tizenegy napja még Viktória is velünk volt.

- Valóban rád fér. Jobban kellene törődnöd magaddal. Ide nézz! - felém tartja kis kezitükrét, amelyet folyton magánál hord. Karikás kék szemek néznek vissza rám a borzos szőke hajjal keretezett arcból. Gyors mozdulattal megpróbálom kifésülni. Természetesen nem sikerül.

- Igazad van. Ha szembe jönnek magammal, megijednek.

- Attól mindenkinek megállna a szíve - vágja rá Hanna, és ez alkalommal tényleg elmosolyodok. Már el is felejtettem, milyen jó érzés.

- Ez az! Erről beszéltem - a lány meglendíti hosszú fekete copfját, mintha csak közönség előtt szerepelne. - Szerintem elismerést érdemlek.

Aztán amilyen gyorsan jött, úgy el is múlt a pillanat. Megláttam az egyetlen színes pontot. Azt az utcát, ahol egy darabka elveszett belőlem. Hogyan kerültünk egyáltalán ide? A pánik eluralkodik rajtam. Itt van előttem a pékség, a kanyar, az út. Látom Viktória lenge, virágmintás ruháját, a lány alig néhány méterre. Elszalad a pékség előtt, kiér az útra, és... És... Az alsó ajkam megremeg, odakapom a kezem. Rosszul vagyok, meg kell állnom. Ha nem érezném Hanna támogató kezét, elesnék. Annyira szédülök, és a borzasztó kép beleégett az elmémbe.

Egyáltalán nem érzem stabilnak a talajt.

- Menjünk inkább kerülőúton - javasolja barátnőm. Csak bólintani tudok, miközben minden fa gyökerestül kifordul az erdőmbem. A szél valahonnan villódzó parazsat hoz, ami a száraz, halott ágakhoz érve lobogva lángra kap. Minden egy pillanat alatt ég el. Fáról fára terjed a tűz, amíg már lehetetlen megállítani. A sűrű, lombtalan erdő kuszáságából egy réteg hamu marad.

Ismét összefolyik a világ, már nem tudom megkülönböztetni, mit látok, és mit képzelek oda. Ennek ellenére a napok ugyanazt a ritmust követik: iskola, kórház, érkezés haza, keddenként pszichológus. Rajzoló az erdőt. Bár szívem szerint nem tenném, mivel már nem létezik. Csak Hanna érti, hogy nem egy idegen nőnek akarom elmondani, mi rombol le, hogy mitől száradt ki a termékeny föld, és mitől hullott le a lombkorona. Itt, a parkban, az igazi fák alatt ülve egyre inkább kirajzolódik a két világ ellentéte. Vissza kellene térnem az életbe, a fájdalom láncai azonban lebilincseltek, hogy ott ragadjak a pékség előtt az utat figyelve. A vas láthatatlan, de talán még erősebb, mintha valódi lenne, mert érzelmeket tart elzárva. Lehet, nem tudom megkülönböztetni a két világot, de vajon arra rájövök-e, melyikben élek? Úgy érzem, magakadtam középen. A szél enyhén fúj, mégis mintha a lelkem felszállva lassan sodródna a végtelenbe. A telefonom rezgése térít vissza. Újra a földön, a padon vagyok. Valaki üzenetet küldött. A névre pillantva hirtelen elfogy a levegőm. Megint képzelődök? Meredten bámulom a képernyőt, a betűk viszont ugyanazok: Viki. Minden kétely elszáll, amint elolvasom a sorokat: Ha tudnád, milyen szépet álmódtam... Minél hamarabb el akarom mesélni.

Csak akkor veszem észre, hogy sírok, amikor a könnyeim a szavakra cseppennek. Nem törölöm le őket, nem érdekelnek. Most nem, ahogy az érzelmek egyszerre zúdulnak rám. Öröm, hála, megkönnyebbülés borít el, és egyre csak öntözöm könnyeimmel a leégett erdő talaját. Tudom, hogy új élet kezdődött. Kihajtott egy fa, egyre csak nő, folyamatosan, megállíthatatlanul. A lábaim maguktól visznek a kórház felé a már jól ismert, eddig fájdalmas, ma örömteli úton.

Egy madár énekelni kezd.

6. helyezett: Rigó Eszter
Varga Katalin Gimnázium (Szolnok)

FOLTOK TÜKRÖZIK VISSZA

Egy héttel ezelőtt el akart menekülni. Megunta a világot maga körül. Nem is volt ez igazi unalom, inkább a harag és a csalódottság különös, de az ember életében annál gyakrabban jelen lévő elegye. Belefáradt, hogy nem kapott választ a kérdéseire. A kérdéseire, amik csak gyűltek és gyűltek benne, míg végül annyira eltelítették életének minden pillanatát, hogy telefont ragadott, és a szoba alkonyi félhomályában bepötyögte a kékesen derengő készülékbe az első újsághirdetésben talált számot.

4032 Debrecen, Pallagi út 5.

Egy főre. Három éjszaka. Férfi. Felnőtt. Nem lesz sok holmija. Csak egy kopott, régimódi koffer.

Az állomást halvány szürke réteggel vonja be az évszázados por. A hangszórón át hallható barátságatlan géphang artikulátlanul mormol valamit, ám elnyomják a hosszú szerelvény csikorgó kerekei. Lassan fékez. A férfi a folyosón áll, visszaszámlálással becsüli meg útja utolsó pár másodpercét, fejében számok dübörögnek, emlékeiben még a rozsdás fémek ütemes koccanása. A vonat megáll. A férfi elindul. Megemeli a nehéz bőröndöt, benne összekoccan néhány üvegcse. Óvatosabban viszi le, de nem mondhatni, hogy jobban figyel rá. Ez az aprócska csengés soha nem szokható meg teljesen, az évek nem tudták kiölni belőle a figyelemnek ezt az ösztönné vált formáját.

Leszáll. Mély levegőt vesz. Magába szívja az ismerős-idegen város illatát. Évtizedek óta nem járt itt. Talán még iskolás volt, amikor legutóbb egy lányt látogatott meg a környéken. Akkor egy csokor volt nála, meg egy kezdő festő munkája összecsavarva, piszkosfehér madzaggal összekötve. Kapott cserébe egy kötetet Csokonai Vitéz Mihály tollából. Azóta sem volt ideje értékelni. Rajta, akinek a megfigyelőnek kellett volna lennie, beszámíthatatlanul hosszú idő óta csak átfolytak az élet különféle eseményei.

Tehát a férfi leszáll, maga után húzva egy ócska, szakadozott bőröndöt, az emlékei a kötetről, a rajzról, a csokorról, a lányról és a fiatalokáról nem jutnak eszébe, az illatban mégis van valami, ami egyszerre idegen és ismerős, amit valaha nem élt meg.

Eldöntötte, hogy gyalog megy. Van ideje, vagy legalábbis nem foglalkozik az idővel. Különben sem szereti a tömegközlekedést, irritálják a felé forduló tekintetek. Haja – se nem hosszú, se nem rövid – nyugtalanítóan kócos, szakállán az utóbbi időben felfedezett néhány őszes szálát. Barna ballonkabátján színes pöttyök, foltok tükrözik vissza minden egyes festményét egyszerre. Az emberhez hozzánő a munkája, amelynek egy-egy meghatározó darabja soha el nem törölhetővé válik. Ott lesz egy mozdulatban, egy mosolyban, egy pénztárcába süllyesztett kis tárgyban, vagy éppen egy kabáton.

A kicsi, személytelen emeleti szoba négy fehér fala néz vissza rá. Megnyugtatóan üres. Pont erre vágyott. Ha a teljesség, vagy az, amit annak hisz, nem képes megválaszolni a kérdéseit, majd megteszi annak tökéletes ellentéte.

Az asztalon várostérkép, szórólap. Programajánló. Leteszi mellé a sálát. Párszor megkerüli nyugtalanul a szobát, végigpásztázza tekintetével az üres helyeket. Végül az ablak alá fekteti a kopott, ócska bőröndöt. Leguggol hozzá, csak úgy megszokásból végigsimít a töredezett bőrön, majd felkattintja a rozsdásodó csatokat. Kinyitja az életét.

A déli napfény végigugrik a kis, színes üvegeken, százszerű kaleidoszkópot festve a szoba légüres falaira. A férfi feláll, újra a dohányzóasztalhoz sétál, kihúzza magának az egyik széket, leül, és kezébe veszi a szórólapot. Eddig talán észre sem vette.

Valamiféle futólagos érdeklődéssel lapozza fel, egyből a város nevezetességeinek listájára akad. Rövid, szikár leírások, néhány mondat, egy elérhetőség, mellette egy kép. Egyedül a Nagyerdőről talál több képet. Képzletében megelevenedik a természet a maga elsőpró erejével.

Már-már hallja, amint egy levél megszörren, a csönd hangját a vásznat simító ecsetjéhez tudja a leginkább hasonlítani. Az őt körülölelő levegő a puha selyemre emlékeztet, határozottabb, mint az, amelyet általában tapasztal, nyugodtabb, tekintélyesebb – tudja, hogy szerepe van ebben a közösségben. Itt mindenki számít. A fák törzsén végighúzódnó kékesfekete törésvonaltól kezdve, a legutolsó eső alkalmával otffejtett lábnyomon át a zöldnek a leveleken meghúzódó összes árnyalatáig. A feje fölött meg-megcsillan az ég, a háttérbe vonul, istenséggé nyújt vigaszt a sötét foltoknak. Az ágak egymásba kapaszkodása alkotja az elszakíthatatlan Egészet, mialatt egy villanásnyi szomorúság vonul végig rajta. Ő nem lehet részese mindennek, ő csak egy eltévedt utazó, aki a helyét keresi a világban, míg itt mindennek megvan a helye.

Most a saját lépteit hallgatja. A lépteit, amik eddig elütő zajnak hallatszottak a természet zenéjében. Lassan kezd hozzászokni. Egyre kevésbé bosszantja, nem akar áthallani rajta. Együtt hallja a dallammá erősödő morajjal, mintha ő töltené meg élettel a Dalt, amelynek lassan ritmusa lesz, szólamai, lüktetése az erekben, a gondolatok közt, az álmokban.

Hátrébb lép a faltól, melyen még csillog a meg nem száradt festék. Kikerül egy felborult üvegcsét. Még meghúz egy méregzöld vonalat, majd a vizespohárba ejti az ecsetjét. Távolról nézve mintha a levelek és ágak egy arcot rajzolnának ki, amelyet legutóbb hosszú évekkal ezelőtt látott egy versesköteten, amit egy örökké mosolygó lány nyújtott át neki az első portréjáért cserébe. Hirtelen eszébe jutnak a sorok, amelyeket fiatalkori nemtörődömséggel lapozott át az unalmas, zötykölődő vonatúton. Abban a pillanatban megérti.

Megtalálta. Győzelemittasan mosolyodik el, évek óta talán először. Ezt kereste. Ami tartalmat ad mindannak, amit csinál.

Odakint sötétedik. Lemaradt a szálloda vacsorájáról, de nem bánja. Már tudja, mit fog csinálni holnap: felkeresi az erdőt, már nem elég hallania, látnia kell a valóságban, éreznie maga körül ezt az életet. Ez fog újra értelmet adni neki. Önmaga megtalálásának lenyomata pedig ottmarad a falon, biztatással kevert bizonyításul az utána következő vendégnek. Ő pedig újra hisz abban, hogy az üres, fehér Semmi a festő számára az éltető erő, amíg azt a legmerészebb álmaival meri megtölteni.

KATEGÓRIA: VERS
KOROSZTÁLY: 15-19

1. helyezett: Boda Kitti Viktória
Újpesti Babits Mihály Gimnázium (Budapest)

Sakura

Oly édes az illat a távoli dombról
Már szívem is inti, hogy arra tovább
Örömteli hangon az égbe kiáltok:
„Meglelte a lelkem a jót, mire várt”
Futok fel a dombra a mennyei szélben,
Hogy lássam a kincset, az angyali fát
Vakít ama felleg alól nap a fénnel,
Mily szép, ha fehér a cseresznyevirág!

A pillanat eltelik, ám örök emlék,
Forró ez az érzet, a perc csak enyém,
Sok ily heves érzélem önti el elmém,
Mert érzem az isteni illatot én
Alakja sudár, gyönyörű, egy igazgyöngy
Rég elragadott, oh, iránta a vágy
Világ halovány tüneménye, csodás hölgy,
Mily szép, ha fehér a cseresznyevirág!

Csak ő lehet az, ki a vész közepén még
Szívvel hisz az emberiségbe' tovább,
Csak ő lehet az, ki ad égi nepenthét
Könnyével itatja a bokrot, a fát
Lehull a levél, de kihajt a tavasszal
Új álmokat is hoz a régi barát,
Mi lássuk a szépet, a jót a világban,
Mert szép, ha fehér a cseresznyevirág!

2. helyezett: Szombati Gréta
Kecskeméti Református Gimnázium

Pirkadat

Sétálok. A világ elől
menekülve, csendben.
Fejem felett a lombok
eltakarnak engem.

Virág sarjad talpam alatt
minden lépésemnél.
Madár, ki röptében téved
errefelé, nem fél.

Nap sugarán hárfazenét
játszik szárnyaival,
szemhéjamon átszűrődik
a földöntúli dal.

Lélegzem. Egyszerre minden
fűszállal és gallyal;
mint a harmat: maradok, amíg
véget ér a hajnal.

Hamarabb, fák és virágok,
vissza ne küldjeteK,
engedjeteK repülni még,
mielőtt elmegyek.

3. helyezett: Molnár Kinga
Hajdúböszörményi Bocskai István Gimnázium

Az Erdő dala

Aludj még csak, fehér kis világ,
hol még nem nyílik ezer virág.
Hideg szellő fújja földedet,
Lesz idő, hogy megtörd csöndedet.

Ébredj te, életteli világ!
Elámul mindenki, aki lát.
Madárkáid dalokat zengnek,
Réteiden virágok kelnek.

Mulass hát, bámulatos világ!
Várják azt, hogy karjaid kitárd!
Benned élők perdülnek táncra,
Az összes szempár csak csodálja.

Térj álomra, színpompás világ!
Vigadalomnak vége is már.
Nyugovóra térnek nyájjaid,
Hisz' mindjárt hó fedi tájjaid.

4. helyezett (megosztott): Bass Mátyás
Andreetti Károly Általános Iskola és Művészeti Iskola (Sóskút)

Új napok

Mily csodás reggelre ébredtünk ma,
Sóhajt fáradtan az öreg tölgyfa.
Megzörgeti zöldellő levelét,
S boldogan élvezi a nap hevét.
Csodákat lát az aranyló réten,
Csodát erdőn, tavon, a kék égen.
Ám hamar, ebbe a jóba, mintha
A halálnak büzlő szaga kúszna.

Egy szürke felleg úszik lassacskán,
A világot homályba borítván.
Megöli az arany sugarakat,
Egy pillanat alatt sikert arat.
Az élet ezután sötét, puszta,
Ezzel sokakra pusztulást hozva.
Hideg szelek új időket fújnak,
Elmúlást és szenvedést jósolnak.

Elsőként a fagy jött el, bosszúsan,
Jegesen, irgalmatlanul hosszan.
A hó fehér pelyhekben zuhogott,
Pár perc alatt mindent elborított.
A tavak, s folyók dermedtté fagytak,
A fák, bokrok sápadtan csillogtak.
Sokan pusztultak el a hidegben,
a mezőkön, fákön, a vizekben.

Másodnap az ég dörgött, villámlott,
Az erdő népe sírva kiáltott.
A mennykő cikázva, hol itt, hol ott,
Hevesen és nagy zajjal robajlott.
A vihar majdnem feladta mára,
De villám sújtott az agg tölgyfába.
S az erdőt a tűz felette, falta,
Porrá zúzta, hamuvá rombolta.

Azután a nap kisütött újra.
Ismét megpendült az élet húrja?
Aligha maradt egy cseppnyi élő,
Itt már nem folyik semmi sem, féltő.
De hát akkor mit álltok itt, minek
Folytatjátok tovább, ha senkinek
Nincs értelme élnie? Mert hiszen
Bajban nem lehet élni, nem hiszem!

De a sors úgy akarja, hogy maradj,
Szólt a tölgy, kérlek téged, hogy haladj.
Egy percre meg ne állj, nehogy feladd,
Sohase hagyja, hogy összeroskadj.
Megégetett – és csonkított a tűz,
Az élet olykor rút játékot űz.
De mégis bátran kelek fel holnap,
Mert örökké virrad még egy új nap.

4. helyezett (megosztott): Barta Georgina Kata
Kodály Zoltán Általános Iskola, Gimnázium és AMI (Székesfehérvár)

Zenélő évszakok

Most épp a nagy erdőt járom,
Akár egy igazi álom.
Tölgyfán egy fess férfi ül,
S egy bús dallamot hegedül.

A sok lehullt levelet siratja,
Felkavart lelkemet ringatja
e dallam,
Mit hall mókus, őz
Hogy muzsikál most az ősz.

Most épp a nagy erdőt járom,
S a tiszta fehérséget látom.
Nem csobog most a patak,
Hó roppan talpam alatt.

Ó, hát mit hoz a szél?
Szép dallamot hoz felém!
Csendül a jégcsapokon,
Zendül a mély bariton.
Hallja mind, aki él,
Hogy muzsikál most a tél.

Most épp a nagy erdőt járom,
A sok levél zöldell a fákon.
Bár itt lehetnék napokat,
Hogy halljam a szólamokat!

Napfény tör át a fa lombján,
Tündöklő mennyei szoprán,
S miközben szólóját énekli
Csicsergő kis kórus kíséri.
Zörren a lomb, a haraszt,
Így muzsikál a Tavasz.

Most épp a nagy erdőt járom,
S hallatszik gyönyörű kánon.
Pajkos ér csobogása,
Sűrű lomb susogása.

Egy szép felhő-primadonna,
Libben a kék horizontra.
Fodros, fehér a szoknyája,
Gyönyörű az áriája.
Lelkemnek gyógyító kúra
E gyönyörű koloratúra.
Minden csendesen vár,
Hadd muzsikáljon a nyár!

5. helyezett: Lugosi Csenge Anna
Sümegei Kisfaludy Sándor Gimnázium

Erdei nimfa

Valaha az erdő szülte
Egy fa törzséből kivált,
-ennek már több ezer éve,-
és egy tisztásra kiállt.

Testét fakéreggel fedte,
hangok fonták a rojtokat,
szélzúgással kibélelte,
a harkály ütött gomblyukat,

Vadvirágok halk ringását
verte habos csipkének,
tüllnek szarvas dobbanását,
s gallérja lett róka ének.

Esőcseppek morajából:
gyöngynyakéket fűzött,
patak titkos futásából
csengő fülbevalót tűzött

Éjjeli neszek, susogó
Árnyékok ültek hajába,
madárdalból font koszorú
lett napfényes koronája.

Falevelek lehullása
lett ajkának a festék,
és a bokrok ropogása
cipőjén a mintázott ék.

Mosolygását baglyok teszik,
békadallal keni kezét,
és tojásroppanást eszik,
italnak hív fareccsenést.

Fény szemében tüzpattogás,
nevetése méhzümmögés,
pillangószárny a pislogás,
s minden lépte rügytörés

Csak forgott egyre körbe
Megrázta tollas szárnyait,
pókháló hárfáján szőtte
tovább a lombok álmait.

Így játszott hát a tünemény,
Más hangszer nem is akadt,
Leült az erdő tenyerén,
s a csendben: dalra fakadt.

6. helyezett: Szendrei Boglárka
Tóth Árpád Gimnázium (Debrecen)

Az erdő dala

Kijavítjuk az élet helyesírási hibáit,
Piros tollunk nyoma látszik
Az egymásba gabalyodó fákon,
Akik erdőtűzről álmodnak,
Majd reggel megszabadulnak a napsugarakat
Kísértésbe ejtő kusza tollvonásoktól.
Természetétől fogva lázadó az erdő,
Egyenruhájának elszáradt darabkát
Minden ősszel az elnyomó hatalom
Képviselőinek szemébe fújja a szél,
Sok ballonkabátos kutyasétáltató
Csúszik meg a nedves cetliken,
Melyekre csemetekorukban ódákat
Suttogtak a fák, akik ma már szabadulnának
Morfémarímekkel teli verseiktől,
És inkább ledobják ruháikat és kidőlnek
A közējük kényszerített aszfaltútra,
Mint hogy folyton megszabott színű kosztümben
Pózoljanak a turisták fotóin.